VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXIX, Nr. 144, Ianuarie 1982 | Redaktion: Balduin Helmstr. 16, D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,– DM

Poporul polonez a vrut să se scuture de cătuşele unui sistem pe care nu-l mai putea suporta şi de hegemonia apăsătoare a Sovietelor. Aceasta este realitatea.

Ce s'a întâmplat în Polonia, se întâmplase cu ani în urmă în alte ţări europene care, fără voia lor, fac parte astăzi din aşa zisul bloc sovietic. Şi se va mai întâmpla, pentru că aceasta este consecinţa firească şi de neînlăturat a târgului încheiat la Ialta în februarie 1945.

Un beţiv inveterat care se făcuse cunoscut printr'o serie de aventuri şi un preşedinte al Statelor Unite năuc şi aflat în ultima fază de scleroză cerebrală s'au aşezat atunci la aceiaşi masă cu unul care se scăldase în sângele a milioane de oameni. Pe o bucată de hârtie şi folosindu-se de un creion roşu, primii doi au scris numele ţărilor pe care ei le „cedau“ stăpânirii şi jafului criminalului lor interlocutor. Cu ce drept?

Cu ce drept au dispus aceşti zevzeci de soarta a peste o sută de milioane de europeni şi a unor ţări care, timp de secole, au stat zid de apărare pentru ceea ce se chiamă cultura şi civilazaţia europeană?

Cu ce drept politicieni europeni, jalnici reprezentanţi ai renunţărilor şi decadenţei, se consideră astăzi îndrituiţi să declare, în numele unei aşa zise securităţi şi colaborări europene, că popoarele care au fost vândute în procente la Ialta sunt condamnate să îndure mai departe un sistem pe care nu l-au dorit şi care nu corespunde nici mentalităţii, nici felului lor de viaţă şi nici năzuinţelor lor naţionale?

Nu, domnilor şefi de guverne, miniştri de afaceri externe şi miniştri de afaceri negustoreşti, prin politica domniilor voastre nu poate fi înlăturat războiul, ci tocmai această politică îi va grăbi izbucnirea.

Între comunism şi civilazaţie nu poate exista convieţuire.

Comunismul nu poate fi nici îmblânzit şi nici îndiguit prin „destindere“ sau ajutându-l necontenit să nu se cufunde în adâncurile unui total faliment şi dându-i posibilitatea să se înarmeze prin livrări masive de echipament industrial. Intenţia lui vădită de a pune stăpânire şi pe restul lumii nu poate fi zădărnicită prin controlul înarmărilor şi nici prin „restabilirea echilibrului“, ci numai şi numai printr'o superioritate militară a Vestului.

„Echilibrul“ dă Kremlinului posibilitatea de a exercita un permanent şantaj, obligând ţările occidentale să-i accepte toate ingerinţele, toate represiunile şi toate cuceririle.

Românii din exil, vorbind în numele fraţilor lor din ţară care nu pot să vorbească, au datoria să spună neîncetat acest lucru, utilizând toate mijloacele şi toate legăturile de care dispun şi prin propangandă dela om la om.

În acest gând, dorim cititorilor noştri un 1982 cu sănătate şi întru mulţi ani.

I. V. EMILIAN

EXISTĂ TOTDEAUNA UN MARTOR

Despre moartea colonelului Romeo Zaharia — care îşi pierduse braţul stâng în Rusia — şi l-a servit pe Mareşal cu neegalat devotament nu ştiam nimic. Doar un gând ne răscolea logica: dece el singurul *din tot cabinetul militar a dispărut fără urmă? Ceilalţi n'au avut nimic de suferit. Implacabila, şi singura concluzie se impunea:* doar el *a rămas credincios Conducătorului — ceilalţi s'au dat cu „salvatorii“ de la Palat.*

Iată că un cititor referindu-se la unele pasaje din Der phantastische Ritt *îi scrie autorului următoarele:*

„Trebue să spun că aducerile aminte mi-au purtat pe retină imaginea eroului martir, care a fost generalul Romeo Zaharia, căruia i-aţi rezervat acel pios omagiu în admirabila carte

(urmare în pag. 2)

Ultima proclamaţie a lui Ion Antonescu

Slugoii regali, neo-camarila şi maniştii necondiţionali se agită, viermuiesc, ba chiar au trecut la ofensivă. Au reuşit chiar să capteze şi pe unii oameni de bună credinţă. Alăturat voi discuta metodic şi permanent toate *aberaţiile ce-mi cad sub ochi.*

Una din tezele cele mai absurde este : între Maniu şi Mareşal a existat acord perfect. Pamfil Şeicaru a murit şi nu mai poate strivi argumentele de justificare a crimei de la 23 august. Şi apoi, el nu ştia englezeşte şi nu avea acces direct la masa uriaşe de documente publicate în ultimul deceniu. Ne rămâne deci nouă, celor mai tineri, să ridicăm condeiul lui şi să ducem adevărul mai departe.

Aici voi discuta cu un singur argument teza „acordului“ dintre Maniu şi Mareşal. La 5 aprilie 1944 după teribilul bombardament care a îndoliat atâtea familii din Bucureşti, plus două trenuri cu refugiaţi din Moldova, masacraţi în Gara de Nord, Mareşalul publica proclamaţia alăturată. (Am retradus-o din franţuzeşte neavând originalul).

Or din Foreign Relations, *vol. IV aflăm pe fiecare pagină că herostraticul Maniu cerea bombe „aliate“ asupra ţării, cerea invazie sovietică, a complotat cu Brătienii de ambele sexe, dezorganizarea frontului din Moldova prin generalul Racovită. Spargerea frontului a fost provocată de* Palat *tocmai pentru a precipita evenimentele, iar saltul orbesc în gol n'a fost impus de năvala duşmană — care putea fi totuşi oprită — ci invazia a fost* chemată *ca să justifice „actul“.*

E cu putinţă pentru cerebelul cel mai modest şi mai uşor la cântar să creadă că Ion Antonescu era la curent *cu aceste acte de trădare calificate? Era caz de Curte Marţială ; de altfel conspiratorii bucuresteni au avut grije să distrugă toate documentele tratativelor. Dar ele s'au păstrat la Washington! La procesul Maniu se citează nişte banalităţi necum asemenea anale înfiorătoare. Din ele rolul lui Maniu apare monstruos. N'a fost loial faţă de Mareşal care a făcut greşala să-i acorde încrederea, lăsându-i mână liberă să negocieze. Mareşalul s'a sinucis în momentul când a dat voie lui Ştirbey şi lui Vişoianu să plece la Cairo. F. C. Nano, ministrul României la Stockholm ne spune clar (în* The first Soviet double cross, *Journal of Central European Affairs, 1952) că d-na Kollontai, ambasadoarea sovietică cu care ducea tratative în numele Mareşalului a dispărut din circulaţie în momentul sosirii la Cairo a celor doi trişti cavaleri ai feloniei şi ai imbecilităţii politice. Ruşii nu aveau interes să plătească un preţ scump Mareşalului când tandemul „opoziţiei“ îi oferea sub-licitând România gratis, fără garanţii ori semnături.*

E un corolar elementar al marxism-leninismului că „lanţul se rupe la veriga cea mai slabă“. Mareşalul cu toată vasta lui cultură militară nu-l citise nici pe Marx nici pe Lenin. E îngrozitor să o spun: inconştient a indicat precis unde era „veriga slabă“ a României.

Ţin să atrag atenţia asupra frumuseţii etice ale acestei ultimi proclamaţii către ţară a lui Ion Antonescu. „Dictatorul“ cere iertare compatrioţilor săi pentru crimele comise de agresor.

Ca Marc Antoniu despre Caesar, prin pana lui Shakespeare, nu fac apologia lui Ion Antonescu din auzite. L-am văzut cu ochii roşii de lacrimi printre ruinele Bucureştiului în flăcări. În acest timp Maniu complota onctuos şi surâzător. Nu mai am vorbe pentru indignare.

E. L.

ROMÂNI,

în aceste zile grele, când graniţele sfinte ale ţării noastre sunt din nou ameninţate iar noi trebue să punem în slujba lor sângele nostru, în aceste zile când fraţii noştri moldoveni şi-au părăsit încă o dată căminurile lor în faţa grozăviilor războiului şi braţele noastre s'au deschis pentru a-i primi şi a-i ajuta în jertfa lor, astăzi când ne afirmăm credinţa în Dumnezeu apărând mormintele părinţilor noştri, am primit din partea acelora pe care noi nu i-am atacat niciodată şi cărora le păstrasem recunoştinţa noastră pentru ceea ce ei făcuseră pentru noi în trecut, în locul unui spirit de înţelegere şi dreptate semnul unei crude răzbunări. Bombardamentul a ucis nevinovate vieţi omeneşti, părinţi şi mame, bătrâni şi copii; familii au pierdut totul iar inimile s'au golit de orice credinţă. Un popor, far al creştinătăţii şi al civilizaţiei pe un pământ cutropit de toţi asupritorii şi imperialiştii, un popor care a îndurit toate nenorocirile veac după veac, dar a rămas curat şi cinstit, drept şi nevinovat, un popor care nu a râvnit niciodată pământul altuia şi care s'a apărat cu demnitate ori de câte ori ţarina lui a fost încălcată, un popor care şi-a păstrat fiinţa şi onoarea în timp ce alţii îl trădau cu indiferenţă ori îl părăseau în mijlocul furtunii, un popor care nu aspiră la nimic altceva decât la păstrarea vieţii şi drepturilor sale — acest popor este lovit astfel de un adversar care pretinde că acţionează în numele civilizaţiei în timp ce aceasta n'a lipsit niciodată victimei sale. Capitala noastră care a fost clădită prin strădania mai multor veacuri şi în care fiecare cărămida închide o inimă, fiecare prag un sacrificiu, fiecare zid atâtea bucurii şi suferinţe, capitala noastră a fost lovită brutal în numele unei vechi civilizatii.

Români, pentru acest act care face să scadă încrederea noastră în cinste şi justiţie, pentru această lovitură care ne atinge în ceasul cel mai dureros al istoriei noastre, pentru acest masacru al inocenţilor — bătrâni, femei, copii — pentru toate distrugerile cauzate în patria voastră, vă cer iertare, Români, în locul asupritorului. Neamul nostru nu-şi va pierde credinţa în Dumnezeu nici încrederea în dreptatea sa din cauza acestei fapte fără scrupule şi fără milă, căci neamul nostru ştie că justiţia nu este simplă ipocrizie care să poată distruge un trecut întreg printr'un gest de trădare.

De aceea vă cer să păstraţi virtutea voastră fără pată credinţa voastră în Dumnezeu neştirbită la fel şi tăria asupra drepturilor voastre. Popoarele adevrate nu triumfă în genunchi ci cu capul sus. Căci civilizaţia lumii, care este astăzi insultată de către niste oameni cărora noi nu le-am făcut niciodată vreun rău are astăzi nevoie mai mult decât oricând de braţele, inimile si unira noastră.

ION ANTONESCU
Mareşal al României
Conducătorul Statului.

Bucureşti, 5 aprilie 1944.

Ultima fotografie a Mareşalului în uniformă

La zece zile după arestarea de la 23 august 1944, orele 16,30, Mareşalul părăseşte semeţ, cu pas sigur, casa din Vatra Luminoasă — de el construită cu tot careul de locuinţe muncitoreşti — unde fusese păzit de dezertorul Bodnarenko, plecând în captivitatea rusească.

Fapta fostului rege Mihai — din fericire ultimul şi cel mai netrebnic Hohenzollern pe tronul României — predarea comandantului suprem al armatei, de propriul monarh, în mâinile duşmanului nu are nume *în niciun cod: Penal, Civic, Napoleonic, Justinian, Roman. Nimeni în istoria lumii nu s'a gândit la o asemenea situaţie perversă ca să imagineze o sancţiune. Nici Petru cel Mare nu l-a predat Sultanului pe Dimitrie Cantamir socotind că îşi va pierde onoarea imposibil de recâştigat.*

Mihai, generalul Sănătescu, colonelul Emilian Ionescu, căpitanul Dimitrescu au rămas până la ultima suflare nişte oameni fără onoare. După legile cetăţii ântice ar trebui loviţi de ostracism şi izgoniţi în păduri, refuzandu-li-se pâinea şi focul ospitalităţii.

Ne întrebăm dacă familia de Hohenzollern îl mai poate reprimi în rândurile ei, din care a fost şters Ferdinand, loialui bunic, pe care nepotul are îndrăzneala uluitoare să-l evoce.

Ion Antonescu rămâne în eternitatea noastră al doilea Brâncoveanu. Căci el ştia ce însemnează: „tout est perdu fors l'honneur“.

(Am reprodus această fotografie din cartea „Spre Balcani“ de Alexei Varfolomeevici Antossiak, carte apăruta în 1980 la Moscova, în editura Novosti, cu un cuvânt introductiv de Leonid Brejnev).

Contribuţii pentru Stindardul:

SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK - WEST
Konto 8756744 für Stindardul
Heimstättenstr. 39
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec bancar sau mandat internaţional
pe adresa redacţiei
BALDUIN HELM-STR. 16
8080 Fürstenfeldbruck
— În Franţa, contribuţiile se pot trimite prin „mandat carte de versement“ la
C. C. P. - PARIS - 12 243 35
Madame Florica Gallet
1, Square des Aliscamps
75016 Paris 16-e

SCOLII

Secretul lui „Onofrei pușcăriașul"

Amicul Al. Gregorian amintește de tipărirea aproape uitată a poeziilor din închisoare semnate „Ion Stegaru" și „Onofrei Pușcăriașul", realizată în 1952 de Victor Buescu la Lisabona.

Din întâmplare cunosc „preistoria" acestei cărți. In toamna 1948, Marcel Fontaine era izgonit de la București cu o parte a coloniei franceze. In rândurile acesteia s'au petrecut drame pe care eu sunt unul dintre ultimii puțini a le mai cunoaște. Familii întregi au fost atunci dezintegrate, iar azi deciziile diluate de la Helsinki ori Madrid ar putea „reuni" doar cenușa mormintelor separate.

Profesorul meu ducea cu sine manuscrisele celor doi poeți; ignor de unde și le procurase. Era ușor, căci atunci în București ele circulau și toți le copiam și le memoram.

După sosirea mea la Paris, doi ani mai târziu, Marcel Fontaine mi-a relatat că neavând posibilitatea să le publice — în vremea aceea nu existau edituri românești — i le trimisese lui Victor Buescu, pe care îl cunoștea de la filiala Institutului Francez de la Craiova. Acesta s'a achitat exemplar de încredere: a tipărit poeziile din banii proprii. M'a iritat puțin prefața în care îi compara pe cei doi poeți români cu stalinistul Aragon!

Mare mi-a fost mirarea să recitesc poemul Ast' noapte Isus *al cărui manuscris original de Radu Gyr îl văzusem la București. Lipseau de acolo două poezii:* La judecata din urmă *și* Scrisoarea tatii, *pe care le știam pe dinafară. Le-am transcris și i le-am trimis lui V. Posteucă, care le-a publicat.*

Oricum lucrul esențial era identificarea autorului: „Onofrei Pușcăriașul" e Radu Gyr. Ignor cine a fost „Ion Stegaru". O clipă m'a preocupat alegerea pseudonimului: dece acest ciudat și rarisim „Onofrei"? Și am mers la cartea tinereții lui, unde găsesc (PL p. 330—331) următorul text ca reacție a unui cititor după publicarea revistei „Pământul strămoșesc":

SCUMPI ȘI DRAGI COPII AI NEAMULUI NOSTRU,

„Deși eu merg spre apusul vieții, totuși îmi răsare în suflet o rază nouă de nădejde și reînviere a scumpei noastre țări, văzând mișcarea sfântă și curată a D-vs. cu Legiunea Marelui Voevod Ceresc „Arhanghelul Mihail". Mă întristez foarte că nu voi trăi să văd înflorind neamul nostru și să gust și eu roadele trudnice, udate cu sudori reci și sânge poate, al celor sortiți de Dumnezeu martiri, cari sunt și vor mai fi încă pentru împlinirea marelui plan ce se plămădește cu atâtea amărăciuni. E destul de târziu: Molima se lățește, mormântul ni se sapă, cioclii sunt gata să ne astupe pe vecie; iar noi Românii, mari și mici, ne codim, ne tocmim și ne sfădim pentru ambiții, măriri goale și averi trecătoare.

„Eu tac că sunt prost. Tu taci că ești șiret. El tace că e înhămat în partid politic. Ei tac că sunt la cârmă, și așa mereu tăcem cu toții; întunerecul pierzării ne cuprinde clipă cu clipă și făclia neamului nostru se stinge.

Sunt un biet țăran plugar, dar mânuiesc condeiul ca și sapa ori coasa, voi da ajutorul meu cu banul, cu condeiul, cu vorba și fapta, rugându-vă a-mi da un locușor în revista noastră „Pământul Strămoșesc". Voi scrie sub titlu: „Noi, Românii, suntem pe pragul pieirii, sau nu? Și pentru ce?

Și cine sunt vinovații?
Care e cauza cauzelor?
Ce se face și ce trebue făcut?
Ce trebue să știe și să facă tot Românul?"

V. I. Onofrei, plugar
com. Tungujei (Vaslui)

Desigur în fundul Aiudului Radu Gyr și-a adus aminte de acest corespondent plugar și de sentimentele lui curate. Pseudonim mai adecvat nu putea găsi. Astfel suntem în măsură să adăogăm un subtext explicativ la opera marelui poet pentru care viața a fost aproape un chin permanent în cătușe.

Shakspeare și exilul

De mai bine de treizeci de ani am la căpătâi opera divinului Will. O citesc mereu în exemplarul uzat, cumpărat la Viena în primele zile ale libertății mele. Găsesc mereu alte sclipiri ce se potrivesc altor situații: aceiași ochi, aceleași pagini și alte vorbe noi. O viață de om nu ajunge deci pentru a pătrunde secretele unuia dintre cei mai mari cunoscători ai aventurii omenești.

Nu mi-am închipuit că în piesa „Regele Richard al II-lea" atât de puțin citită și mai rar jucată voi găsi aceste versuri (I, 3):

Norfolk, pentru tine rămâne o pedeapsă și mai grea,
Pe care o pronunț cu mare nevoință:
Orele lungi perfide, nicicând vor hotărî
Sorocul fără capăt al surghiunului tău scump plătit;
Cu prețul vieții îți arunc în față
Cuvântul fără de apel „nu te întoarce niciodată".

Norfolk
E grea sentința, stăpâne suzeran,
Neașteptată pe buzele'nălțimii tale:
Meritam poate din a tale mâini
Răsplată mai mare, nu rană așa de-adâncă:
Să fiu asvârlit în lumea largă.
Graiul ce-am învățat în patruzeci de ani
Engleza mea maternă, acuma să-mi lipsească:
Iar limba nu-mi mai e de niciun folos.
Asemeni unei harpe ori viori fără strune,
Ca orice instrument subtil pus sub lăcată
Ori deschis și dat unor mâini
Ce nu știu să acordeze armonia
In gura mea mi-ai întemnițat limba,
Și-ai oblonit-o dublu cu buzele și dinții;
Neștiința stearpă, tâmpă și fără de simțire
E acuma temnicerul ce-mi va fi tovarăș.
Sunt prea bătrân să mă întore la sânul unei doici,
Întârziat în zile ca să mai fiu școlar.
Ce e sentința ta decât o moarte mută
Ce fură limbii mele suflarea de acasă.

. . . .

Plec atunci din lumina țării mele
Ca să trăesc în bezna nopții fără capăt.

Ci „Romeo și Julieta" nu e doar povestea de dragoste pură a doi copii. Ea conține și aceste replici (III, 2):

Romeo
Surghiun! ai milă și spune „moarte"
Căci exilul are doar groaza în privire,
Mult mai mult decât moartea? ci nu spune „surghiun"!

Fratele Laurențiu
Doar de aici din Verona ești izgonit:
Fii răbdător, căci lumea-i mare, largă.

Romeo
Lumea nu-i lume 'n afara murilor Veronei
Doar purgatoriu, chin, infernul însuși.
Gonit de-aici, din lume sunt gonit
Exilul în lume-i moarte — atunci „surghiun"
E moarte rău numită. Numind moartea „surghiun"
Mi-ai tăiat capul cu o secure de-aur
Și ai zâmbit spre lovitura care m'a ucis.

Expresia e de o măreție antică. Parcă ar vorbi Antigona despre Oreste fugar. Mă întorc la lectura studiului lui Jérôme Carcopino: L'ostracisme athénien, *Paris, 1935.*

Plante și oameni

Hazardul îmi pune în mână The secret life of plants *(Peter Tompkins & Christopher Bird) și* The psychic power of plants *(John Witman) și aflu de memoria, sensibilitatea, solidaritatea plantelor în armonia cosmică și pe loc înțeleg expresia* Codrul — frate cu Românul. *Am regăsit poate o cheie pierdută de mult.*

Vasile Pârvan intuia și el memoria plantelor când scria:

„Ce trist e că putem uita. Copacii nu uită: ci ei păstrează încă ani după ani ramura care s'a uscat; florile nu uită: ele îmbrățișează foile uscate și se împodobesc cu ele ca într'o haină a amintirilor. Cei care iubesc nu uită pe cei ce nu mai sunt".

In schimb Coșbuc se înșela:
Din codru rupi o rămurea, ce-i pasă codrului de ea;
ce-i pasă lumii'ntregi de moartea mea?

Ba da, îi pasă și codrului și lumii; e frățietatea sevelor gemene ce reacționează:

Singuri, voi, stejari, rămâneți
De visați la ochii vineți
ce luciră pentru mine
Vara-ntreagă.

Inţelegem azi perfect un capitol de chirurgie neexplicat. Se știe că transplantarea organelor se izbește de refuzul trupului de a accepta corpul străin, fie din același grup sangvin, rasă, tip dermatologic. De mii de ani medicii chinezi înlocuesc mădularul sfărâmat — în cazul fracturilor — cu un substitut de lemn de salcie, care este acceptat de corp, calcificat, osificat, absorbit. Ergo: compatibilitate.

In această lumină va trebui să recitesc Metamorfozele lui Ovidiu, care la vremea lor m'au plictisit și le-am clasat de mult drept „baroce". Atâția oameni transformați în plante capătă brusc alt sens. Lecție de umilință: neopythagoricianul Ovidiu știu desigur multe ignorate de aroganta mea junețe.

In L'Aiglon *de Edmond Rostand — pe care filistinii culturologi agresivi nu-l mai citesc — găsesc aceste versuri în consonanță cu ultimile cercetări științifice:*

Puisque comme un jeune arbre, ami, que l'on transplante
Emporte sa forêt dans sa sève ignorante,
Et quand souffrent au loin ses frères, souffre aussi,
Sans rien savoir de vous, moi, j'ai tout seul, ici,
Senti monter du fond de mon sang le malaise
Dont souffre en ce moment la jeunesse française!

Cândva scriam unui corespondent că „rădăcinile mele rupte mă dor". Azi știu mai mult decât atunci, anume echivalența dintre clorofilă și globulele roșii, solidaritatea ce leagă trunchiurile de copaci și oasele noastre — toate pieritoare.

Cu ochi noi să recitim texte vechi. Aici e sensul transfuziei, imposibil de explicat în anii '20 dintre Lucian Blaga și „gorunul din margine de codru".

Acum când hoinăresc în pădurea de la Skodsborg sunt cuprins de un sentiment religios. Nu rup nicio creangă, căci știu că doare și arborele rănit le-ar comunica celorlalți că a venit un dușman. Frunzele s'ar depărta de mine și dacă le-aș atinge poate s'ar usca. Ca Indienii americani mă reazăm de trunchiul unui mesteacăn și seva lui trece în vinele mele și îmi dă puteri noi.

E. LOZOVAN

EXISTĂ TOTDEAUNA UN MARTOR

(urmare din pag. 1)

ce ați scris. Am fost ca el, prin anii '50—51 la Ocnele Mari, venind de la Interne. De la Ocnele Mari a fost dus la Giurgiu unde a decedat. Mormânt nu are, așa cum nu au nici miile de morți rămași de-a lungul Canalului și a închisorilor din întreaga țară.

La Ocnele Mari am stat de vorbă cu el, cunoscându-l din Brașov, unde venea din când în când la fratele său, Ing. Emil Zaharia, decedat în februarie a. c. (1980). Cât timp a stat la Ocnele Mari a manifestat aceeași atitudine demnă, pe verticală, pe care a păstrat-o totdeauna. Eu împărțeam aceeași rogojină cu Generalul George Mihail, pe care Zaharia nu l-a onorat nici măcar cu privirea. Ca o ironie a sorții, Justiția cerească a făcut ca de la o vreme să-și facă apariția printre noi, cei învinși, și câțiva „învingători" dintre cei mai răsăriți. Noi cei mulți eram mândrii supraviețuitori a unei grandioase epopei. Ei erau din cohorta făuritorilor celei mai rușinoase pagini din istoria Neamului. Acuma, după trecerea anilor, ei s'au cam dus, să se prezinte în fața ultimului lor interlocutor, care să-i judece, cu o dreaptă sentință așezându-i acolo unde merită să fie stigmatizați de Neam și de paginile Istoriei".

*

Ne puneam nu demult întrebarea ce s'a întâmplat cu generalul Tobescu, șeful Jandarmeriei din zona interioară și care în ziua de 23 august era la curent cu arestările de la Palat și chiar a stabilit dispozitivul de salvare. S'a lăsat înlocuit prin telefon cu generalul Anton! Ziceam noi: nimeni nu va găsi logică ori sens în atitudine: un general prizonier (C. Z. Vasiliu) aduce în ascultare pe altul din libertate, care avea aproape toate atuurile în mână și care nu ignora nimic din operația în curs!

Și iată că după atâția ani, răspunsul ni-l dă Marin Preda în ultima sa carte — Cel mai iubit dintre pământeni — subtilă frescă a Teroarei, care lasă la rampa de gunoaie scremăturile gomiste.

Citim în vol. II p. 25: „Pe ăla de colo, care pare deșelat, care se preface că abea poate să împingă vagonetul? E generalul cutare, care era cât pe aci să zădărnicească planul regelui de a înlătura armele și a-l aresta pe Antonescu. Jandarm mare peste Capitală! Dacă îl întrebi o să spună că datorită lui s'a făcut 23 august și acum, iată răsplata!". Un amic ne asigură că generalul Tobescu n'a fost la Baia Sprie unde e situată scena, ci în alte închisori. E posibil ca Marin Preda să fi făcut o transpunere voluntară, ori să fi amestecat fișele, ori, în sfârșit ca amicul nostru — altfel foarte bine informat — să aibă un lapsus.

Un lucru pare însă clar: generalul Tobescu a basculat în ultimul moment.

*

Cazul lui Eugen Cristescu îl vom examina cu răbdare. S'ar putea ca unii cititori să ne ajute ori unele documente să iasă la suprafață.

Centru cultural românesc la München

Prin stăruința Monseniorului Dr. Octavian Bârlea și datorită înțelegerii autorităților bisericești romano-catolice, Arhiepiscopia de München-Freising a pus la dispoziția Misiunii Române Unite un etaj întreg al imobilului din Kreuzstrasse 16, în plin centru al orașului. Un grup de compatrioți, sub conducerea Domnului inginer Lucian Popescu, au amenajat aici un centru cultural românesc care dispune de o frumoasă sală de conferințe, cu scenă și de o sală de bibliotecă. La inaugurarea acestui centru, inaugurare care a avut loc duminică 6 decembrie 1981, au ținut să participe un număr atât de mare de compatrioți, încât și culoarele au fost pline până la refuz.

După cuvântul de deschidere ținut de Monseniorul Bârlea, o slujbă religioasă de binecuvântare a Centrului a fost oficiată de către Prelatul Franz Sales Müller. Despre însemnatea zilei de 1 decembrie 1918, când Adunarea Națională a poporului român din Transilvania, Banat, Țara Crișurilor și Maramureș a hotărît unirea pentru totdeauna cu România, a vorbit documentat și însuflețit Domnul Dr. Gheorghe Tase, iar Domnul Valeriu Pop a adus salutul credincioșilor uniți. Un impresionant cuvânt de încheere a fost rostit de Prelatul Franz Sales Müller.

Corul Misiunii, dirijat de Doamna Doina Tăutu, a prezentat un bogat program de cântece patriotice românești, în timp ce echipa de dansuri, sub conducerea Domnișoarei Carmen Leonties și a Domnului Ion Bodiu, a contribuit la mărirea atmosferei de entuziasm cu jocuri de doi și în special cu o învârtită din Maramureș.

Prin grija mai multor harnice și inimoase românce a fost oferit participanților un bufet, pe cât de ales pe atât de abundent.

Cu puțin timp înainte de această inaugurare, anume sâmbătă 29 noiembrie 1981, tot prin grija Monseniorului Bârlea, secondat de Domnul Dr. Gabriel Manolescu și de Doamna Doina Tăutu, a avut loc în Herkulessaal a Rezidenței, cea mai mare și mai reprezentativă sală din München, un concert festiv, în cadrul comemorării celor o sută de ani dela nașterea lui George Enescu. Și-au dat concursul: tenorul Ion Piso, Șerban Lupu (vioară), Vladimir Mendelsohn (violă), Mirel Iancovici (violoncel), Cristian Petrescu (piano) și John Sivell (piano). Atât Ion Piso, cât și interpreții instrumentiști au fost viu aplaudați de numerosul public. Criticii muzicali ai celor două cotidiane locale au scris cât se poate de elogios despre acest concert.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldruck, B. Helmstr. 16
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

Dl Gabriel Bălănescu a scris unele destănuiri în "Carpații" (mai—iunie—iulie 1979 p. 27—34): Însemnări de bord ale unui navigator orb; prezentarea romanțată și interferențele temporale folosite ca mijloc stilistic fac imposibilă deocamdată o separare precisă a adevărului de fantezie.

E. L.

Profesor Dr. emerit LEONTIN CONSTANTINESCU

La Craiova, în Parcul Romanescu sau altundeva, va străjui odată chipul turnat în bronz al aceluia ce a făcut cinste urbei oltene, Leontin Constantinescu, personalitate de renume internațional în lumea științelor juridice, emerit profesor der Drept comparat al Universității din Saarbrücken, distins cu Crucea pentru Merit a Republicii Federale Germania în gradul cel mai înalt, consilier al instituțiilor Comunității europene, dar care a ținut să-și păstreze până la moarte statutul de refugiat politic român.

România noastră a dat mulți juriști de seamă care au ilustrat catedrele facultăților de Drept, pretoriile instanțelor judecătorești și tribuna Parlamentului, dar nu știu câți din ei au avut tăria de caracter pe care a avut-o el.

Leontin Constantinescu s'a născut la 18 februarie 1913 la Craiova, în casa din Strada Jianu, în apropiere de Fântâna Jianului, locul de adunare al copiilor din cartier unde se legau primele prietenii.

Când a fost să meargă la școală, părinții l'au trimis la institutul elvețianului Javet, aceasta pentru a învăța a ceti și scrie și în limba franceză. Acolo, i-a fost coleg de clasă, ba chiar și de bancă Mihai Coliopol, venit dela Vlăduleni din Romanați, legendarul Mișu Coliopol al cărui portret m-am căznit să-l fac în cartea „Der phantastische Ritt."

Prietenul lui Leontin din copilărie a fost camaradul și prietenul meu din război. Aceasta ne-a apropiat și mai mult unul de altul, fidelitatea față de amintirea dragului prieten comun stând la baza prieteniei dintre noi doi.

Leontin Constantinescu a urmat cursurile primelor două clase secundare la „Carol" la Craiova, alte două clase le-a terminat la „Șaguna" la Brașov, iar cursul superior la „Frații Buzești" la Craiova, luându-și bacalaureatul în iunie 1930, la vârsta de 17 ani.

După alți trei ani, în sesiunea iunie 1933, își lua licența la Facultatea de Drept din București, cu 5 bile albe cu elogii, obținând și trei certificate cu mențiune: pentru Dreptul privat, Economie Politică și pentru Dreptul public.

Pleacă la Paris, obține diploma Institutului de Drept comparat și-și trece teza de doctorat la Profesorul René Cassin, prezentând subiectul „La resolution des contrats Synallagmatiques en droit allemand". Obținând mențiunea „Foarte bine", teza aceasta este reținută de Facultatea de Drept din Paris pentru Concursul general de premii. În afară de premiile Facultății de Drept, el a obținut și premiul Dupin Ainé.

Revenit în țară, Leontin Constantinescu este numit asistent la catedra de Drept civil (Prof. Oteteleșanu) a Facultății de Drept din București. Avocat în Baroul de Ilfov, la 1 octombrie 1940 este detașat la Cabinetul Ministrului Mihai Antonescu, funcție ce nu a exercitat-o decât 6 săptămâni, demisionând din pricină că nu putea suporta atmosfera și nici metodele de lucru ale șefului.

La 7 august 1941 Ministerul Propagandei Naționale, nu cel de Externe, îl numește consilier de presă, însărcinat cu conducerea serviciului de presă de pe lângă Legația României din Lisabona. Înainte de această numire, la 19 iunie 1941, se căsătorise cu Domnișoara Zoe Millea, originară din Sibiu, care avea să-i fie exemplară tovarășă de viață, cel mai prețios suport moral, soție ideală ce i-a stat alături în toate împrejurările, în zilele de bucurie ca și în cele de greu și de nevoie. La un an dela căsătorie, la 19 iunie 1942 în Clujul aflat atunci sub ocupație maghiară în urma Dictatului dela Viena, se năștea primul băiat căruia, ca o ilustrare a sentimentelor de care erau animați părinții, i s'a dat numele de Vlad Mircea Transilvan *(Acum profesor titular la Facultatea de Drept din Strasbourg).*

Odată cu înscăunarea guvernului Petru Groza, urmând imboldul inimii lui de român, Leontin Constantinescu a refuzat să mai facă serviciu la legația din Lisabona. Și tocmai când se afla la impas și făcuse saltul în necunoscut, la 27 iulie 1945 soția îi dăruiește alți doi băieți (Andrei Leontin Jean, astăzi profesor agregat de bio-fizică la Facultatea de Medicină din Strasbourg-Hautepierre și Alain Aurel Neagu, astăzi medic radiolog la Selestat în Alsacia).

Anii care au urmat au fost grei, atât soția cât și el fiind nevoiți să lucreze manual. Numit în 1950 la Centre National de Recherches

Scientifiques, ocupă un post acolo până în 1952. Trecând examenul de docență la Saarbrücken, este rând pe rând asistent, Privat-Dozent, Diaet-Dozent și Conferențiar la Facultatea de Drept din acel oraș.

Profesor titular în 1961, obține catedra de Drept european și Drept comparat a Facultății de Drept din Saarbrücken, catedră pe care o deține până în 1978, când primește titlul de Profesor emerit al Facultății de Drept a Universitățeі Saarei.

Din vasta activitate științifică a Profesorului Dr. emerit Leontin Constantinescu, citez cronologic doar câteva lucrări:

1. « Inexécution et faute contractuelle en droit comparé », Stuttgart 1960 (Kohlhammer), 555 pagini;

2. „Der Unterhaltsanspruch der geschiedenen Ehegatten in französischer Recht", Köln/Bonn /Berlin/München 1965 (Heymann), 104 pagini;

3. „Die unmittelbare Anwendbarkeit von Gemeinschaftsnormen und der Rechtsschutz von Einzelpersonen im Recht der EWG", Baden-Baden 1969 (Nomos) 148 pagini;

4. «L'applicabilité directe dans la droit de la C. E. E. », Paris 1970 (Pichou), 145 pagini;

5. „Rechtsvergleichung (1): Einführung in die Rechtsvergleichung", Köln/Bonn/Berlin/München 1971 (Heymann) 298 pagini;

6. „Rechtsvergleichung. (2) Die rechtsvergleichende Methode", Köln/Bonn/Berlin/München/1972 (Heymann) 472 pagini;

7. « Traité de Droit Comparé: Tome I: Introduction au Droit Comparé », Paris 1972, 243 pagini;

8. « Traité de Droit Comparé, Tome II: La méthode comparative », Paris 1974, 412 pagini;

9. „Das Recht der Europäischen Gemeinschaften", Band I Das institutionelle Recht, Baden-Baden 1977 (Nomos), 922 pagini...

Deosebit de aceste lucrări și tratatele de Drept comparat a căror importanță nu poate scăpa nimănui, Leontin Constantinescu a colaborat în mod permanent la cele mai însemnate reviste de Drept internațional și de Drept comparat din lumea întreagă.

În numeroasele conferințe pe care le-a ținut, având printre auditori nu numai juriști competenți, ci și personalități politice cu greutate, el a pus în discuție, tangențial dar de multe ori și direct, tragica situație a popoarelor europene care, fără voia lor și cu călcarea în picioare a dreptului de autodeterminare, au fost date pradă. printr'o bucățică de hârtie și o trăsătură de creion, imperialismului sovietic. Curajul cu care a expus această problemă, de față fiind și protagoniștii „destinderii", i-a atras simpatii și i-a mărit și mai mult prestigiul și autoritatea. Cât privește cauza românească, nu cred ca ea să fi avut un avocat mai bun decât el.

Prin moartea lui, exilul pierde una din ultimele personalități de prestigiu internațional, exilul pierde un autentic reprezentant al intelectualității române, aprecierea de care s'a bucurat el resfrângându-se asupra noastră, asupra Românilor.

Ori de câte ori s'a prezentat ocazia, Leontin Constantinescu și-a declarat identitatea. A fost în primul rând român, un mare român.

I. V. EMILIAN

CANONICUL MSRG. DR. ALOISIE TĂUTU

Figură marcantă a Bisericii Române Unite, luptător neînfricat pentru cauza românească, Monseniorul și Canonicul Dr. Aloisie Tăutu s'a stins din viața la Roma, în ziua de 21 septambrie 1981, cu puțin timp înainte de a împlini vârsta de 86 ani.

Născut la 23 decembrie 1895 în satul Seimeș-Terebești din județul Satu Mare, Aloisie Tăutu a fost elev al liceului din Beiuș, liceu al Bisericii Române Unite care a dat atâția tribuni, exponenți politici și apărători ai drepturilor poporului român din Transilvania, printre aceștia numărându-se și el. Fiind încă student, la vârsta de 23 de ni, Aloisie Tăutu a fost delegatul comunei sătmărene Valea Vinului la marea adunare națională dela Alba Iulia din 1 decembrie 1918. Și n'a uitat acest lucru. Până la sfârșitul vieții a apărat ceea ce se făurise la Alba Iulia în 1918.

După temeinice studii făcute mai întâi la Roma, apoi la Viena și din nou la Roma, în 1921 și-a susținut teza de doctor în teologie la Universitatea de Propaganda Fide, subiectul tezei fiind „Niceta Remesianul, Apostolul Românilor"".

Revenit în țară, timp de un an de zile a fost profesor la Beiuș, apoi profesor de teologie dogmatică la Academia de Teologie din Oradea și duhovnic al seminarului local. Devenit consilier episcopal, din 1934 și până în 1937 Aloisie Tăutu a fost duhovnicul Asociației Generale a Românilor Uniți (AGRU).

Animator al vieții religioase și culturale la granița de vest a țării, încă din 1922 Aloisie Tăutu a desfășurat o intensă activitate publicistică, colaborând la o serie de reviste și scriind importanta lucrare „Primatul Papalității în istorie (Oradea 1926). El a tradus deasemenea și scrierile mai multor autori străini, printre care se numără Jean Carrere, Alfons Rodriguez și Alfons Maria de Liguore.

Conferința episcopală a Bisericii Române Unite, a hotărît, în 1937, ca Monseniorul Aloisie Tăutu să fie delegatul ei în comisia pentru codificarea dreptului bisericesc oriental. Trimis astfel din nou la Roma, el va fi aci și primul preot român cu statut de diplomat, întrucît este numit consilier eclesiastic al Legației și mai târziu al Ambasadei Române pe lângă Sfântul Scaun. Totdeodată, i se dă și însărcinarea de a fi preotul Bisericii române unite din Piazza delle Coppelle, biserică pe care a slujit-o până la moarte.

Activitatea pe care a desfășurat-o în cadrul secției istorice a comisiei de codificare este fără îndoială o încoronare a muncii de cercetător a Monseniorului Tăutu. Ani de-a rândul, din zori și până'n noapte, a studiat pe îndelete 14 tomuri din arhivele Vaticanului. toate în limba latină, publicând rezultatul cercetărilor sale în unsprezece volume. *I-a fost dat astfel Monseniorului Tăutu să descopere o serie de documente necunoscute, altele puțin cunoscute sau greșit interpretate, toate privind trecutul poporului nostru. Importanța documentelor descoperite de Monseniorul Tăutu va duce desigur la alte concluzii decât acelea la care au ajuns anumiți istorici în ce privește raporturile țărilor române cu Biserica Romei.*

În calitatea sa de consilier eclesiastic al reprezentanței noastre diplomatice pe lângă Sfântul Scaun, Monseniorul Tăutu a contribuit mult la înțelegerea problemelor Bisericii Catolice din partea autorităților române. După Dictatul dela Viena, când jumătate din populația românească a Transilvaniei și trei episcopii române unite au intrat sub stăpânire maghiară, tot el a desfășurat o neobosită și prețioasă activitate pentru a lămuri forurile superioare vaticane asupra monstruozității numitului dictat. Monseniorul Tăutu a mijlocit deasemenea trimiterea în țară a copiei Columnei lui Traian, aceasta conform dorinței Mareșalului Antonescu. Cele întâmplate în Italia în anul 1943 au împiedicat însă realizarea acestui plan.

Monseniorul Tăutu nu a fost doar parohul bisericii din Piazza delle Coppelle, ci și fondatorul societății corale-culturale „Armonia", societate pe care a condus-o timp de 15 ani. El a înființat deasemenea o școală săptămânală pentru copiii români și italo-români din Roma. Imediat după ce regimul comunist a scos în afara legii Biserica Română Unita care, prin litera Constituției, era biserică națională românească, Monseniorul Tăutu, împreuna ca alți preoți, a scos la Roma revista „Suflet Românesc", iar începând din 1962 s'a îngrijit de editarea revistei „Bună Vestire", revistă pe care a condus-o timp de 7 ani. Când Monseniorul Aloisie Tăutu a împlinit vârsta de 80 de ani, prin grija revistei „Bună Vestire" au fost editate două volume omagiale, cuprinzând articole și scrieri alese din atât de bogata sa operă.

Dela primele începuturi ale „Stindardului", Moseniorul și Canonicul Dr. Aloisie Tăutu ne-a stat alături. Deși veniturile lui erau cât se poate de modeste, ne-a sprijinit materialicește și ne-a onorat cu scrisul lui plin de curaj în care pulsa temperamentul de luptător și talentul de mare polemist. El a fost „Romanus" dela „Stindardul".

Pentru noi. Monseniorul Tăutu va rămâne un simbol, simbolul hotărîrei de nebiruit a neamului nostru românesc de a rezista tuturor furtunilor, împilărilor și nedreptăților.

ive

Românii și cultura occidentală

— Sesiune germano-română la München —

Este într'adevăr de admirat cu câtă perseverență se străduiește Domnul Dr. Constantin Sporea să mențină în viață ramura din Germania, singura ramură dealtfel ce mai există, a Societății Academice Române, societate ale cărei congrese, până în 1968 și sub conducerea Monseniorului Dr. Octavian Bârlea, au avut ecou în presa și în lumea ștințifică occidentală.

Este drept că mulți din acei care au contribuit la garantarea unui înalt nivel științific acestor congrese au dispărut între timp. Totuși Domnul Dr. C. Sporea i-a adunat pe cei rămași în viață și a căutat să integreze câteva elemente mai tinere din rândurilor celor sosiți mai recent printre noi, menținând astfel prezența și continuând activitatea publicistică a S. A. R. din Germania.

Astfel, în colaborare cu „Opera culturală a Germanilor din Sudest", ramura din Germania a Societățtii Academice Române a organizat la München o sesiune de conferințe (24—26 sept. 1981), în aula Muzeului municipal din St. Jakobs-Platz 1.

În cadrul acestei sesiuni au conferențiat: Domnul Dr. Arthur Maurer, profesor la universitățile din Kiel și Hamburg (Un pregătitor spiritual de drum al României Mari: Sextil Pușcariu); Doamna Erika Pustjovsky (Românii în literatura Germanilor din România); R. Sa Prelat Hieronymus Menges (Românii așa cum îi văd Germanii din Dobrogea); C. S. Dr. Viorel Mehedințu (Biserica ortodoxă privită de Protestantismul german); Domnul Ing. Mihnea Romalo (Contribuții române la desvoltarea navigației aeriene); Dra Helga Fessler (Periodice românești în țările occidentale după cel de-al doilea război mondial); Prof. Dr. Vintilă Horia (Cărturari români în lumea hispanică) și Domnul Mihai Cismărescu (Cultură și civilizație în lumina relațiilor franco-române).

Ținem să subliniem faptul că municipalitatea orașului München a dat o recepție în onoarea participanților la această sesiune germano-română. Recepția aceasta a avut loc în seara zilei de joi 24 septembrie 1981 în frumoasa sală plenară a consiliului municipal. La dispoziția numeroșilor invitați a stat un bufet foarte bogat. Doamna Cecilia Gottschel, consilieră municipală, a rostit cuvântul de salut, vorbind și în numele Domnului Kiesl, primarul general și având aprecieri pline de simpatie la adresa poporului român. La acest cuvânt de salut au răspuns exprimând mulțumiri municipalității orașului München: Domnul Dr. C. Sporea, R. Sa Prelatul Josef Haltmayer, președintele „Operei culturale a Germanilor din Sudest", Domnul Profesor Vintilă Horia și Domnul Dr. Arthur Maurer.

Redacționale

Din cauză că acest număr apare cu mare întârziere și pentru că el are și un caracter deosebit, rubrica semnalărilor va apare în numărul viitor. Cerem iertare celor care ne-au trimis diferite publicații, asigurându-i totuși că tot ce ne-a fost trimis va fi și semnalat.

MIRCEA CRUTZESCU
Promoția 1935 Artilerie

Greu ne vom putea împăca cu gândul că nu-i vom mai ceti scrisul în aceste coloane și că zadarnic vom aștepta să-l vedem apărând în pragul ușii tipografiei, unde venea să ne ajute la corecturi ca, după ce ziarul era tras, tot el să-l care dela München la Fürstenfeldbruck.

După îndelungate și grele suferințe, ne-a părăsit în dimineața zilei de 7 noembrie 1981 intrând în oastea de umbre a camarazilor plecați înaintea lui.

S'a dus și Mircea Crutzescu, așa cum ne vom duce cu toții, unul după altul, lăsând în urma noastră doar amintirea faptelor, până ce, în ceața anilor ce trec, se vor estompa și ele.

Aparținând unei familii de militari — tatăl, comandant al unui regiment de artilerie în primul război mondial, cu un bunic care a luptat la Plevna și la Rahova la 1877 și cu strămoși ce purtaseră la biruință steagurile voevozilor moldoveni — Mircea Crutzescu își însușise probabil ceea ce recomandase cândva Mareșalul Alfred von Schlieffen acelora ce urmau să devină ofițeri de stat-major: „Mehr sein al scheinen!“ Să fii mai mult decât pari a fi!

Mircea Crutzescu a fost într'adevăr mai mult decât, datorită extremei sale modestii, lăsa pe alții să credă că este.

Născut la 27 septembrie 1914 la Bacău, Mircea Crutzescu a urmat cursurile liceului cu tradiție „Gheorghe Lazăr“ din București. Bacalaureat al secției reale în 1932, a fost admis în același an la Școala Pregătitoare de Ofițeri din Dealul Spirei, ca în anul următor să treacă la Școala de Ofițeri de Artilerie și să depună jurământul pe tun.

Înălțat la gradul de sublocotenent la 1 iulie 1935, a fost repartizat Regimentului 1 Artilerie Grănicerească din București, regiment al cărui comandant era unul dintre cei mai străluciți artileriști ai armatei noastre. Acesta din urmă l-a notat atât de elogios, încât abia avansat la gradul de locotenent, în 1939, lui Mircea Crutzescu i se încredințează comanda unei baterii. La comanda aceleiași baterii și în cadrul Diviziei de Grăniceri ce avea în fruntea ei pe fostul său comandant de regiment, pe Generalul Potopeanu, Locotenentul Mircea Crutzescu participă la luptele din vara anului 1941, fiind angajat în cele din urmă în marea și înverșunata bătălie pentru Odesa. Încercuit doar pe uscat, dar cu spatele spre mare liber, inamicul primea necontenit întărituri și nu se limita numai la o dârză apărare, ci deslănțuia intermitent contraatacuri, făcând mare risipă de vieți omanești și de material și încercând să lărgească mereu cercul, ba chiar să-și croiască o ieșire.

În sectorul Diviziei de Grăniceri, terenul se prezenta ca o masă de biliard, lipsit de accidente și de acoperiri. În astfel de condițiuni, Locotenentul Mircea Crutzescu primise misiunea să susțină cu bateria lui, la Văcărjani și la Dalnic, când acțiunea unui batalion când pe aceea a altui batalion din regimentele 2 și 5 Grăniceri. Utilizand toate posibilitățile, dela tragerile de contra-baterie și până la barajul rulant și ochirea directă, pe gura țevii, el și-a îndeplinit misiunea cu pricepere, cu tenacitate și dând dovadă de mult curaj. Și-a apărat tunurile chiar și atunci când tancurile sovietice, după ce depășiseră pozițiile infanteriei noastre, au ajuns la câțiva metri de propria lui poziție. Această comportare i-a atras citarea prin ordin de zi...

Odesa fiind cucerită la 16 octombrie 1941, Regimentul 1 Artilerie Grănicerească este readus în țară. La scurt timp după aceea, pe baza statelor sale de serviciu, Locotenentel Mircea Crutzescu este trimis în tabăra dela Dadilov în calitate de profesor de trageri și reperaj pentru ofițeri.

La 25 martie 1943 este avansat la gradul de căpitan și destinat de Inspectoratul Artileriei să colaboreze la redactarea regulamentelor de tragere și de folosire a noului material ce intra în dotarea unităților noastre de toate armele. În vara aceluiași an, Căpitanul Mircea Crutzescu face parte din grupul de ofițeri români care participă la cursuri de specializare la Jüterbog, în Germania, la epoca aceea cel mai important și mai mare centru de instrucție artileristic din Europa. La înapoirea în țară organizează și conduce un centru de intrucție antitanc la Timișoara și este detașat pentru stagiu la comanda unui batalion din Regimentul 5 Vânători, ca unul ce fusese admis să urmeze cursurile Școalei Superioare de Război. Întrucât situația pe frontul din Moldova devenise amenințătoare, nu a mai apucat să urmeze aceste cursuri. Primind comanda unui divizion antitanc (2 baterii totalizând 12 piese de 75 mm), unitate subordonată direct Diviziei a 4-a Infanterie, Căpitanul Crutzescu pleacă pe front și ocupă imediat poziție în sectorul Târgul Frumos. Intrând în dispozitiv, unitățile române au oprit inaintarea sovietică. La începutul lunei aprilie 1944, divizionul antitanc al Căpitanului Mircea Crutzescu a colaborat cu Divizia „Gross Deutschland“ și cu escadra de bombardement în picai a legendarului colonel Hans-Ulrich Rudel la zdrobirea atacului masiv al blindatelor sovietice. Sute de tancuri inamice au fost transformate atunci în epave, fapt ce a contribuit mult la ridicarea moralului si la încrederea în armamentul cu care fuseseră dotate trupele noastre.

Ce s'a întâmplat după aceea pe frontul din Moldova, cât de tari și de bine organizate erau pozițiile noastre din linia „Traian“, cum și atacul sovietic dela 19 și 20 august 1944 a fost respins, cum câțiva comandanți de unități care erau în legătură cu clica conspiratorilor dela București au deschis inamicului porți de pătrundere în propriul nostru dispozitiv, înlesnind acestuia pătrunderi adânci și cauzând prăbușirea întregului front, toate acestea Mircea Crutzescu le-a expus competent și documentat în două numere din „Stindardul“ (138 și 139), expunere ce constitue un teribil act de acuzare la adresa fostului rege Mihai și trădătorilor din jurul acestuia. Asemenea celor 155 000 de ostași români care, în urma actului dela 23 august 1944, erau mânați de Ruși spre Siberia, Căpitanul Mircea Crutzescu fusese și el făcut prizonier. Dar a reușit să evadeze, în două rânduri! Pe poteci de munte și prin desișuri de pădure, a putut să se strecoare până la Buzău și de-acolo să ajungă la București, având astfel ocazia să vadă zi de zi și la fiecare pas cum țara fusese pusă pe rug de către „eliberatori“.

La sfârșitul lui septembrie 1944, el trecea în rândurile germane, hotărît să continue lupta. Dela Arsenalul din Viena, unde se prezentase pentru înrolare, a fost trimis în tabăra militară dela Döllersheim-Kaufholz, centrul de adunare pentru voluntarii români ce urmau să fie încadrați în divizia românească ce lua ființă în cadrul trupelor de Waffen-SS. Pentru confirmarea în grad și pentru a i se încredința o comandă corespunzătoare, a fost trimis la Școala de Artilerie dela Praga. Acolo, la Praga, cu ocazia discutiilor în legătură cu temele tactice și problemele de utilizare a materialului, Căpitanului Mircea Crutzescu i-a fost dat să dovedească cât de bine erau pregătiți ofițerii noștri de artilerie. instructorii germani recunoscând că aveau ei de învățat dela acești ofițeri.

Participând la ultimele lupte de pe Oder, Crutzescu este făcut prizonier de trupele americane, dar este predat unei unități britanice. Englezii îl țin prizonier în lagărul dela Münster până la 7 octombrie 1946, menținându-l totuși în administrația guvernului lor militar, cu sarcina de a se îngriji de cazarea și hrănirea a nu mai puțin de 100 000 de refugiați. Pleacă apoi în Franța, unde rămâne aproape zece ani, timp în care studiază, obține titlul de inginer geometru-topograf și lucrează în această calitate la diverse întreprinderi.

Revenit în Germania, lucrează pentru un birou de ingineri din München și apoi pentru întreprinderea de construcții Held & Francke care-l trimite în Ghana unde, între altele, colaborează la construcția marelui pod peste fluviul Volta. Șederea în Ghana i-a fost însă fatală, pentru că acolo a căpătat boala care avea să-l chinuie ani de-a rândul și în cele din umră să-l răpună.

Înapoiat la München, aceiași firmă îi dă sarcina să facă lucrările de măsuratoare pentru construirea stațiilor subterane ale rețelei feroviare municipale în cursul anului 1972 lucrează în aceiași calitate la construcția unei linii de cale ferată în Iordania, pentru ca, în 1973, să facă lucrări de măsurătoare pentru o centrală hidro-electrică din Austria, aceasta fiind ultima lui lucrare de inginer geometru-topograf.

Când a fost însă vorba de obținerea unei pensii, a fost nevoit să se zbată din greu, să facă memorii, întâmpinări și recursuri, pensia ce i s'a acordat în cele din urmă fiind cât se poate de modestă și deloc corespunzătoare cu activitatea desfășurată și cu anii de serviciu. Zadarnic s'a străduit să obțină recunoașterea timpului servit ca militar activ, izbindu-se de ingratitudinea pe care o manifestă actuala conducere a Germaniei față de acei străini care au luptat alături de Germani împotriva Bolșevismului.

Nici ocupațiile profesionale, nici boala, nici decepțiile si nici amărăciunea cauzată de aceste decepții nu l-au împiedecat pe Mircea Crutzescu să fie prezent la toate manifestările românești, să lupte aprig pentru cauza neamului și pentru cauza libertății, să ajute după puteri pe noii sosiți printre noi...

Dacă acest trist și din cale-afară de prelungit exil a avut totuși și militanți, apoi unul dintre cei mai activi și mai neînfricați militanți ai exilului a fost Mircea Crutzescu.

Din ce a fost el nu a rămas decât o grămăjoară de cenușă, dar peste această cenușă licărește o flacară pură.

Noi, camarazii lui de arme, îl vom purta mereu în inimi și îi vom cinsti memoria, îngrijindu-ne ca el să fie asezat printre cei care au binemeritat dela patrie.

I. V. EMILIAN

EMMANUEL R. BOGDAN

Bun, blând, cinstit, din cale-afară de modest și de rară noblete sufletească, ne-a fost prieten adevărat și colaborator devotat al Stindardului. Scria clar, în stil curgător, totdeauna documentat, dar fără patimă și resentimente.

Vlăstar al unei familii tot atât de vechi cât de vechie este și Moldova, Emmanuel R. Bogdan, Manole cum îi spuneau prietenii, s'a născut la 28 aprilie 1922 la Onești, în județul Bacău, în apropiere de ctitoria lui Ștefan-Vodă dela Borzești. A urmat cursurile Liceului „Mihai Viteazul“ din București, unde neuitatul Scarlat Struțeanu i-a fost profesor de limba română. După bacalaureat, s'a înscris la Facultatea de Drept din București, făcându-și totdeodata și datoria de ostaș.

A participat la luptele din ultima fază a campaniei din Răsărit, cu o bateria de artilerie A. A., inițial în capul de pod dela Tiraspol și apoi în regiunea Căușani din Basarabia.

La scurtă vreme după terminarea războiului și după ce-și luase licența, noii stăpâni ai țării l-au trimiss la pușcărie, pentru patru ani, numai datorită faptului că fusese proprietar de pământ. Deposedat de toată averea, a lucrat apoi ca dulgher și ca muncitor pălmaș în Delta Dunării, pentru a asigura familiei cât de cât o existență.

Un vechi și devotat prieten francez, Pierre Sanet a reușit în 1963 să-l răscumpere și să-l aducă în Franța împreună cu soția, Doamna Anca Bogdan, fiica fostului comandant al Batalionului 3 Vânători de Munte, Colonelul Scârneci, eroul dela Salikop, dela Șanțul Tătărilor și dela Muntele Capela din Crimeea.

Cu aceiași tenacitate și abnegație, deși era suferind de inimă, a lucrat și în Franța, ca „metreur“, adică măsurător într'o întreprindere industrială. Inima a încetat să-i mai bată înainte de a se fi putut bucura de câțiva ani de pensie, ani care i-ar fi dat posibilitatea să se consacre în totul studiilor de genealogie, domeniu care-l pasiona, dar susceptibil să-i aducă și supărări, pentru că nu toți sunt bucuroși să li se răscolească trecutul și să li se afle obârșia. Dar și pe acest tărâm, Manole Bogdan a produs dovada nobleței sale sufletești: unele descoperii le-a păstrat pentru el, le-a lăsat să zacă în tainice mape și nu le-a dat publicității.

Departe de a fi bigot dar totuși profund creștin, Manole Bogdan citise „Summa theologiae“ a Sfântului Toma de Aquino în original.

Citise mult și colecționase o serie de cărți rare și de manuscrise de valoare, lăsându-le pe toate, prin testament, Bibliotecii Române din Freiburg.

Acesta a fost Manole Bogdan, boier moldovean de pe Valea Trotușului. ive

Linia fortificată Focșani-Nămoloasa-Galați în literatura miltară sovietică*

Despre lina noastră de fortificații Focșani-Nămoloasa-Galați (Brăila, după unii autori) au scris mai mulți scriitori militari sovietici, dar cele mai interesante detalii le găsim însă în lucrarea „Eliberarea Europei sudestice și centrale de către trupele frontului 2 ucrainian și frontului 3 ucrainian“, lucrare apărută la Moscova în 1970 sub redacția globală a Mareșalului G. F. Sacharov.

Iată ce se poate ceti la pagina 53 din această carte: „Luptele ce s'au dat până acum au făcut ca dușmanul să aibă o anumită stimă față de Armata Roșie. Această stimă l-a obligat pe inamic să construiască aici (NN. la Poarta Focșanilor) aproximativ 1700 cazemate și alte diferite fortificații cu caracter permanent și în același timp o serie întreagă de obstacole antitanc, folosind trunchiuri întregi de fagi și de stejari seculari. Inamicul a umplut cu apă toate șanțurile antitanc, a mărit enorm numărul obstacolelor tehnice, a înconjurat cu rețele de sârmă ghimpată fiecare bucățică de teren pe unde ar fi putut trece infanteria sovietică, totul având în față vaste câmpuri de mine. Planul de foc a fost foarte bine conceput: o rețea de foc cum nu s'à mai pomenit, cel mai mic punct din fața poziției fiind bătut cu foc de o serie întreagă de arme.

În lungul întregului sector (NN. Aci este într'adevăr vorba de sectorul Focșani) au fost construite trei linii de cazemate stabile de diferite tipuri, așezate după un sistem de „șah mat“, cu intervale între ele de 200 până la 400 m de front și de 50 până la 100 m în adâncime. Fiecare cazemată era încojurată de rețele de sârmă ghimpată pe o rază de 60 m. Cazematele cele mici erau prevăzute pentru 3—4 mitraliere ușoare, cele mijlocii pentru 2—3 tunuri antitanc și 5 mitraliere grele, pe când cele mari dispuneau de un tun 105 mm, de un altul de 150 mm și de două mitraliere grele. Grosimea zidurilor acestor cazemate era de doi metri, așa că obuzele noastre de 152 mm nu aveau nici un efect asupra lor, nici prin tragere directă. În acest mod, inamicul a reușit să creieze o zonă foarte puternic întărită capabilă să stăvilească timp îndelungat înaintarea noastră. *În același timp, comandamentul inamic hotărîse să fie instalate în aceste poziții trupele sale care s'ar fi retras de pe front și să aducă noi rezerve din interior, interzicând astfel accesul trupelor sovietice spre România centrală.“*

Mai clar nici că se poate! Știind prea bine ce aveau de înfruntat când ar fi ajuns în fața liniei noastre de fortificații, numele de Focșani devenise ceva de groază pentru Ruși. Ca urmare, când au trecut peste toate liniile de cazemate fără să tragă nici măcar un foc de pușcă și au ajuns la Focșani, prin decizia înaltului comandament sovietic vreo zece unități sovietice au primit numele de „Focsănene“, pentru a imortaliza trecerea acelor unități prin poarta care închidea drumul spre oraș și spre inima României. Până acum, am putut identifica următoarele unități sovietice care au primit denumirea de unitate „Focșăneană“: Regimen-86 Infanterie, al cărui comandant a fost atunci Colonelul Hodacinski, Regimentul 1127 Infanterie și Regimentul 529 Infanterie.

Toate acestea dovedesc, odată mai mult, monstruozitatea actului de trădare dela 23 august 1944, act prin care România a fost îmbrâncită în prăpastie și a creiat pentru Europa întreagă o situație de permanentă amenințare.

Gh. ZĂGĂNESCU

* Schița pe care am reprodus-o în pagina întâia a numărului 143 din „Stindardul“ a fost publicată, împreună cu alte 66 schițe și hărți, în lucrarea „Armata Română în războlul antihitlerist“, lucrare apărută la București în 1980, în Editura Militară, cu o introducere de General-locotenent Constantin Popa și având ca redactori pe Colonelul Antone Marinescu, Colonel Gheorghe Romanescu și Colonel Gheorghe Stoean.

UN BOIER NUMIT BOGDAN

A mai plecat dintre noi un om ales. Va trebui să mă consolez cu ideea de a nu-i mai revedea scrisul de o armonie desăvârsită, care reflecta liniștea și echibrul sufletului său. Avea o idee înaltă asupra ascendenței nu numai ca știință ci și ca normă de viață. Din cercetările sale genealogice ajunsese la un corolar de frumoasă grandoare: strămoșii mari ne comandă o conduită mare.

Am sub ochi arborele lui genealogic și constat că acest fiu al Moldovei ar putea să figureze în Almanahul Gotha.

Constantin Cantemir l-a odrăslit, în a doua căsătorie cu Ruxanda, pe Hatmanul Lupu Bogdan, din care se născu Ion Bogdan logofăt, căsătorit cu Bălașa Racovitză. Au avut doi copii: pe Maria, soția lui Ioniță Vodă Sturdza și pe Manolache. Vornic. Acesta a fost tatăl lui Gheorghe care, aliat cu Nastasia Palade, a dat naștere ramurei Hatmanului C. Bogdan-Palade, căsătorit cu Ralu Callimachi. Fiica lor, Lucia Paladi a contractat două mariajuri: 1° Nicolaie Cantacuzino, 2° Marchizul de Bedmar. Din prima unire: Pulcheria Cantacuzino a devenit soția principelui Sayn-Wittgenstein zu Berleburg — strămoșul actualului prinț Richard (al cărui tată a murit în Est pe frontul anti-bolșevic), căsătorit cu Benedicte, sora reginei Danemarcei. Din Sayn-Wittgenstein provin principii de Wied (deci regina Elisabeta a României) și principii de Schoenburg-Waldenburg. Pe linii colaterale i-aș putea urmări legăturile cu Bonaparți, Bernadoți, Mountbatten și deci Saxa-Cobourg!

Inutil. Manole Bogdan a fost nobil prin el însuși. Nu port doliu, ci mi-e inima caldă de bucuria că pe drumurile planetei am întâlnit un om ca Manole Bogdan, care prin contacte apropiate ori depărtate mi-a crescut tăria sufletului prin generozitatea lui pe care o socotea normală, implicită.

Văd că în ultima fază a războiului a apărat Căușanii lui Alexe Mateevici. Simbolic adio adus pământului care din veac în veac a fost al nostru:

În mormânt la Căușeni,
Dorm strămoșii moldoveni,
Numai pietre pe mormânt
Mai păstrează-al lor cuvânt.

Manole Bogdan ne-a părăsit mult prea devreme și fără a se fi realizat. Și totuși e mai bine așa: un crug scurt în demnitate decât ani matusalemici în învârteli și compromisuri.

E. L.

Vasilie Pârvan-martor și rapsod ai bătăliei dela Mărășești

de E. LOZOVAN

NOTA BENE

Mi-e milă până la lacrimi de bietul Horia tou Stamatou. S'a informat despre mine și despre scrisul meu la doctorul fără bacalaureat de la Freiburg (făcut privat-dozent — cu șase clase de liceu — cu ușile închise de către Eugen Coșeriu). A crezut că mă „desființează" falsificând un text care ar fi trebuit să demonstreze că „mi-am bătut joc de Vasile Pârvan". Am pus falsul din „Cuvântul Românesc" — ziarul fără răspunderi redacționale — pe două coloane, dar n'am terminat. Horia tou Stamatou ar fi trebuit să știe că atunci când cobor în arenă nu am obiceiul să las nici tigri răniți ușor, necum un cotoi năpârlit, fără dinți și de pripas.

Ar trebui să scriu mult prea mult despre ceea ce mă leagă de Vasile Pârvan. Mai întâi: ascendența sa basarabeană. Era fecior de învățător pribeag în cătunul Perchiu, după prima sfâșiere din 1812, când ai mei au rămas dincolo de Prut sub ocupație ca să ajungă apoi în Caucaz, Kazahstan și Sahalin.

Apoi, chiar vagi legături de familie: prima carte a tânărului doctor de la Breslau — Contribuții epigrafice la istoria creștinismului daco-roman, București 1911 — a fost tipărită cu ajutorul finaciar al tatălui nașului meu, Petre Gârboviceanu, atunci directorul Casei Bisericii, nobilul everget despre care pomenește I. G. Duca în „memoriile" sale. La 10 oct. 1927, după moartea lui V. Pârvan, I. Bianu dispunea să se trimită Getica și Dacia cu justificarea: „căci dânsul (P. Gârboviceanu) a ajutat mult la lucrările și cercetările sale pe scumpul nostru pierdut și dorește să cetească din scrierile sale."

În sfârșit, afinități elective pe care le-am împărtășit cu cel mai fidel prieten al lui V. Pârvan — marele maestru Jérôme Carcopino.

H. tou Stamatou e demult afazic. Sper ca republicarea textului alăturat — scris acum aproape 20 de ani îl va reduce complet la tăcere și-l va desvăța de escrocherii morale. Altfel, îi urez viață lungă și reîntoarcere uzului rațiunii.

E. L.

Skodsborg, 6 dec. 1981.

*

La împlinirea a 30 de ani dela stingerea marelui sacerdot al României Mari, fiu al Moldovei pururi încercate și mereu renăscute, aed neegalat al latinității — Români și străini l-au evocat cu emoția vibrantă a apelurilor ce nu pot fi adresate decât umbrelor tutelare. Al. Busuioceanu, N.I.Herescu și Jérôme Carcopino au arătat cum gândirea lui Vasile Pârvan se sedimentează, tencuială tare, la însăși temelia patriei noastre moderne. Viziunea arheologului a suprapus pe fruntariile statale ale lui Burebista perimetrul triumfal ai regatului lui Ferdinand. Filosoful istoriei a înțeles că biciul destinului, de două ori milenar în potrivnicia sa, n'a rănit trupul vânjos al rasei noastre ci l-a virilizat. E în acea apostrofă mândră „Mărire ție, Ură, a dușmanilor noștri: tu ne-ai împins pe înălțimi singuratice" formularea clară — înaintea lui Arnold Toynbee — a valorii „sfidării" în sudarea caracterului unui popor. Gânditorul stoic a trasat prin puterea pildei ce a dat-o scurta sa trecere pământească o linie de conduită care nu are nevoie de vreo rectificare. Elevii direcți ai lui Vasile Pârvan, care s'au împărtășit din căldura vorbelor sale, au dus mai departe un mesaj care pâlpâie asemeni unui jar etern. Dincolo de timp, magistrul continuă a forma alți ucenici care captează ecoul unor fraze de mult rostite dar a căror rezonanță mai stăruie, în unduiri prelungi, în eterul românesc.

Mulți se vor mai apleca asupra unei opere științifice mereu valabile. Datoria noastră imperioasă este însă azi de a spăla cu apă neîncepută figura lui Vasile Pârvan, spurcată de gnomii făptuitori ai tuturor sacrilegiilor. Căci cel care a stigmatizat cu disprețul meritat — înaintea lui José Ortega y Gasset — vulgaritatea fără granițe a maselor e târît în carul Baccanalelor plebeiene. Cel care a cântat demnitatea muncii ce înobilează numai spiritele de elită — căci sudoarea nu e har și mir automat — e înghesuit ca referință le fabulele Engelsiene despre laba maimuței și ridicarea bipedului. Prin nici o fibră a sufletului său Vasile Pârvan nu poate aparține unui regim care constituie negația totală a viziunii sale despre lume. Pentru noi însă pagini nenumărate vor rămâne în sipetul gândirii noastre, în care am adunat lamura cea mai scumpă — albă până la incandescență — căci au lins-o flăcările atâtor dezastre.

Să-l pomenim dar aici pe Vasile Pârvan, martorul onest și aedul inspirat al bătăliei dela Mărășești. Către acea gigantică încleștare converg toate potecile umile și drumurile semețe ale istoriei noastre. Acolo se încopciază țâțâna veacurilor. Țăranilor încămeșați ce au făcut din pușcă ghioagă, le răspund hăulind ciobanii mițoși de pe înălțimile Posadei. Două milenii de românime a visat la biruința acelei zile. Si desnădejdea cetluită în milioane de morminte s'a făcut energie . . .

Când ne-am pregătit buzele pentru rostirea rugăciunii cum oare să mai amintim de un sacrilegiu? Si trebue să o facem pentru a ne întărâta inima. Iată dar ce scrie un ilot despre marea trădare rusească din 1917 care ne-a lăsat singuri în fața dușmanului:

„Coloana (rusească) a trecut prin sat, învăluită în lumina roșie a unui apus de soare și petrecută de privirile soldaților noștri adunați de-a lungul drumului și ale țăranilor și femeilor ieșiți în curți. Au privit cu nedumerire și gânditori. Viitorul cu luminile lui solare era încă departe și misterios. Dar, în ființa lor, cu toții au avut sentimentul unui eveniment ieșit din comun, pe care l-au meditat îndelung plini de vagi speranțe. Vedeau pentru întâia oară soldați eliberați din stăpânirea care-i apăsa, mergând după voia lor, acolo unde îi purta interesul lor . . . (Demostene Botez, în „Gazeta literară" din 8 Noembrie 1962).

Să restabilim adevărul cu ajutorul lui Vasile. Pârvan, care acuză cu glas testamental. Iată dar ce a fost neuitata zi când voința neamului s'a încordat ca un arc:

„Se încheiase secerișul. Se adunau snopii. Peste marea de aur dintre Carpații violeți și Pontul albastru, se lăsa seara. Sunau clopotele pentru Sfânta Maria . . . zvonul sonor ca trâmbițele învierii: ‚am trecut Munții'. Mergea Făt Frumos să scape dela zmei pe Ileana Cosânzeana".

Și în timp ce vocea tunătoare a lui Nicoale Iorga se înălța spre tării, au existat oameni neutri . . . în fața perspectivei de a realiza visul cel fără hotare — aceiași care azi ascund trădarea rusească. Cele 44 de batalioane țariste care alături de cele 80 românești, trebuiau să susțină operația dela Flămânda, au cedat. Frontul Dobrogii a fost spart, Turtucaia ocupată. Ceeace a avut ca urmare directă prăbușirea rezistenței la Târgu-Jiu și pe linia Carpaților. A urmat invazia teritoriului, „pacea" dela București, tragica retragere din Moldova. Dar să-i dăm cuvântul lui Pârvan:

„Ci în umbra lui se târa trădarea. Tovarășul lui de luptă îl vânduse dușmanului pe prețul moșiei lui . . . Și a venit atunci asupra ta, o Patria mea frumoasă, durerea cea fără de nume. Ți-ai văzut feciorii luptând și murind fără speranță, Ți-ai văzut moșia năvălită din toate părțile, satele și averile tale arzând, copiii tăi fugind îngroziți pe drumurile spre Răsărit și spre Miază-noapte, mormintele răsărind nenumărate, ca florile de toamnă, pe marginea căilor pribegiei. Foc, foame, ger, boală, rușine, moarte . . ."

Și totuși marele miracol al refacerii puterilor noastre sufletești a avut loc, acțiune în care rolul Suveranilor și al misiunii Berthelot a fost capital:

„Ci în noaptea adâncă a suferințelor tale, vitejii tăi au clădit zid până la cer cu piepturile lor tinere pe granițele bătrânei Moldove. Și dușmanul n'a putut trece mai departe . . . Iar Domnul și Doamna pământurilor și oștilor tale au cutreierat satele și orașele tale, au îmbărbătat pe viteji, au alinat pe răniți și bolnavi, au plâns pe cei ce ne părăsiau, cerându-și, prea obosiți, vecinica odihnă".

Cine ar putea uita capitolul negru al armistițiului, justificat azi dialectic de fugarii Răsăritului?:

„Cu ce amărăciune cumplită s'au coborît în vecinica noapte eroii noștri după întâia trădare, abia bănuită, și după a doua trădare insolent recunoscută! . . . Ci pentru ei, cei morți ai noștri, noi trebue mereu să ne întoarcem sufletul la vremea trădării și să gândim împreună cu cei ce au murit, pentrucă au fost trădați . . . ei n'au fost biruiți, ci au fost stropșiți sub trădarea altora, cari — fugeau!"

Iată acum țintuită la stâlpul infamiei — acolo unde va trebui să rămână pururi — mitologia pacifistă a tratatului separat dela Brest-Litovsk:

„Când greoaele brute orientale, mândre în voinicia lor trupească de sclavi deprinși a purta grelele povere cu cari-i încarcă stăpânii, hrănindu-i bine, ca să muncească cu spor, au început să se miște spre stepele lor fără margini, mânate din urmă, ca niște turme, de biciul de foc al nouilor lor stăpâni, cari veneau acum din Apus, și de otrăvirea sufletelor lor cu idei prea înalte pentru capetele lor obtuse, sentinela daco-romană a rămas nemișcată pe locul ei de strajă".

Atunci am rămas singuri, căci „aliatul" rus avea alte preocupări decât onorarea obligațiilor contractate:

„. . . zi de zi hainul care le era tovarăș de luptă îi mâna tot înapoi, descoperindu-le prin fuga lui perfidă, coasta înspre dușman. Și totuși flăcăii tăi n'au dat înapoi: împresurați, s'au despresurat; mânați înapoi, s'au întors îndărăt".

În zilele iureșului legendar Rușii feloni au fost absenți. Inventatorii unei istorii inexistente nu pot nimic împotriva adevărului. Așa a fost câștigată marea bătălie care a sigilat existența statului nostru, fără Rusia și împotriva ei:

„Viteji au fost flăcăii tăi, o Patria mea frumoasă, pretutindeni unde ți-au apărat moșia de năvala dușmană. Dar nicăieri sufletele lor n'au ars de un foc mai mistuitor ca la Mărășești și Târgul-Ocnei . . . Ca învăluiți în propriile giulgiuri, încă din viață, așa au apărut ei în ziua de hotărîre a bătăliei, în strămoșeștile lor haine albe de țărani ai ogoarelor, în fața dușmanului îngrozit de puterea mereu renăscută și mereu nestăpânită a asalturilor lor".

Aceasta este relatarea bătăliei dela Mărășești, făcută după metoda proprie a lui Vasile Pârvan: „creațiune de artist în material științific" — cum o caracteriza N. I. Herescu. In dosul fiecărei metafore se ascunde un adevăr; prin fiecare prosopopee vorbește un document. Nu ne rămâne acum decât să recurgem la mărturiile care aduc o confirmare indiscutabilă.

În ampla sa lucrare „La Roumanie dans la guerre mondiale" 1916—1919 (Paris, 1934, Payot), Constantin Kirițescu consemnează la paginile 322—345 efemeridele acestei bătălii. Ele apar ca o filigrană a textului lui Pârvan:

„Mai mult decât pe superioritatea efectivelor și a armamentului, comandamentul german conta pe starea de descompunere morală a armatei rusești. Profitând de spiritul anarhic care domnea în rândurile ei, Germanii au reușit să

(urmare pag. 12)

Câteva însemnări pe marginea volumului jubiliar (1949—1979) al Bibliotecii Române din Freiburg

Revistă de tradiție și prestigiu în viața științifică a Românilor, nevoiți să trăiască în străinătate, Buletinul Bibliotecii Române adăpostește în paginile sale valoroase contribuții științifice ale cercetătorilor români și străini închinate problemelor neamului nostru.

Volumul jubiliar cuprinde studii de istorie, sociologie și etnografie care din cauza temelor tratate, în actuala configurație politică din România nu ar fi putut să vadă niciodată lumina tiparului.

Revista se deschide cu studiul semnat de Eugen Lozovan „Une faillite diplomatique: l'alliance de D. Cantemir avec Pierre le Grand" (p. 1—36). Autorul reușește să stabilească principalele versiuni ale actului de alianță semnat de D. Cantemir și Petru cel Mare, publicând, în același timp, versiunea latină până în acest moment inedită. Valoarea deosebită a studiului constă în faptul că a determinat schema probabilă a diferitelor versiuni, eliminând confuzia care persista în literatura de specialitate, conform căreia primul text redactat ar fi fost în limba rusă, când de fapt fusese în limba latină. Analizând textul latin se ajunge la concluzia că lui D. Cantemir i-a reușit o adevărată lovitură de stat, asigurând familiei sale tronul Moldovei, dar prin aceasta lega pentru totdeauna destinul țării sale de acela af Rusiei. În consecință activitatea politică al lui D. Cantemir poate fi calificată drept catastrofală pentru țară sa, pentru el însuși și pentru familia sa.

O problemă de istorie de o deosebită importanță este tratată de prof. Andreas Hillgruber în studiul său „Der Berliner Kongress 1878 und Rumäniens Unabhängigkeit" (p. 37—58). După o trecere în revistă a poziției Marilor Putetri, înainte și în timpul Congresului de la Berlin, se analizează în mod critic tezele susținute de istoricii germani Martin Winkler și Fritz Stern cu privire la politica lui Bismarck față de țara noastră. Congresul de la Berlin a făcut ca problema României să aibă o rezolvare internațională nu una rusească, iar Independența României câștigată pe câmpul de luptă nu a fost deplină, ci ea a fost condiționată în mare măsură de cooperarea sau de confruntarea dintre Marile Puteri.

În urma unei excursii de cercetare întreprinse în 1978 la Muntele Athos, Petre S. Năsturel a avut plăcuta surpriză să descopere în mănăstirea Xeropotamu chipul pictat a unui martir român. Studiul „Un portrait de martyr roumain au Mont Athos" (p. 59—78) este închinat acestui tânăr român care refuzând să treacă la islamism a suferit moartea de martir la 12 Mai 1662 în orașul Constantinopol. Autorul face o propunere, demnă de reținut, ca acest tânăr martir, în vârstă de 18 ani, Ioan Românul, să fie pe viitor adoptat ca patronul tineretului român.

Paul Henri Stahl în articolul său „Croyances communes des chrétiens et des musulmans balkaniques" (p. 79—126) caută să determine practiciile comune, așa numita religie populară a populației balcanice, adică influențele lor reciproce. Un loc aparte este acordat lăcașurilor de închinăciune din această zonă: transformarea bisericilor în moschei, biserici venerate în comun, precum și atitudinea musulmanilor față de călugări și față de învățătura creștină. Strâns legate de tema tratată sunt abordate și alte aspecte cum sunt: credințele arhaice comune, căsătoriile între creștini și musulmani și problema crypto-creștinilor.

Pavel Chihaia abordează o temă majoră a istoriei noastre, adică modul cum și-au manifestat adeziunea față de cruciadele antiotomane voievozii români. Studiul său „Mărturii ale luptei de cruciadă din Țara Românească". (p. 125—137) începe cu analizarea semnificației pe care a avut-o emiterea monedei din 1406 de către Mircea cel Bătrân, șirul acestor mărturii este continuat cu cele care provin din

(urmare pag. 8)

Scrisoare deschisă eroului național român Domnului Paul Goma

Rândurile de mai jos, Domnule Goma, sunt rezultatul lecturii cărții Dvs „Cutremurul oamenilor". Încă de pe băncile școlii citisem și auzisem foarte mult despre eroii neamului românesc care s'au jertfit pentru cei obidiți, pentru cei ale căror drepturi fuseseră călcate în picioare. Acești eroi vor rămâne vii în amintirea și în sufletul neamului. Noțiunea de erou este însă legată de aceea de jertfă, așa că eroi, Domnule Goma, nu sunt decât acei care s'au jertfit în luptă, prin acte de vitejie sau plătind cu viața lor faptul că au rămas consecvenți față de un crez, față de un ideal. Noțiunile de erou și de jertfă nu pot fi separate. Dacă celui mai umil român cineva îi va spune că există eroi în viață, care se plimbă pe stradă, acesta se va prăpădi de râs. Nu pot fi eroi cei care n'au știut să se jertfească pentru idealurile lor, nu pot fi eroi cei care ling ce-au scuipat și nici cei care-și schimbă idealul și tabăra de luptă după cum bate vântul. Din toate timpurile, pentru astfel de „eroi" Românii n'au avut decât scârbă și dispreț, dar acum timpurile s'au schimbat, locul jertfei luându-l publicitatea și interesul unor anumite oficine care lansează asemenea eroi ce n'au cunoscut suferința și nu s'au jertfit pentru un ideal. Eroul modern, prefabricat, care altă dată ar fi provocat desgust, astăzi provoacă admirație. Cei interesați îi aduc osanele, cei naivi și neavizați simțindu-se obligați să-l admire și ei, pentru a nu fi socotiți drept retrograzi.

Cum fac parte și eu din categoria celor obidiți și pentru a fi „în pas cu timpul", vă admir și eu, Domnule Goma, pentru modul cum ați știut să vă proclamați erou, aceasta după ce am citit versiunea olandeză a cărții Dvs care poartă titlul „Met het woord tegen de muur". Citindu-vă mi-a venit în minte un personaj din antichitate care și el se proclamase erou și în cele din urmă zeu, Nero. Dar nici chiar acesta nu a avut curajul să spună ce spuneți Dvs în cartea amintită: „Nu mă mai privesc în oglindă fiindcă eu mă cunosc și nu mă las a fi schimbat". Și nici Nero nu-și punea întrebarea, cum o faceți Dvs: „Cine ești tu precis, Paul Goma? Dizident, comunist fascist, anarhist, sindicalist? . . ." Asemenea lui Nero, eroii moderni, din categoria Dvs, nu știu cine sunt, nu știu ce vor și-și schimbă idealul precum femeile cochete garderoba.

Dvs, Domnule Goma, sunteți mai tare decât Ceaușescu, pentru că el nu și-a scris singur ode și nu și-a adus singur osanele, ci i-a pus pe alții s'o facă, o armată întreagă de scriitori care-i atribue zilnic calități supraomenești, făcându-l astfel să se considere el însuși supraom.

Admirația mea față de Dvs o întrece cu mult pe aceea pe care o om față de Ceaușescu, pentru că Dvs vă atribuiți atâtea și atâtea calități doar într'o singură carte care descrie o foarte scurtă perioadă din eroica Dvs viață, perioada cuprinsă între ianuarie 1977, când Dvs ați trimis istorica scrisoare Domnului Pavel Kohout și tovarășilor săi, și 6 mai același an, când Dvs ați fost eliberat și ați plecat ca turist la Paris, cu întreaga familie, oraș pe care nu l-ați putut vizita în întregime, ceea ce v'a determinat să vă prelungiți șederea. Frumos și interesant oraș Parisul. Și mare, Domnule Goma . . .

Așadar, în decurs de patru luni de zile, Dvs ați reușit să vă ridicați dela scriitorul obscur la rangul de erou. Cum să nu vă admir? Altă dată ar fi fost absurd ca o corcitură să aibă pretenția că este erou al neamului românesc. Dar ce este astăzi absurd și ce este rezonabil? Ce este adevăr și ce este minciună? Ceea ce ieri era socotit imposibil, astăzi este un joc de copii.

Cum să nu vă admir, Domnule Goma, când Dvs care, după proprie mărturisire, aveți în vine sânge bulgaro-macedonean, grec și polonez, pretindeți că sunteți român, doar pentru faptul că vă puteți exprima într'un fel de „română".

Și părinții Dvs s'au simțit români când au umblat din sat în sat și din casă în casă propovăduind colectivizarea. Câți țărani români au fost bătuți, schingiuiți și uciși cu avizul părinților Dvs, pentru că s'au împotrivit colectivizării și nu s'au lăsat convinși de îndemnurile domnilor lor care aveau să aducă asupra satelor basarabene pârjol și înrobire.

Și tocmai pentru că ați fost odrasla unor asemenea părinți, vi s'au deschis larg porțile „fabricii de scriitori", cum o numiți astăzi Dvs.

Pentru care motiv anume s'a supărat partidul pe Dvs în 1956 și pentru ce ați fost condamnat atunci la doi ani închisoare, pedeapsă ușoară pentru un delict politic, nu este nici până astăzi clar. Imediat după eliberarea din închisoare ați fost reprimit în „în fabrica de scriitori" și, la cererea Dvs, primit și în partid. Ați fost comunist din convingere, Dumnule Goma, nu împins de nevoia de a supraviețui, cum au fost altii.

Cum nu vă pot înțelege, nu-mi rămâne decât să vă admir. Vă admir și pentru faptul că în țară nu ați publicat decât o singură carte care, cu asentimentul Dvs deplin, a fost prelucrată în așa fel că nu se mai știa ce vă aparține și ce a fost adăogat.

Ați fost admirat și sunt obligat să vă admir și eu pentru curajul de a fi scris acea scrisoare către semnatarii „Chartei 77" din Cehoslovacia. Ceea ce n'am înțeles și nici alții nu vor putea înțelege este că Dvs, care nu sunteți român, ați scris acea scrisoare în numele întregului popor român.

Apoi scrisoarea către Ceaușescu, altă faptă eroică a Dvs, este și ea cât se poate de concludentă. Dvs, fiu de comunist, trecut prin școala cumunistă, vă exprimați dorința ca legile impuse poporului român de către sistemul comunist să fie respectate ad litteram, dovedind astfel că Dvs nu vreți să dați sistemului decât o altă nuanță. Sau aspirați să deveniți conducatorul ideologic al partidului? În definitiv, vă puneți Dvs întrebarea, dece să nu aibă poporul român, care nu manifestă deloc înțelegere pentru ideologia marxist-leninistă, un conducător de sânge străin, ca prin anii 50? Dece să nu fiți Dvs urmașul lui Chișinevski-Broitmann?

Cum nu ați reușit să câștigați nici măcar un singur roman adevărat de partea Dvs, v-ați asociat cu niște alogeni și ați trimis o scrisoare Conferinței dela Madrid. Adalbert Feher este roman, dar Emilia și Erwin Gesswein, dar Ana Maria Năvodaru? După Dvs, Domnule Goma, străinii trebue să vină mereu să ne învețe ce avem de făcut, ce atitudine să luăm față de atâtea și atâtea probleme și tot ei să și vorbească în numele nostru.

Cum să nu vă admir când citesc în cartea Dvs, negru pe alb, că nu-i înțelegeți pe români și că îi disprețuiți pe acei în mijlocul cărora ați trăit? Despre Șerb, vecinul Dvs din bloc, spuneți în cartea Dvs că timp de 9 ani nu ați avut cu el decât raporturi de „bună ziua" și totuși acest Șerb a sărit în ajutorul Dvs, punându-se pe el și întreaga sa familie în primejdie. Pe toți ceilalți locatari din bloc i-ați disprețuit, pentru că erau valahi și nu cosmopolitica ca Dvs.

Admirabilă este și suverana Dvs dezinvoltură cu care nu ezitați a vă contrazice și a lua în derâdere propriile Dvs afirmații, fără să vă pese că cititorii vă vor trece în categoria celor mai ordinari mincinoși.

În paragraful 4 al capitolului pe care-l intitulați „testament" declarați solemn:

„Eu mă voi împotrivi cu toată puterea la arestarea mea, pe care o consider de pe acum ilegală. Voi refuza să mă supun oricărui interogator, oricare ar fi instanța sau persoana care mi-l va lua. Dacă voi fi arestat — oricare ar fi forma în care voi fi lipsit de libertate — voi declara imediat, de preferință în scris, greva foamei și greva setei."

Pe aceiași temă, scrieți în paragraful 5: „Dacă după arestarea mea — sub orice formă s'ar face ea și chiar dacă voi fi eliberat — aparatul de represiune sau persoane particulare vor pretinde că eu m'am supus interogatoriului, că am recunoscut faptele, că am regretat ce-am făcut, țin să se știe că asemenea afirmații sunt falsuri pe care le declar de pe acum nule și fără valoare."

În paragraful 9 declarați sentențios: „Dacă cineva ar afirma că eu mi-aș fi schimbat opțiunile mele literare (sic), politice sau etice (resic), opțiuni pe care astăzi 21 martie 1977 le recunosc ca fiind ale mele, trebue să știți că sunt minciuni." Formidabil, splendid, eroic!

Dacă ar avea putința să citească rândurile de mai sus, vecinii Dvs din blocul în care ați locuit ar rămâne cu gura căscată. Ei știu că nu ați făcut nici cel mai mic gest de a vă opune la arestare. Cât privește afirmația Dvs că ați fi luat copilul în brațe și, arătând cu degetul pe securiști, i-ați fi spus acestui copil: „Privește copile, uită-te bine! Tu nu ai voie să uiți niciodată fețele acestea. Acela se numește Hristen co, Hris-tenco. Acela l-a arestat pe tatăl tău, EROUL.", aceiași vecini știu prea bine că este vorba de o născocire, sau mai precis de un pasaj din cartea „Să nu uiți Darie". Dealtfel, ușurința cu care Dvs „împrumutați" texte din scrisul altora, prezentându-le drept ale Dvs, este o altă caracteristica a operei Dvs literare. Pe vremuri, asemenea îndeletnicire se chema plagiat. Pentru Dvs acest termen este desuet.

Toate, dar absolut toate frazele din faimosul Dvs testament sunt dezise într'un pasaj următor, în care redați aidoma discuția cu securistul ce vă lua interogatorul. Când acesta v'a cerut lămuriri asupra testamentului, Dvs i-ați răspuns:

„Acest testament este pentru opinia publică, pentru străinătate și tot pentru străinătate sunt în greva foamei dela 1 aprilie 1977."

Securistul: „Dar nu ești în greva foamei."

Goma: „Nu!"

Securistul: „Asta-i bună. Ei acolo, în străinătate, urlă că tu dela 1 aprilie nu mai mănânci nimic . . . Și dacă vei fi reținut aici încă un timp, vei începe într'adevăr greva foamei? Începând din . . . hai să vedem . . . Aici scrie că începând din 28 aprilie . . ."

Goma: „Nici vorbă de asta."

Securistul: Cum așa? Te-ai angajat totuși să faci greva foamei."

Goma: „Față de cine? Față de nimeni nu m'am angajat. Am anunțat doar, sau mai bine zis am amenințat cu greva foamei. Înțelegeți nuanța?"

Securistul: „Acolo ei cred că, după trei săptămâni de greva foamei, ești pe moarte, în timp ce tu . . . Aceasta nu-i cinstit."

Goma: Necinstit față de Securitate. Hai, să fim serioși . . ."

Securistul: „Ești necinstit față de tine însuți. Dacă ești un OM, trebue să-ți îndeplinești promisiunile. Tu nu faci ceea ce spui."

Goma: „Toate metodele sunt permise dacă cineva are de a face cu Securitatea. Trebue să te aperi cu minciuni contra mincinunilor."

Securistul: „Asta-i apologia miciunii. Și tu pretinzi că ești om cinstit . . ."

Ajunge!

Cu asemenea producție literară, ați reușit să prostiți o parte din opinia publică occidentală, Domnule Goma. Sînteți într'adevăr de felicitat, Domnule Goma. Dar nu toți sunt dispuși să vă cumpere asemenea minciuni. Sunt însă intelectuali care mint ca și Dvs, care-și schimbă părerile dela o zi la alta ca și Dvs, care au făcut aceleași fapte de vitejie și sunt eroi ca și Dvs, aceștia vă aprobă și vă poartă pe scut.

Mie, care nu sunt intelectual pentru că, din pricina că tatăl meu a văzut pe dinăuntru Jilava, Gherla și Aiudul, mi-au rămas încuiate porțile înaltelor școli, mie omului simplu, dar cu inimă de român get-beget, nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să vă acord cuvenita admirație!

Mircea MIHĂILESCU
Bomstede 406
3608 BE Maarssen, Olanda

Unul care tăia și spânzura...

Mai toate agențiile internaționale de presă au difuzat știrea transmisă de „Agerpress" că Leonte Răutu a fost eliberat, la cererea sa, din calitatea de membru al C. C.-ului și din funcția de rector al Academiei de științe politice „Ștefan Gheorghiu", școală superioară pentru activiștii de partid instalată în clădirea fostei școli de ofițeri de Geniu. „Eliberarea" din funcție s'ar fi produs la 18 august 1981. Leonte Răutu mai era însă și altceva decât cele arătate în comunicare, anume cenzor cu puteri dictatoriale pentru problemele de cultură. Fără știrea și aprobarea lui nu se putea tipări nici o carte, nu se putea juca nici o piesă de teatru și nu putea fi proiectat pe ecran nici un film.

Dacă cumva, print'o scăpare din vedere, vreo tipăritură reușea să se strecoare și era pusă pe piață, faptul era adus la cunoștiința cenzorului suprem și acesta da ordin ca lucrarea respectivă să fie retrasă imediat din librării și să dispară ca și cum nu ar fi existat.

Așa s'a întâmplat și cu foarte interesanta lucrare a lui A. Simion: „Preliminarii politico-diplomatice ale insurecției române din august 1944", lucrare tipărită în 68140 exemplare la Întreprinderea Poligrafică Cluj. Leonte Răutu, socotind că în unele capitole Mareșalul Antonescu este prezentat într'o lumină favorabilă, a dat ordin ca această carte să fie scoasă din circulație, în primele zile după apariție. Cine a apucat s'o cumpere o păstrează ca pe o comoară sau o trece mai departe, pe sub mână, la preț împătrit . . .

În 1980, cu ocazia uneia din desele sale călătorii în Uniunea Sovietică, Leonte Răutu s'a aflat într'un avion care s'a prăbușit. Destul de grav rănit, a zăcut aproape 4 luni de zile într'un spital din Moscova. Când s'a înapoiat în țară, prima lui grijă a fost să scoată de pe afiș toate spectacolele — de teatru, revistă și de cinematograf — ce fuseseră aprobate în lipsa lui. Operația a fost executată fără murmur și fără a se ține seama de cheltuielile făcute pentru punerea în scenă a pieselor de teatru sau cu realizarea și pentru cumpărarea filmelor de cinematograf. După cum se vede, acest Leonte Răutu era mare de tot în ierarhia comunistă și dacă a căzut dela asemenea înălțime, aceasta se datorește faptului că fiica sa, soția unui oarecare Coller, mare mahăr și el în industria cinematografică, făcuse cerere de emigrare . . . în Statele Unite și nu în Israel, cum relatează agențiile de presă occidentale.

Cum Leonte Răutu era ultimul evreu menținut încă într'un post de vârf, căderea lui a produs mare senzație în Israel. Zierul israelian de limbă română „Viața Noastră" din 3 sept. 1981 i-a consacrat un lung articol, făcându-i o amplă biografie și dând o serie de amănunte în legătură cu plecarea în Statele Unite a fiicei sale.

Născut în 1909 în Basarabia, după unii la Chișinău și după alții într'un târg învecinat, Leonte Răutu s'a numit Leibl Oighenstein și este fiul unui mic negustor ovrei venit din Rusia. Militant comunist dela vârsta de 18 ani, Leibl Oighenstein avea fișă la siguranța și poliția din Chișinău, fiind și arestat, pentru scurtă vreme însă, în câteva rânduri. A fost și student la Iași, dar nu se știe dacă și-a terminat și studiile acolo. Prin 1934 a dispănut din țară. Pe timpul războiului civil din Spania a făcut parte dintr'o brigadă internațională sub comandă sovietică. Din Spania, se duce direct la Moscova unde, începând din 1940, face parte din echipa Anei Pauker care primise misiunea să organizeze emisiunile în limba română la postul de radio de acolo. După 23 august 1944 a revenit în țară, în uniformă sovietică și a fost numit redactor la „Scînteia". Membru al biroului politic încă din 1955, din 1969 și până în 1972 Răutu-Oighenstein exercita și funcția de vice-președinte al guvernului, aceasta în epoca de „distanțare de Moscova" și știut fiind că făcuse parte din grupul Ana Pauker (Rabinsohn) — Iosif Chișinoveschi (Broitmann) și altor ovrei în totul devotați Kremlinului.

Fiind unul din principalii ideologi ai partidului și având și reputația de a fi foarte dur, Răutu-Oighenstein este numit și rector al Academiei „Ștefan Gheorghiu", școală superioară pentru pregătirea cadrelor superioare și activiștilor de vârf. Concomitent i se încredințează și misiunea de a exercita un control absolut asupra editurilor, teatrelor și cinematografiei. În ce privește cinematografia, controlul l-a exercitat și prin soțul fiicei sale Coller, a cărui soră este căsătorita cu fiul unui foarte influent ovrei din Statele Unite care răspunde acum la numele de Shap.

Dar cine este acest Shap?

Până prin 1930, Mendel Shapira, care aterizase cu câtiva ani mai înainte în America, a dus-o prost de tot, dar în cele din urmă a reușit să intre, cam pe scara de serviciu, în afaceri, fiind la început mic comisionar, adică intermediar care oferea spre vânzare când bretele, când chiloți de damă, când săpun de bărbierit și când aspiratoare de praf. Mendel Shapira a realizat în felul acesta frumoase beneficii, dar era totuși necăjit din pricină că în localitățile mai mici, unde-și oferea marfa spre vânzare, cu greu putea găsi cameră la un hotel, hotelierii din partea locului fiind probabil antisemiți. Și-a ras atunci barba și și-a schimbat numele, din Mendel Shapira în acela de Milton Shap, devenind în felul acesta autentic anglo-saxon, cu rădăcini scoțiene . . . Metamorfozarea i-a fost benefică, afacericle mergându-i din ce în ce mai bine, fapt ce l-a determinat să-și încerce norocul și în politică A fost inspirat! Cultivând relații și distribuind dolari în dreapta și în stânga, Milton Shap a devenit mare personaliatate a Partidului Democrat, ajungând într'un timp record și guvernator al statului Pennsylvania. Ba voia chiar să candideze, în 1955, la magistratura supremă, la postul de președinte al Statelor Unite. Prea de tot, chiar și pentru cei mai avansați democrați americani! Drept consolare a fost numit în schimb ambasador în Israel, aceasta în 1977. Care altul ar fi fost mai potrivit decât el în asemenea post? Odată cu tatăl, a sosit și fiul în Israel, acesta din urma fiind angajat de îndată la opera de acolo. Junele Richard Shap a frecventat și cursurile unei școli de ivrit, limba oficială a statului. La aceste cursuri a

(urmare pag. 8)

UNIREA EXILULUI

de Ion PANTAZI

De 35 ani, exilul vrea să se unească. De 35 ani el se fracţionează din ce în ce mai mult! Care să fie cauza?

Desigur multe, dar principala cauză este incontestabil Regele Mihai, care poate fi învinovăţit direct de următoarele:

1. — 23 August 1944.
2. — Recunoaşterea parlamentului comunist.
3. — Abdicarea.
4. — Confirmarea abdicării, printr-o inactivitate de 30 de ani.

Vom analiza pe rând cele 4 puncte.

1. — 23 August 1944.

Neînţelegerile asupra armistiţiului dela 23 August, asupra utilităţii sau neutilităţii lui, dacă a fost o trădare sau o necesitate stringentă, frământă şi astăzi exilul românesc.

În primul rând trebue remarcat faptul că la 23 August nu a fost vorba de un armistiţiu, ci de o capitulare necondiţionată.

Regele influenţat de mama Sa şi de o camarilă interesată, s'a lăsat manevrat punându-şi autoritatea în slujba unui grup nereprezentativ şi a comuniştilor, pentru a realiza una din cele mai negre pagini din întreaga istorie a neamului românesc.

Să vedem acum, din cine se alcătuia acest grup şi care erau interesele fiecăruia şi al tuturor laolaltă.

În primul rând, Regina mamă Elena, apoi: Grigore Niculescu Buzeşti, căpitanul de jandarmi Vergotty, Mircea Ioaniţiu, Mocsony Stârcea, Generalul Constantin Sănătescu, Colonelul Emilian Ionescu, Generalul Racoviţă, Generalul Anton din jandarmerie şi Lucreţiu Pătrăşcanu.

Nu i-am enumerat în ordinea funcţiilor avute, ci în primul rând pe cei care au luat parte direct la lovitura de stat propriuzisă, apoi pe cei care au contribut la ea. Am lăsat la urmă pe Lucreţiu Pătrăşcanu, nu fiindcă nu ar fi avut o importanţă majoră, ci fiindcă reprezenta pe comunişti.

Regina Elena care avea o mare influenţă asupra Regelui, ura de moarte pe Mareşalul Antonescu, deoarece acesta îşi permisese să trimită pe front disciplinar pe căpitanul de jandarmi Vergotty, care era amantul Reginei. Atitudinea lui Vergotty devenise scandaloasă, purtându-se impertinent cu generali bătrâni, care venind de pe front, cereau audienţă Regelui. Regina şi-a întrebuinţat întreaga sa influenţă asupra Regelui şi a favorizat în cea mai mare măsură infamia dela 23 August.

Grigore Niculescu Buzeşti, se poate spune că a fost motorul întregii trădări. El era ginerele lui Barbu Ştirbey, deci omul Palatului, membru al partidului Naţional-Ţărănesc, deci omul lui Maniu şi Secretar General la Ministerul de Externe, deci omul lui Mihai Antonescu. În Ministerul de Externe deţinea şi postul de şef al cifrului, fiind astfel în cunoştiinţă cu toate ştirile ultrasecrete. Fiind un om ambiţios, inteligent şi dinamic şi fiind în curent cu absolut tot ceeace se întâmpla în toate cercurile, el deţinea cheia de care a uzat pentru a-şi satisface unicul scop, acela de a ajunge Ministru de Externe.

În calitatea sa de şef al cifrului, a primit telegrama prin care Ruşii anunţau că acceptă condiţile Mareşalului Antonescu, pentru încheerea armistiţiului, mai puţin cea a retrocedării Basarabiei, care urma să se decidă prin conferinţa de pace.

Temându-se că întreaga lui muncă pentru organizarea complotului se va prăbuşi prin armistiţiul pe care îl va face Mareşalul Antonescu, a alergat la Palat şi a spus Regelui, că Mareşalul Antonescu pleacă pe front şi că va lipsi un timp, deci lovitura de stat proectată pentru 26 August nu va putea fi efectuată, propunând să se facă chiar în acea zi, adică 23 August.

Bine înţeles, această telegramă nu a ajuns niciodată în mâinile Mareşalului Antonescu, care dacă încheia armistiţiu, ar fi spulberat visul lui Buzeşti de a ajunge Ministru de Externe.

Din trecutul lui Grigore Niculescu Buzeşti se cunoaşte faptul că cu ani în urmă fusese ataşat de legaţie într-una din ţările Baltice şi că fără asentimentul Ministrului român acreditat în acest post, întreţinea legături dubioase cu un membru al legatiei sovietice. Moruzof, şeful serviciului secret, informase printr-un raport direct pe Regele Carol II despre acest fapt, iar Regele pusese rezoluţia: să fie destituit. Grigore Gafencu, Ministrul de Externe, l-a rechemat pe Grigore Niculescu Buzeşti, însă în loc de a-l destitui l-a numit ataşat de legaţie la Berna. Mihai Antonescu l-a moştenit ca şef al cifrului în ministrerul de externe. Prin lovitura dela 23 August, Grigore Niculescu Buzeşti, a ajuns Ministru de Externe.

Cred că nu mai trebuesc precizate interesele şi ura căpitanului Vergotty! Mircea Ioaniţiu şi cu Mocsony Stârcea, care erau intimi ai Regelui, nu se puteau mulţumi cu rolul minor de clevetitori într-o camarilă fără putere, ambii fiind inteligenţi şi bine pregătiţi, năzuiau la roluri mult mai importante.

Generalul Sănătescu, om inteligent, însă influenţabil, slab şi nehotărât, prin funcţia ce o avea la Palat, a reprezentat unul din pionii peste care nu se putea trece, pentru realizarea loviturii de stat. El a fost convins de către ceilalţi că prin această lovitură va salva ţara, dar în acelaşi timp, a fost primul care şi-a dat seama de primejdie şi a voit să pună în libertate pe Mareşalul Antonescu. Cu două luni înainte de 23 August, într-una din convorbirile dintre Mareşalul Antonescu şi Iuliu Maniu, acesta din urmă îl propusese pe Generalul Sănătescu ca prim-ministru, pentru încheerea armistiţiului. Mareşalul Antonescu i-a răspuns lui Iuliu Maniu: „Sănătescu nu este bun să conducă o divizie, darmite o ţară, el este bun acolo unde l-am pus, deoarece este un om blând si binecrescut“!

Colonelul Emilian Ionescu, adjutant de meserie, începând cu primul război mondial şi până şi-a terminat cariera militară, oportunist o viaţă întreagă, a jucat un rol important în lovitura dela 23 August, întrucât el a executat arestarea Mareşalului Antonescu. Ulterior şi-a demonstrat oportunismul, dându-se şi cu comuniştii.

Generalul Mihail Racoviţă, Comandantul Armatei a IV-a, era un om inteligent, foarte ambiţios, care toată viaţa a făcut politică învârtindu-se în cercuri liberale, în care şi-a făcut o poziţie de frunte uzând de toate mijloacele şi care nu urmărea decât un singur scop: functia de Ministru de Război! El şi-a realizat dorinţa, cu preţul trădării propriei sale Armate la Iaşi. Nu a luat parte la lovitura de stat propriuzisă, dar prin trădarea sa, a deschis larg porţile Ruşilor. A fost cea mai ordinară trădare din istoria armatei române!

Generalul Anton din jandarmerie a luat parte indirect la complot, un om fără personalitate, complect şters, a ocupat funcţii importante după 23 August, apoi a ajuns la inchisoare împreună cu toţi complotiştii, care nu au reuşit să fugă la timp. În inchisoare a produs o impresie penibilă, dealtfel ca şi Emilian Ionescu, şi Generalul Costică Niculescu, ceilalţi principali acoliţi ai Regelui.

Lucreţiu Pătrăşcanu a fost în trei rânduri la Palat după 11 noaptea, pentru organizarea loviturei de stat! Ne intrebăm, oricât am vrea să-L apărăm pe Rege, cum a fost posibil ca în timp ce Lucreţiu Pătrăşcanu a fost consultat în trei rânduri, în tot acest timp, adevăraţii reprezentanţi ai opoziţiei Iuliu Maniu şi Constantin I. C. Brătianu, nu au fost la Palat o singură dată! Lucreţiu Pătrăşcanu nu a luat parte la lovitura propriuzisă, ci la iniţierea ei precum şi la organizarea ulterioară a evenimentelor. Totuşi a fost convocat de către Palat şi era prezent în timpul arestării Mareşalului Antonescu. În acea zi de tristă amintire, au mai fost la Palat, Emil Bodnăraş sub numele de inginerul Ceauşu şi Generalul Aldea, viitorul Ministru de Interne. Emil Bodnăraş a avut un rol hotărîtor în momentul în care Generalul Sănătescu a vrut să-l pună în libertate pe Mareşal. Dealtfel el este acela care a preluat arestaţii cu consimtământul Regelui, pentruca apoi să-i predea Ruşilor. Generalul Aldea era un om hotărît, sigur de el, strălucitor în arogantă, inteligenţa lui însă lăsa de dorit, dar a fost unul din primii care şi-a recunoscut greselile si a făcut — mea culpa — public în timpul detentiei. Desigur din acest complot au mai făcut parte si alţii, dar aceştia nu merită să fie menţionaţi într-un articol care are cu totul alt scop decât acela de a menţiona pe toţi trădătorii poporului român.

S'a mai scris în presa din exil, că Regele a fost obligat să-l aresteze pe Mareşalul Antonescu, deoarece acesta nu voia sub nici-un motiv să încheie armisţiţiu. Acest lucru constitue o altă mârşevie a complotiştilor, care profită de lipsa de martori imparţiali, pentru a-şi susţine cauza, care se nărue cu fiecare zi ce trece.

Redau următorul pasaj di cartea lui Emilian Ionescu intitulată: În uniformă pentru totdeuna, Cap. V. pag. 120: discuţie între Mircea Ioaniţiu şi Vanea Negropontes:

„Negropontes şi-a descoperit . . . o vocaţie ascunsă de cercetator al istoriei şi continuă seria întrebărilor — inocente —: Dar dacă Antonescu era atât de prevăzător, de ce nu a salvat el însuşi ţara? De ce a trebuit să se expună în cea mai înaltă măsură chiar Majestatea Sa? „Măi Vanea, aveam impresia că am mai discutat noi, cândva, chestiunea asta, tu păreai să fi înţeles . . .“ răspunde Ioaniţiu. Nu ţi-am spus că el nu era deloc străin de demersurile pe care le făceau, prin emisarii lor, domnii Iuliu Maniu şi Dinu Bratianu, în vederea retragerii României din „Axă“, chiar el personal a iniţiat unele tratative secrete, numai că . . . nu le-a dus până la capăt . . .“ — „Bine, bine — nu se lasă Negroponte — de ce atunci, nu l-am ajutat noi, domnii Maniu şi Brătianu pe Antonescu să încheie el armistiţiul?“ Ioaniţiu nu mai poate răbda: „Ai vrut să-l ajute pe Antonescu, pentru ca acesta să uzurpe mai departe drepturile Coroanei?“

Fără comentarii!

În dimineaţa de 23 August, am fost chemat de către tatăl meu la Ministerul de Război, unde mi-a spus că la ora 4 trebue să se ducă la Palat, deoarece Mareşalul vrea să comunice Regelui situaţia frontului, precum şi intenţia de a încheia armistiţiu îndată ce frontul se va stabiliza pe linia Focşani-Nămoloasa-Galaţi! Complotiştii au crezut că nu mai există martori care să-i poată dezminţi şi de aceeia şi-au permis să se apere de infamia făcută, acuzându-l pe Mareşalul Antonescu.

Mircea Ioaniţiu, în revista „Dreptatea“, pag. 2. în articolul intitulat „Rectificări“, îşi permite să insulte memoria Mareşalului Antonescu scriind: „Este adevărat că Antonescu s-a dovedit în multe rânduri de a fi un patriot, dar în 1944 el a pus prestigiul său personal înaintea intereselor naţionale.“ Nu prestigiul său personal domnule Ioanitiu, ci prestigiul ţării, care trebuia să încheie un armistiţiu, nu o CAPITULARE FĂRĂ CONDIŢII!

Tot în acest articol, domnul Ioaniţiu scrie: „Se spune deasemenea că poporul român nu a sprijinit acţiunea dela 23 August. O mare minciună. Cei care au trăit acele zile la Bucureşti, nu pot să nu-şi reamintească de entuziasmul populatiei care-si exprima satisfactia“.

NU ESTE VORBA DE POPULAŢIA ENTUZIASTĂ, CI DE ÎNTREAGA ŢIGĂNIME DIN BUCUREŞTI ŞI ALŢI ALOGENI, CARE AU JUCAT HORA ÎN PIAŢA PALATULUI, CA ŞI CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, LA INTRAREA ARMATEI RUSEŞTI ÎN CAPITALĂ!

Acum, în perspectiva timpului care a trecut ne dăm seama că Ruşii nu ar fi respectat armistiţiul pe care l-ar fi încheiat Mareşalul Antonescu, şi că s'ar fi ajuns în cele din urmă tot la aceleaşi rezultate ca şi capitularea necondiţionată a Regelui Mihai. Pentru această neîncredere în Ruşi, Mareşalul Antonescu depusese fonduri în străinătate, şi voia să trimeată pe Regele ţării împreună cu oamenii cei mai reprezentativi din armată, justiţie, biserică, precum şi fruntaşii opoziţiei.

În felul acesta nu s'ar fi scris o pagină ruşinoasă în istoria poporului român, nu ar fi căzut peste 150.000 de prizonieri, iar Regele Mihai ar putea sta acum cu fruntea sus, cu tot exilul în jurul tronului!

Se mai găsesc încă oameni în exil, care deşi îşi dau perfect seama de ce a reprezentat 23 August pentru noi, caută totuşi să-L scuze pe Rege, prin tinereţea Sa, prin faptul că a fost rău sfătuit, şi prin fel de fel de argumente, care vom vedea că nu stau în picioare.

2. — Recunoaşterea parlamentului comunist. Emilian Ionescu, la cap. VII, pag. 143, afirmă: „Deschiderea adunării deputatilor a avut loc în prezenta Regelui, care a dat citire mesagiului tronului, în care recunoştea direct, că parlamentul reprezintă o emanaţie liberă a naţiunii, că poporul a votat liber“! Închei citatul.

Regele a consfiinţit prin autoritatea Sa, un parlament ales printr-o mârşavă falsificare a voturilor, fiind perfect conştient de acest lu-

(urmare în pag. 8)

Mihai I-iu

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională

Rege al României

La toţi de faţă şi viitori, sănătate

In viaţa Statului român s'au produs în ultimii ani adânci prefaceri politice, economice şi sociale, cari au creiat noi raporturi între principalii factori ai vieţii de Stat.

Aceste raporturi nu mai corespund astăzi condiţiunilor stabilite de Pactul fundamental - Constituţia Ţării - ele cerând o grabnică şi fundamentală schimbare.

In faţa acestei situaţiuni, în deplină înţelegere cu factorii de răspundere ai Ţării, conştient şi de răspunderea ce-mi revine, consider că instituţia monarhică nu mai corespunde actualelor condiţiuni ale vieţii noastre de Stat, ea reprezentând o piedică serioasă în calea desvoltării României.

In consecinţă, pe deplin conştient de importanţa actului ce fac în interesul poporului român,

ABDIC

pentru mine şi pentru urmaşii mei dela Tron, renunţând pentru mine şi pentru ei la toate prerogativele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român libertatea de a-şi alege noua formă de Stat.

Dat la Bucureşti,
astăzi 30 Decembrie 1947.

Mihai

UNIREA EXILULUI

(urmare din pag. 7)

cru, dealtfel chiar dacă nu ar fi fost conștient, domnii Iuliu Maniu și Constantin Brătianu îl avertizaseră să nu cumva să i-a parte la deschiderea acestui parlament. Probabil însă că Regele s'a consfătuit cu camarila Sa și cu Lucrețiu Pătrăscanu, ca și pentru lovitura dela 23 August și prin prezența Sa și mesagiul regal, a legalizat alegerile și a dat țara definitiv pe mâna comuniștilor. Nu se poate spune că Regele nu a adus reale servicii „aliaților firești"!!! De altfel este drept, era obligat Rușilor, dela care primise cea mai mare decorație de războι sovietică „Ordinul Victoria"!

Recunoașterea parlamentului comunist și legalizarea guvernului Petru Groza de către Rege, a ușurat în cea mai mare măsură sarcina comuniștilor și a facilitat Rușilor posibilitatea de a răspunde acuzațiilor de circumstanță ale guvernelor occidentale. Pentru istorie rămâne clar că Regele a instaurat comunismul în România. Era momentul în care Regele trebuia să riște totul pentru țara Sa.

3. — Abdicarea.

În actul de abdicare, Regele spune ca renunță la tron pentru el și pentru succesori. Lucrul este normal, dată fiind presiunea. El adaugă însă și o explicație și anume că monarhia a devenit un obstacol la dezvoltarea democratică și progresistă a țării.

Regretatul profesor Leontin Constantinescu, unul din cei mai proeminenți oameni ai exilului afirmă: „Nu un Rege, ci ultimul muritor de rând cu sânge și nu cu apă în vine, nu-l putea semna"!!!!

Dar realitatea este că abdicarea a fost semi-forțată, semi-negociată. Acest lucru se cunoaște deoarece comandorul Gherghel (aghiotant regal), a rămas în țară după plecarea Regelui, cu pașaportul în buzunar, cu scopul de a aduce iahtul Luceafărul, pe care Petru Groza și Gheorghe Gheorghiu-Dej îl promiseseră Reginei.

De altfel Emilian Ionescu în cartea sa la Cap. IX pag. 157 afirmă:

„Elena se interesează de condițiile materiale ale actului de abdicare. Petru Groza promite că din punct de vedere material România va fi foarte generoasă cu ultimul ei suveran. Gheorghe Gheorghiu-Dej întărește angajamentul primului-ministru, iar Mihai semnează abdicarea". Tot Emilian Ionescu afirmă în aceeași pagină: „Regina mamă a declarat unor corespondenți de presă în Elveția — A fost un divorț civilizat"!!!

După capitularea necondiționată prin care ne-a dat țara pe mâna Rușilor, după recunoașterea parlamentului prin care ne-a dat în brațele comuniștilor, dacă Regele ar fi avut o picătură de conștiință, nu ar fi semnat abdicarea cu riscul de a fi împărtășit chiar soarta Mareșalului Antonescu. Unde a fost la 30 Decembrie 1947 curajul pe care l-a demonstrat la 23 August 19-4? Ce au făcut îa această dată de 30 Decembrie sfătuitorii din camarilă? Desigur visele lor erau spulberate și-atunci și-au salvat pielea! Ca bun prieten, sfătuitor și membru de seamă al complotului dela 23 August, i-ați arătat Regelui datoria pe care o are domnule Ioanitiu? Toți complotiștii s'au dovedit a fi constituiți din același aluat!

4. — Confirmarea abdicării.

Dacă aeastă abdicare i-a fost smulsă prin violență, e nulă. Pentru aceasta sunt necesare două condiții:

1. — O declarație dată de îndată ce violența a încetat, arătând că abdicarea i-a fost smulsă prin presiune.

2. — O acțiune ulterioară care să dezminta continuu abdicarea forțată. Altfel abdicarea absolut legală de drept, devenea o abdicare de fapt. Se știe că o serie de personalități, printre care: Generalul Rădescu, Caramfil, Vișoianu și Grigore Niculescu Buzești, au încercat fără rezultat să-L determine pe Rege să dea declarația absolut necesară pentru a putea contesta abdicarea. Regele a făcut acest lucru trei luni mai târziu, când comandorul Gherghel s'a întors dela București cu trenul, nu cu iahtul promis de Petru Groza! Desigur această întârziere a denunțării abdicării, anulează juridic posibilitatea nerecunoașterii actului de drept, care rămâne legal, fără nici-o altă posibilitate de atac.

Este clar acum că abdicarea a fost semi-fortată, semi-negociată!

Ce trebuia să mai aducă iahtul Luceafărul, nu se știe. Deasemeni nu se știe ce a mai obținut Regina ca promisiune dela Petru Groza, dar sigur este că Groza nu s'a ținut de cuvânt și că Regele nu și-a dat seama de acest lucru decât trei luni mai târziu, când l-a văzut pe comandorul Gherghel! Atunci El a fost recuperat de exil, în fond fără vrerea lui.

Datoria Regelui era ca în momentul în care a pus piciorul pe pământul elvețian să denunțe abdicarea, să organizeze exilul, și să lupte neobosit chiar și singur pentru poporul Său, atâta vreme cât acest popor este confruntat cu cel mai crâncen război național, politic, social și economic din întreaga sa istorie.

La suferințele poporului român, Regele s'a arătat apatic, absent și absenteist, străin de cauza românească, lipsit de orice înțelegere și interes pentru exil, și demonstrând zi de zi și an de an, timp de 30 de ani, o abdicare de fapt, confirmând cu consecvență abdicarea de drept.

Mulți români care încearcă să unească exilul sub patronajul Regelui afirmă că totuși acesta este un simbol pentru poporul român. Regele a fost intr-adevăr un simbol, dar acum a rămas doar epava unui simbol, el s'a autodistrus, și a reusit să distrugă și exilul românesc. Dacă Românii vor să se unească pentru cauza românească, ei trebue să fie realiști, ei sunt numai o minoritate față de poporul român, și nu au dreptul de a impune țării un Rege abdicat, care a dovedit timp îndelungat că nu are absolut nimic pentru poporul român. Dacă după trecerea timpurilor nenorocite în care trăim, poporul român îl va vrea pe Rege, nu are decât să-L readucă printr-un plebiscit. După trista experiență pe care am făcut-o aproape 40 de ani, este timpul să ne dăm seama că eliberarea noastră, nu va veni printr-un război făcut de Occident împotriva Rusiei, ci prin lupta Românilor, alături de celelalte popoare subjugate.

Îmi permit să mă îndoesc că după baia de sânge care va fi, poporul român eliberat va avea nevoe de un Rege, care nu a făcut nimic bun pentru țara Sa.

Aceasta este principala cauză pentru care exilul românesc nu s'a putut uni. O unire a Românilor, nu se poate face decât pe baze democratice, dela bază spre vârf, nu așa cum s'a încercat și se încearcă încă, dela vârf către bază, mai ales că niciodată acest vârf, nu a fost o personalitate proeminentă, ba din contra, oameni compromiși prin trecutul lor de colaboraționiști ai comuniștilor, sau ambițioși oportuniști, care vor să ajungă în fruntea piramidei. Desigur printre aceștia au fost și oameni de bună credință, dar nu și-au deschis bine ochii cu cine se asociază.

Nimeni nu a vrut să țină seama de marele număr de agenți trimeși de București, ci i-au adunat pe toți pentru a mări numărul de adepenți pe care îi are! De aceeia nu se poate face decât o selecție de jos în sus, singura care ar pueta elimina agentii și colaboraționiștii. Unirea în circumstanțele actuale trebue făcuta de un număr foarte mic de oameni, bine verificați, în fiecare țară în parte, și prin alegeri secrete, să fie alcătuit un grup, care să reprezinte interesele țării uzurpate în interior.

În lipsa unei adevărate personalități, unirea exilului românesc rămâne un deziderat, care încă nu se profilează!

Răspund celor care afirmă că unirea exilului nu se realizează din cauză că prea mulți se cramponează de trecut.

Nu se cramponează nimeni de trecut, ci de greșelile lui, pentru a nu mai fi repetate.

Nu trebue să se uite că trecutul explică prezentul, și că acesta la rândul lui determină viitorul.

ION PANTAZI

Unul care tăia și spânzura . . .

(urmare din pag. 6)

cunoscut-o pe Luminița Coller, sora ginerelui lui Răutu. La câteva luni după ce s'au cunoscut, tinerii s'au căsătorit, nu în Israel, ci la Philadelphia, la marea sinagogă „Or Ami", în prezența familiei miresei sosită în acest scop din România. Cu rude americane atât de suspuse, pentru cariera lui Coller se deschideau cele mai promițătoare perspective. S'a hotărît deci să plece, împreună cu soția bine'nțeles, în Statele Unite, fără să se gândească ce bucluc îi face lui socru-său, temutului Leonte Răutu-Leibl Oighenstein care, timp de un deceniu, a decis ce trebue să citească, ce piese de teatru trebue să vadă și ce filme trebue să vizioneze Românii. Biată țară! . . .

ive

Câteva însemnări pe marginea volumului jubiliar (1949—1979) al Bibliotecii Române din Freiburg

(urmare din pag. 5)

timpul lui Vlad Țepeș, Radu de la Afumați, Mihai Viteazul, Matei Basarab, ideia de cruciadă s'a concretizat în diferite compoziții heraldice ale voievozilor mai susamintiți.

Studiul „La grande legende des caractères" (p. 137—173) purtând semnătura lui Val Cordun *tratează cu competență și acribie una din cele mai frumoase și răspândite legende despre căutarea Domnului nostru Iisus Christos de către Maica Domnului. După o analiză anănuntită sub toate fațetele lor a variantelor românești, care reprezintă un tot unitar, se pot distinge totuși trei tipuri deosebite. Deși legenda este compusă din mai multe straturi, cea creștină apocrifă fiind grefată pe un material precreștin foarte vechi și variat, toate aceste elemente au fost încorporate organic în mesajul ei.*

Specialistul în heraldică Dan Cernovodeanu *în studiul său „L'armorial Wijnbergen et l'heraldique dynastique valaque" (p. 211—232), încearcă să elucideze legătura ce există între cele două blazoane ale „Regelui Valah", datând din 1270—1285, aflate în armorialui Wijnbergen cu stemele domnilor din Țara Românească din secolul al XVI-lea. Autorul emite ipoteza, bazată pe o documentare clară și convingătoare, că asupra heraldicei domnilor munteni s'a exercitat o dublă influență, una din partea împăraților asănești și alta din partea regilor maghiari.*

Sub titulul „Les fonctions signifiantes des costumes populaires roumaines „Denise-Pop — Câmpeanu *(p. 233—278) oferă un studiu efectuat pe baza unor cercetări personale pe teren, asupra celor patru funcții semnificative (exceptând funcția practică) ale portului popular românesc: 1) de diferențiere 2) de apartenență sau de identitate 3) estetică și erotică 4) de ceremonial, ritual și magic, parcurgând în exemplificările D-sale toată aria românească. Deasemenea se studiază comportamentul pe care îl are țăranul român față de portul popular în cadrul căreia unele din aceste funcții se pierd, iar altele rămân constante.*

Publicarea la începutul secolului al XX-lea a unui document de mare interes pentru istoria Românilor de către V. L. Bourilly cu o serie de erori de lectură a îndemnat pe Matei Cazacu *să publice o nouă ediție având ca bază originalul păstrat la Arhiva Națională din Paris. In studiul său „Un ambassadeur de Francois I-er dans les pays roumaines: Antonio Rincon (1522—1523) (p. 279—294) autorul face o scurtă trecere în revistă a situatiei politice din acel moment, după care publică integral, în limba italiană, raportul lui Antonio Rincon adresat amiralului francez Guillaume Gouffier de Bonnivet, purtând data de 4 Aprilie 1523.*

Un subiect care în România de azi nu ar putea fi tratat, deoarece nici o revistă de specialitate nu ar avea curajul să-l publice, este situația Românilor din Uniunea Sovietică. Meritul lui Nicolae Dima *constă tocmai în faptul că și-a ales un astfel de subiect și în studiul său „Romnians in the Soviet Union" (p. 297—330) analizează dificultățile cu care este confruntată populația românească în lupta ei pentru menținerea identității sale naționale, în diferitele zone geografice ale URSS în Republica Moldovenească, în Ucraina și alte regiuni. In ultima parte a studiului se analizează evoluția populației românești pe baza recensământului din Ianuarie 1979. Demn de semnalat este faptul că dacă populația U. R. S. S.-lui a crescut numai cu 9%, în schimb cea românească a atins 12%, Această vitalitate demografică ne dă speranța ca și în viitor populația românească își va menține identitatea sa culturală și etnică.*

Folosind ca bază de studiu cartea lui. N. Stoicescu „Dicționar al marilor dregători", Cornelius Radu Simionescu *supune unei analize social-politice boerimea românească din sec. al XVI-lea până în sec. al XVII-lea în articolul „Sozial-politische Betrachtung über das rumänische Bojarentum 14 bis 17 Jahrhundert" (p. 329—356). Printre problemele abordate amintim: „cursus honorum", condițiile necesare pentru ca o persoană să poată ocupa o dregătorie și modul cum se obținea ea în realitate, motivele de „hiclenie" și gradul de loialitate a dregătorilor față de domn. Un spațiu important este acordat determinării originii etnice a diferitilor dregători (Români, Greci, Albanezi, Sârbi, Italieni etc.), arătându-se că pătrunderea Grecilor se poate constata mai ales din sec. al XVII-lea.*

În urma apariției, în 1973, a ediției princeps a cronicii lui Ioannes Skylitzes, datorată lui J. Thurn, Radu Lăzărescu *reia analiza importantului și controversatului pasaj referitor la Vlahi, în articolul său „Din nou despre Vlahii din cronica lui Skylitzes" (p. 357—368) Până la apariția acestui studiu cercetătorii nu au putut da un răspuns satisfăcător în legătură cu sensul acțiuniii Vlahilor impotriva fraților bulgari* Comitopuli. *Suntem de părere că interpretarea dată de Lăzărescu corespunde cauzelor reale ale acestei acttțiuni. citām: „Acțiunea Vlahilor nu poate fi decât încercarea de a înlătura o stăpânire care bloca drumul, (comercial) împiedecând exploatarea lui".*

În studiul său „Imaginea femeii române în poezia populară balcanică" (p. 369—399) Sava Gârleanu *analizează un foarte bogat material folcloric din diferite regiuni (Sudul Croației, Craina Negotinului, Grecia, Albania etc.) în care sunt zugrăvite calitățile fizice și morale al Vlahinei (Româncei din Sudul Dunării). Autorul ajunge la concluzia că eposul popular balcanic ne zugrăvește imaginea femeii române cu trăsăturile ei specifice care o disting net de celelalte neamuri.*

Pregătirea de specialitate a autorilor, precum și probitatea lor științifică izvorâtă dintr'o înaltă conștiință profesională fac ca acest volum să poată fi recomandat cu căldură tuturor acelora care se interesează și se apropie cu sufletul curat de trecutul așa de zbuciumat al poporului român.

Iancu-Ioan BIDIAN

ERORI INTENȚIONATE

Domnul George Ștefăniu, luptător de front și invalid de război, domiciliat în Phoenix, Arizona, Statele Unite, ne roagă sa publicăm în Stindardul „cel mai corect și mai bine informat ziar din exil", următoarea

PUNERE LA PUNCT

În „Opinii", Domnul Faust Brădescu a publicat un foarte just și plin de îngrijorare articol pentru exilul românesc și pentru națiunea noastră. Despre ce este vorba?

„Chemarea dela Londra" a Domnului Ion Rațiu și „Chemarea dela New York" a Domnului Brutus Coste constitue ambele un abuz și un arogant tupeu asupra cărora Domnul Faust Brădescu ne face atenți, pe noi pe toți pe care un amar destin ne-a azvârlit în toate unghiurile pământului. Și aceasta cu atât mai mult cu cât cei doi nu și-au spălat păcatele ce apasă asupra lor dela 23 august 1944, încercând astăzi să se impună în mod dictatorial întregului exil.

Citind „chemările" celor doi, este imposibil să rămâi indiferent și să te mulțumești doar să le arunci la gunoi. Putem rămâne oare pasivi tocmai noi care am fost pe front și am trăit din plin acel 23 august 1944? Pot rămâne pasiv tocmai eu, fostul sergent Ștefăniu George care a luptat pe frontul de Răsărit în Cruciada împrotriva Bolsevișmului cu Regimentul 5 Dorobanți „Vlașca" din Giurgiu, comandant de pluton în compania 8-a mitraliere și care la cota 183, la Stalingrad, a pierdut piciorul stâng și a rămas invalid de război?

Eu nu sunt nici scriitor și nici jurist, dar nu pot accepta și orice om de bună credință nu poate privi nepăsător la mașinațiile cuplului Rațiu-Coste. Cei doi șmecheri excelează în grandomanie și nemăsurată ambiție, pentru că la pomana pe care Domnul Costică Vișoianu a facut-o cu C. N. R.-ul numărul unu, nu au fost chemați la împărțeală. Domnul Penescu i-a ignorat deasemenea. Și cum s'au mai zbătut acești doi șmecheri să-l doboare pe Vișoianu și apoi pe Domnul Penescu, lingușindu-se pe lângă fostul rege Mihai, ca acesta să le treacă lor președinția CNR-ului sau să le dea firman pentru înființarea unui al treilea C. N. R., înjghebare fantomatică pentru transferul dolarilor americani în propriile lor buzunare. Cât privește pe fostul rege Mihai, acesta nu-i altceva decât tot o fantomă. Cei doi de astăzi, ca și ceilalți de ieri, nu vor decât să roadă la ciolanul american. Cum poate fi oare caracterizată actuala politică mondială? Prin două lozinci doar: „Secerea și ciocanul" în țările aflate sub dictatura comunistă și „Steaua și ciolanul" în țările din așa zisa lume liberă, steaua în chestiune fiiind aceea în șase colțuri. Asta este și deviza dom-

(urmare pag. 12)

Cum s'a ajuns la uciderea lui Nicolae Iorga

Faptele, în speță crimele politice, oricât de condamnabile ar fi ele, nu pot fi supuse unei drepte judecăți dacă nu se cunosc antecedentele și împrejurările în care ele s'au produs.

De aceea socotim că este necesar a aminti că prima renunțare la toate drepturile dinastice și la succesiunea la tron a principelui moștenitor Carol, tatăl lui Mihai, a avut loc în luna august 1918 când numitul principe, după ce dezertase dela unitatea aflată încă pe picior de război, însoțit fiind de Ioana-Maria-Valentina Lambrino, cunoscută de opinia publică sub numele de Zizi Lambrino și de Locotenentul Serdici (deputatul țărănist de mai târziu) care procurase pașapoarte false pentru tustrei, s'a prezentat autorităților din teritoriul ocupat de trupele Puterilor Centrale și a cerut autorizația de a merge la Odesa. Generalul german Zeidler a dat această autorizație și s'a îngrijit ca ciudații turiști să fie cazați la Hotelul „Bristol" din Odesa. Foarte descurcăreț, Serdici a găsit un popă rus care a oficiat căsătoria lui Carol cu Zizi Lambrino în biserica rusească Pokrovska, în ziua de 31 august 1918 sau, după stilul vechi, 13 septembrie. Prevalându-se de adevărata sa identitate, Carol s'a prezentat la Consultatul român din localiate și a cerut ca această căsătorie să fie înregistrată. Intimidat și zăpăcit, consulul respectiv s'a executat. A doua zi, Carol comunica Regelui Ferdinand că se căsătorise cu Zizi Lambrino și că era gata să renunțe la drepturile de principe moștenitor. Generalii convocați atunci în consiliu militar, au opiniat că singur regele poate decide privind succesiunea la tron, pentru abaterile dela legile și regulamentele militare Carol urmând să fie pedepsit disciplinar. Ferdinand l-a pedepsit într'adevăr, cu 75 de zile de arest la Mânăstirea Horaraița, dar a cerut și părerea oamenilor politici. Singurul om politic care s'a pronunțat cu fermitate pentru acceptarea renunțării și pentru imediata înlăturare a lui Carol dela succesiunea tronului a fost Alexandru Marghiloman, primul-ministru în funcțiune.

Dacă Alexandru Marghiloman ar fi fost ascultat atunci, țara nu ar fi avut de îndurat atâtea nenorociri și ar fi fost scutită de rușinea de a fi suportat timp de zece ani domnia acestui scelerat desfrânat.

După ce se căsătorise cu principesa Elena a Greciei și devenise și tată (pentru a doua oară), la 15 decembrie 1925, Carol, care fusese trimis la Londra să reprezinte Casa regală la funeraliile Reginei Alexandra a Angliei, trimitea din Milano o scrisoare Regelui Ferdinand prin care îl anunța din nou că renunță la toate drepturile de principe moștenitor, cerea să fie șters din controalele armatei (era general de divizie și inspector general al Aeronauticei) și-și lua angajamentul să nu se mai întoarcă în țară decât cu autorizația suveranului, dar nu înainte de zece ani.

La Milano, Carol convocase pe noua sa iubită de care nu avea să se mai despartă până la sfârșitul vieții. Aceasta era Elena Tâmpeanu, soția unui maior de artilerie, fiica droghistului Nuhăm Grünberg din Botoșani care ulterior și-a schimbat numele, mai întâi în acela de Wolf și apoi în acela de Lupescu.

Despre viața pe care a dus-o Carol în tovărășia acestei doamne timp de 5 ani sub numele de Carol Caraiman, la Paris și prin alte locuri, cât și despre legăturile sale de prietenie cu diverși escroci și patroni de spelunci, s'ar putea scrie romane întregi...

Călcându-și toate angajamentele, încurajat fiind de uneltirile unor politicieni care sperau să-și asigure puterea, pentru ei și pentru clientela lor, prin readucerea lui în țară, politicieni care s'au folosit de elemente dubioase și de câteva mediocrități din armată, jalnici aventurieri, Carol punea din nou piciorul pe pământul României. La 8 iunie 1930, Parlamentul convocat în sesiune extraordinară, cu excepția deputaților liberali care nu au participat la ședință și a altor 8 deputați care au votat contra, îl proclama rege sub numele de Carol II, fiul său Mihai, din rege devenind „Mare voivod de Alba Iulia"... Ca la teatru!

La scurtă vreme după aceasta, România încetа de a mai fi monarhie constituțională, fiind transformată într'o despoție în care Carol II făcea ce voia, jefuia ca în codru, schimba orânduielile și uniformele, guvernele fiind „remaniate" și miniștri înlocuiți după bunul plac al Doamnei Elena Lupescu, „Duduia" pentru Carol II și „Domnița" pentru Generalul Ilasievici, Gavrilă Marinescu, Armand Călinescu, Istrate Micescu, Sidorovici și pentru mulți alții.

Pentru a-și întări și mai mult poziția sa de despot, Carol II a folosit la maximum principiul „divide et impera". Făgăduind când unuia când altuia că-l va aduce la putere ... dacă se debarasează de cutare și de cutare sau dacă-și face un nou partid, asmuțind, intrigând și acordând favoruri celor ce-i urmau îndemnul, a reușit până în cele din urmă să producă o adevărată inflație de partide, de disidențe și de grupuri politice, cu intenția vădită de a demonstra că țara nu mai putea fi guvernată și că era nevoie ca el însuși s'o guverneze. În cale nu-i mai sta decât o singură forță politică care, prin afirmarea primatului românesc și cultivând spiritul de jertfă și principiile morale, reușise să mobilizeze cea mai mare parte a generației tinere: Garda de Fer. Făcuse el încercări destule să producă fisuri și în Garda de Fer, dar fără succes. A luat atunci hotărîrea să lovească această organizație din plin, pentru a o scoate definitiv din viața politică a țării. Dar cum? În afară de cei din camarilă, el știa că se poate folosi și de câțiva vanitoși ale căror ambiții erau prea bine cunoscute. Unii din ei i-au sugerat că cea mai potrivită măsură ar fi să-l facă să dispară pe Corneliu Zelea Codreanu, fondatorul și conducătorul Gărzii de Fer. Printre aceștia s'a aflat și Nicolae Iorga. Asta nu-i o vorbă în vânt... Mai sunt încă în viață vreo doi-trei care-și amintesc de cele spuse, în legătură cu această sfătuitori regali, de către Căpitanul D. C., fost ofițer de ordonanță al lui Carol II în perioada 1937—1939, căzut pe câmpul de onoare în Stepa calmucă în toamna anului 1942.

La 11 februarie 1938, Octavian Goga fiind silit de Carol II să prezinte demisia întregului său guvern, îi spunea acestuia: „Israel a învins, Majestate!" Prin tot ce a urmat după aceea, remarca lui Goga își căpăta confirmarea...

Instaurând dictatura sa personală, Carol II a desființat partidele, desființare formală. Publicațiile lor au continuat să apară, băncile și cooperativele partidelor n'au fost închise și nici acoliții lor n'au fost arestați. Cu Garda de Fer a fost altfel: descinderi, percheziții, arestări arbitrare și suprimarea de la o zi la alta a întregului comerț legionar.

Prin articole pline de venin și învinuiri fanteziste, acel care ceruse desființarea comerțului legionar a fost Nicolae Iorga, tocmai el care cu ani în urmă dase alarma și afirmase sus și tare: „Jidanii au pus mâna pe întregul comerț românesc".

Ca urmare, la 29 martie 1938 Corneliu Zelea Codreanu i-a trimis lui Iorga o scrisoare, usturătoare ce-i drept, dar fără să-i aduca insulte. Vanitos din cale-afară cum era și țâcănit, Iorga s'a considerat ultragiat, ca unul care avea calitatea oficială de „consilier regal" și a cerut trimiterea în judecată a șefului Gărzii de Fer, iar o instanță militară constituită adhoc îl condamna pe acesta, la 19 aprilie 1938, la 6 luni închisoare (maximum de pedeapsă).

Corneliu Zelea Codreanu fiind sub stare de arest, orice obstacol pentru aducerea la îndeplinire a planului de ucidere fusese astfel înlăturat.

I s'a înscenat deci un nou proces, de data aceasta pentru uneltire împotriva siguranței statului și o serie de alte născociri. Consiliul de Război al Corpului II Armata, cu judecători aleși pe sprînceană, condamnându-l la 10 ani muncă silnică, 6 luni degradare civică, 5000 lei amendă și 2000 lei cheltuieli de judecată.

Dus la închisoarea din Râmnicul Sărat și ținut în celulă de izolare, n'a stat acolo decât o jumătate de an.

La 30 noembrie 1938, ediții speciale ale ziarelor publicau o listă cu numele a 14 legionari din Garda de Fer care, încercând să fugă de sub escortă, au fost împușcați. Toți 14! În capul listei: Corneliu Zelea Codreanu...

Toată lumea a știut că „fuga de sub escortă" era o minciună și că cei 14 fuseseră pur și simplu asasinați mișelește, dar nici un singur exponent al partidelor „istorice și democrate" n'a ridicat nici cel mai timid glas de protest și nici un „procuror al umanității" n'a cerut să se ancheteze cazul.

Ancheta s'a făcut și adevărul a fost cunoscut abia după abdicarea lui Carol II.

Șeful expediției și al escortei asasine, Maiorul Dinulescu din Legiunea de jandarmi Ilfov, a făcut atunci judecătorului de instrucție (militar) următoarea declarație:

„Într-o zi am fost chemat de către fostul Președinte de Consiliu, Armand Călinescu. În cabinetul lui de lucru se găsea și Generalul Bengliu, comandantul Jandarmeriei. Călinescu mi-a declarat atunci că, pentru motive politice, Codreanu și 13 adepți ai lui trebuiau să fie uciși: aceasta ar fi fost și dorința Regelui.

În ziua de 29 noiembrie 1938, la orele 10 seara, Codreanu și camarazii lui au fost socși din închisoarea dela Râmnicul Sărat, unde erau închiși și au fost puși într'un camion (NN. Tip brec, cu mai multe rânduri de bănci). Legionarii au fost puși în așa fel ca să poată vedea numai înainte, fiind în același timp legați cu brațele la spate. Ei nu puteau face nici cea mai mică mișcare; erau chiar constrânși să stea tot timpul cu capul în sus.

Înapoia fiecăruia din ei stătea un jandarm. Eu m'am așezat lângă șofer. Se călătorea pe șoseaua dintre Ploiești și București, când în zorii zilei de 30 noiembrie, după ce am dat semnalul fixat, cu lanterna — jandarmii au scos din buzunare o sfoară (frânghie), pe care au strâns-o în jurul gâtului legionarului ce stătea în fața fiecăruia dintre ei. În felul acesta, Codreanu și cei 13 camarazi ai lui au fost sugrumați, în timp ce mașina își continua drumul în plină viteză.

Puțin timp după aceea, am ajuns la București, de unde ne-am îndreptat către fortul Jilava, în interiorul căruia era săpată, deja de trei zile, o groapă mare.

După ce camionul a intrat în fort, asupra cadavrelor strangulaților s'a tras — în urma ordinului primit dela Prim-Procurorul militar, Colonel Zeciu — câte un foc de revolver sau de pușcă; apoi un medic militar constată moartea tuturor legionarilor transportați de noi. Cadavrele au fost aruncate în groapă. Eu imediat am declarat celor 14 jandarmi că ceea ce făcuseră fusese dispus de către Curtea Marțială și că a fost o datorie patriotică importantă.

S'a aruncat pământ în groapă; însă a doua zi cadavrele au fost dezgropate și purtate într'o altă groapă. Asupra lor s'a vărsat multe sticle de acid sulfuric, apoi au fost acoperite cu pământ, iar deasupra s'a turnat o placă grea de ciment.

Jandarmii, deși involuntar, au trebuit să iscălească actele de deces, în care se spunea că cei 14 legionari au fost împușcați pentrucă încercaseră să fugă de sub escortă. Fiecare jandarm a fost răsplătit cu 20000 lei..."

Sub impresia acestei înfiorătoare relatări, echipe de legionari au început să sape și să spargă placa de beton la locul indicat din interiorul fortului. Jilava, în cursul zilei de 27 noiembrie 1940, pentru a dezgropa cele 14 cadavre ale camarazilor lor asasinați în chip atât de mișelesc.

S'a lucrat cu mare băgare de seamă, iar spargerea plăcii de beton a durat multă vreme, așa că atunci când s'a ajuns la cadavre se lăsase seara.

Într'o atmosferă de profundă consternare, la lumina reflectoarelor s'a încercat să se facă identificarea, lucru aproape imposibil întrucât acidul sulfuric își făcuse efectul... Datorită unui pulover care, ca prin minune, rămăsese intact, doar un singur cadavru a putut fi identificat cu certitudine, acel al Căpitanului Gărzii de Fer, Corneliu Zelea Codreanu.

La văzul camarazilor care, după ce fuseseră uciși cu bestialitate, zăceau acum oribil mutilați, oricine își poate închipui câtă mânie clocotea în rândurile celor care procedaseră la dezgropare și la câți din ei încolțise ideea de răzbunare.

Acte de răzbunare au fost săvârșite chiar în acea noapte, la Jilava... Unul s'a gândit însă că trebuia să fie pedepsit și cel care putea fi considerat responsabil de măcelul din pădurea dela Tâncăbești, Nicolae Iorga.

Temperament coleric, impulsiv, excesiv de fanatic, Ștefan Cojocaru, acel ce hotărîse să-l suprime pe Iorga, era consilier la INCOP (Institutul Național al Cooperației) al cărui director-general era Traian Boeru. Cojocaru era însă, pe linie legionară, șeful ierarhic al lui Traian Boeru acesta din urmă fiind doar șef de cuib în familia „Prigoana" (mai multe cuiburi) al cărui conducător era el. Pe temă de competență, dealtfel între cei doi avuseseră loc dispute și conflicte, Cojocaru pretinzând că directorul-general avea doar rol de executant, rolul de condcere revenind consiliului. În consecință, Cojocaru credea că se putea folosi de mașina direcției, fără să-l mai întrebe pe Boeru.

A procedat în fe'ul acesta și atunci când și-a pus în aplicare planul de ucidere. A luat mașina și odată cu ea și pe șoferul Ștefan Iacobuță.

Ștefan Cojocaru, inițiatorul întregii acțiuni, a constituit și echipa care l-a ucis pe Iorga și care a avut următoarea componere: Teodor Dacu, șef de echipă (s'a aflat un timp în Brazilia), Traian Iorga care a ținut morțiș să facă parte din echipă, ca unul ce purta același nume cu cel care urma să-l execute, Theodor Schweninger, care și-a mărturisit fapta printr'o declarație amănunțită pe care a dat-o Domnului General Ion Gheorghe și Nicu Atanasiu, fost profesor universitar la Giessen, acum pensionar.

Echipa aceasta l-a ridicat pe Nicolae Iorga dela domiciliu, l-a dus într'o pădure în apropiere de Ploiești și l-a executat acolo. De tras au tras cu toții, inclusiv Cojocaru, dubiu existând doar în ce privește pe șoferul Iacobuță.

Nu există crimă care poate fi scuzată, dar această crimă a fost și o mare greșală ale cărei consecințe l-a avut de suportat în primul rând Garda de Fer. Traian Boeru n'a avut însă nici cel mai mic amestec în săvârșirea acestei crime, nici direct nici indirect. Faptul că Ștefan Cojocaru i-a luat mașina direcției, fără să-l întrebe, nu poate constitui un cap de acuzare. Dealtfel, rechizitoriul introductiv al procurorului militar care a susținut acuzare nu-l menționează pe Traian Boeru ca inculpat, el figurând ultimul de pe lista celor bănuiți.

Pentru a da noțiunii de adevăr onoarea ce i se cuvine, am socotit că trebuia să spunem toate acestea, chiar și după 41 de ani.

Traian ROVINARU

La despărțirea de MIRCEA CRUTZESCU

Ca totdeauna, la plecarea unuia dintre cei cu care mi-a fost dat să petrec împreună un timp în viață, îmi apare brusc pe retină imaginea ultimei întâlniri.

Paris, anii '50. Eu: tânăr de vreo 24 de ani, falnic, încrezător în biruință, în plină efervescență studioasă. El: o umbră discretă, modestă, tăcută, ale cărui buze nu se deschideau să spună nimic despre isprăvile trecutului ori despre lipsurile prezentului. Suferea? Probabil, nu — sigur. N'am știut în ce mansardă își ascundea tristețea și îndărătnicia. Căci fostul căpitan de artilerie, strângând din dinți se „recila". Muncea din greu — nu știu să fi avut vreo bursă ca biftecarii PNȚ ori ieruncile cu examene neonorate — și muncea dublu ca să supraviețuiască și că devină altul: inginerul geometru-topograf.

Abea acum aflu, din necrolog — și așa e bine și demn — de faptele lui de arme, de succesele lui profesionale și de înfrângerile inerente condiției noastre.

A fost deci și el „Lăzărist". S'a așezat în aceleași bănci în care zece ani mai târziu aveam să mă așez eu. A bătut oina în același careu. Uneori, a tras și el chiulul sub castanii Cișmigiului. A purtat șapca cu bordura neuitată de azur, pe care a adăogat cu mândrie vipușca neagră când a trecut în „cursul superior". A asistat la te-Deum-urile din fața plăcilor de marmoră cu numele foștilor elevi și profesori. Numele lui, al lui Camil Mărculescu, al meu, nu vor figura acolo. Rămâne doar un basm ștrengăresc „Cișmigiu & Co" — din care suntem excluși. Exilarea din amintire e mai crudă decât cea din realitate.

Într'o seară — mă întorceam de la Radio-Paris? — l-am întâlnit în metroul Etoile-Vincennes. Era îngândurat, cu un rictus imposibil de definit: ca norii toamnei, umbra tristeții acoperea un zâmbet fugar. Mi-a făcut singura confesiune despre sine: fondase un cămin și nevasta îi dăruise un băiat. Apoi atât: dar e încă tare greu.

Vânturile, valurile ne-au despărțit când am plecat în lume să gonim nu norocul ci idealurile care, chiar nerealizate, dau un sens trecerii noastre pe această derizorie scoarță terestră. El din Gana în Iordania — eu din Scandinavia, Argentina, Mexic ori Bermuda ne întâlneam mereu unul lângă altul în coloanele acestui ziar. Nu ne scriam pentru că nu aveam nevoie să ne declarăm unul altuia că gândurile noastre sunt gemene.

Stația de metrou „Châtelet". La revedere, Domnule Căpitan!

E. L.

L'EGLISE ET LA SUBVERSION

Depuis quelques lustres, la mode est aux sondages. Il est toutefois inutile de poser aux sempiternels 1042 sondés la question suivante : « qui fut le premier grand révolutionnaire ? » car la réponse va de soi « Jésus ». Ce Ce qui confirme que nos contemporains sont plus ignares, contrairement à ce qu'ils pensent, que nos Anciens qui savaient, depuis l'âge le plus tendre, que le premier révolutionnaire fut l'Ange Déchu.

Le Malin n'eut de cesse depuis la création de Notre Sainte Mère l'Eglise (question indiscráte à nos contemporains : connaissent-ils une autre institution humaine existant depuis près de 2 000 ans ?) de la détruire, et comme il se doit, toutes les attaques virent à leur naissance l'action de membres de l'ex-peuple élu, de Simon le Magicien à Lenine, en passant par Celse qui « avait emprunté ses objections rationalistes aux Juifs de son temps »[1], par Luther, Melanchton, la Reforme Anglaise, l'Ere des Lumiáres, la Révolution Française, Marx et Lassalle. Bernard Lazare, journaliste juif qui fut à l'origine de la révision du procès de Dreyfus, ne reconnaissait-il pas que « si les Juifs ne furent pas la cause de l'ébranlement des croyances, de l'affaiblissement de la foi, ils peuvent être comptés parmi ceux qui amenèrent cette décrépitude et les changements qui s'ensuivirent »[2].

Mais toutes ces attaques, toutes ces hérésies, nécessaires à la Foi (voir saint Paul, Cor. I, 19) n'ont pas réussi à faire disparaître l'Eglise Catholique. Aussi, les révolutionnaires ont-ils employé une autre tactique ; un proverbe russe n'affirme-t-il pas que le poisson pourtrit toujours par la tête ? Pourauoi chercher à détruire l'Eglise de l'extérieur, alors qu'il serait si simple de la détruire de l'intérieur ? « Ce que nous devons demander avant tout, ce que nous devons attendre, comme les Juifs attendaient le Messie, c'est un Pape selon nos besoins ». Ainsi s'exprimait le 3 avril 1844 Nubius, le chef de la Haute Vente — lié avec La Fayette, Buonarotti qui préparent l'avénement de Louis Philippe d'Orléans, fils de Philippe Egalité, avec Pestel, Mouravieff qui organisent la révolution de décembre 1825 en Russie, avec Pallavicini, Battyani qui conspirent contre les Habsbourg — la Haute Vente, cette Franc Maçonnerie maximaliste, officiellement désavouée par la Franc Maçonnerie légaliste qui essayait d'être reconnue par les gouvernements (pour prendre une comparaison d'aujourd'hui, la Franc Maçonnerie c'est l'O. L. P., la Haute Vente, les groupes ultras toujours désavoués, mais poursuivant le même but).

Nous possédons quelques renseignements sur la Haute Vente — 40 personnes haut placées coiffant les Ventes Centrales (correspondant à chaque Etat italien) et les Ventes Locales — grâce au cardinal Bernetti, Secrétaire d'Etat du Pape Léon XII ; en effet, le cardinal Bernetti avait réussi à saisir une partie de la correspondance particulière des chefs de la Haute Vente entre 1820 et 1846, ainsi que des « Instructions secrètes permanentes » de février 1819. Les pièces furent publiées en 1859 par l'historien Crétineau-Joly dans son ouvrage « L'Eglise Romaine en face de la Révolution » dont Pie IX avait approuvé les épreuves et dont Mgr Fioramonti, Secrétaire des Lettres Latines, avait confirmé, dans une note officielle, que « toutes les pièces produites provenaient des Archives du Vatican et que le texte en avait été par lui confronté avec les originaux ».[3] Ces instructions recommandaient « d'aller à la jeunesse (...) car dans quelques années ce jeune clergé aura, par la force des choses, envahi toutes les fonctions, il gouvernera, il administrera, il jugera, il formera le conseil du souverain, il sera appelé à choisir le Pontife qui doit régner et ce Pontife, comme la plupart de ses contemporains, sera nécessairement plus où moins imbu des principes italiens et humanitaires que nous allons commencer à mettre en circulation ».

Comment ne pas être scandalisés en songeant que nous avons peut être où que nous aurons un jour un pape Franc Maçon ; et pourtant, rappelons nous le cardinal Rampolla qui devait succéder à Léon XIII, mais qui soupçonné d'être (c'est le moins que l'on puisse dire) Franc Maçon, ne fut pas élu, l'Empereur d'Autriche-Hongrie ayant opposé son veto. En outre, nombreux sont ceux qui estiment que la politique vaticane n'est plus aussi ferme qu'auparavant. Cela est surtout apparent depuis 1/4 de siècle, mais en fait la césure s'est produite il y a un siècle, en 1892, avec la Lettre « Au milieu des sollicitudes » de Léon XIII. Certains théologiens considèrent qu'il existe deux grandes périodes depuis 1789, suite logique de la Réforme et de la Révolution Anglaise de 1688 ; la première jusqu'en 1892 durant laquelle les Papes sont fermes — même si Pie VI a tardé à condamner la Constitution Civile du Clergé de France du 12 juillet 1790, même si Pie VII a sacré Napoléon, le Fils de la Révolution, même si Pie IX fut sensible aux idées nouvelles au début de son pontificat — et la seconde jusqu'à Jean XXIII, durant laquelle les Papes condamnent, fermement, les mauvaises idées mais uniquement sur le plan théorique, car dans la pratique ils préconisent le compromis. Il est de bon ton aujourd'hui d'être chrétien-marxiste, chrétien-socialiste, chrétien-maoiste, bref peu importe l'obédience mais il faut être chrétien-révolutionnaire ; il s'agit là de la descendance des démocrates chrétiens de Marc Sangnier, des conciliateurs du XIXè siècle, Léon XIII cédant la place à Paul VI et à Jean Paul II. Mais le mal est plus grand.

Léon XIII succéda à Pie IX, le Pape du Syllabus et de l'Infaillibilité. Hélas si les encycliques du nouveau Pape furent irréprochables, sa tactique conduisit, volontairement ou non, Dieu seul le sait, à la destruction des résistances catholiques et à l'acceptation des idées révolutionnaires. Pour Léon XIII, le retour à la Monarchie était une chimère, la République était installée et il fallait seulement la catholiciser. En 1892, la Lettre « Au milieu des sollicitudes » recommandait donc aux catholiques français de reconnaître la légitimité du régime républicain et de travailler à en orienter les lois. Cette distinction entre le régime républicain et le législation conduit aujourd'hui nos hiérarques à reconnaître la légitimité du pouvoir communiste et à préconiser d'en modifier seulement les lois...

Conséquence de ce choix, qui pouvait être tenu pour bon en théorie, l'extension grandissante au sein du clergé des idées hétérodoxes ; américanistes, modernistes, chrétiens-marxistes, tous pouvaient désormais se prévaloir de la politique de Léon XIII, et estimer, à juste titre, que s'ils tombaient dans l'excès il ne s'agissait que d'erreur de degré et point de nature. Cette alliance de l'Eglise et du Monde allait faire des ravages à partir de l'injuste condamnation de L'Action Française en 1926 et après l'arrivée à des postes importants de sous-marins communistes.[4] Jacques Maritain allait, sous l'influence de son épouse Raïssa (?), jouer un rôle important dans cette trahison. Après son départ de l'Action Française, quatre ouvrages « Primauté du spirituel » (1927), « Religion et Culture » (1930), « Du régime temporel et de la liberté » (1933), » Humanisme intégral » (1936), malgré d'indéniables pages de grande beauté, versaient le poison dans les esprits catholiques ; il ne fallait plus convertir le Monde au Christ, mais seulement l'animer d'esprit chrétien. Mais le Pape Pie XI avait déçu bien des espoirs ; certes il avait condamné l'Action Française, mais il avait approuvé les catholiques espagnols et le Caudillo — après avoir quelques années auparavant refuser d'aider le roi Alphonse XIII — dans leur lutte pour débarrasser l'Espagne de la peste rouge ; pire en 1937, l'encyclique Divini Redemptoris non seulement rappelait les condamnations papales antérieures du marxisme, interdisait toute collaboration sur le plan pratique avec le communisme et indiquait comment lutter contre la « Pratique de la Dialectique ».

Aussi le cardinal Pacelli, qui passait pour libéral, fut-il élu dans l'allégresse. Mais Pie XII déçut lui également ses électeurs ; certes il recommenda comme régime idéal la démocratie, mais en faisant la distinction entre la démocratie classique d'Aristote et de saint Thomas d'Aquin, et la démocratie moderne de Jean-Jacques Rousseau, ce qu'au demeurant chacun s'empressa d'oublier ; certes il condamna le nationalisme, certes il n'excommunia pas de grands hérésiarques, mais par ses nombreux discours et encycliques (telle Humani Generis), il empêcha que la digue ne soit rompue.

En 1958, à la mort de Pie XII, les cardinaux libéraux ne purent élire leur homme[5] Jean Baptiste Montini qui sanctionné par le Pape n'avait pas été nommé cardinal — mais hélas seulement éloigné comme évêque de Milan — après les bruits qui coururent au Vatican concernant les prêtres ukrainiens livrés au K. G. B. par l'homme de confiance de Mgr Montini. Le cardinal Roncalli élu sous le nom de Jean XXIII, « le bon Pape Jean » comme le surnomma la presse aux ordres de la subversion, s'empressa de nommer cardinal Mgr Montini et de convoquer le Concile fabriqué par les évêques hollandais, allemands et français. Ces évêques rhénans tous progressistes protestèrent lorsque le cardinal Ottaviani proposa les noms des membres des commissions conciliaires ; Roma céda (volontairement ?) devant ce tollé et comme par enchantement, le lendemain, des listes internationales préparées par les évêques rhénans circulèrent. Les commissions conciliaires furent ainsi formées au 2/3 par des progressistes ;[6] le Concile était désormais totalement aux mains des nouveaux hérésiarques, prêts à tout démolir dans la religion catholique, lentement, à petits pas pour ne pas effaroucher les bonnes consciences des modérés, mais sûrement.

Ainsi plusieurs modifications intervinrent soulevant des protestations plus ou moins violentes, mais qu'en reste-t-il quinze ans après ? Qui parle encore du schéma adopté lors de la 3è session, le 20 novembre 1964, par les Pères conciliaires sur le problème juif ? Jules Isaac, l'auteur des manuels d'histoire de France utilisés dans tous les lycées de France et de Navarre — la vie de saint Louis, sainte Jeanne d'Arc racontée par un Isaac ! — avait gagné sa bataille menée pendant vingt ans, après avoir organisé des réunions internationales avec des catholiques philosémites, fondé l'Amitié Judéo-Chrétienne (avec Jacques Madaule et le Grand Rabbin de France), écrit des ouvrages contre l'antisémitisme des Evangélistes, surtout saint Matthieu coupable d'avoir inventé l'épisode de Pilate se lavant les mains et de la foule juive appelant le sang sur elle et sur ses enfants, contre également l'antisémitisme des Pères de l'Eglise, inventeurs de la thèse du « peuple déicide », auteurs de la persécution qui se poursuit de « génération en génération, qui culmine à Auschwitz dans les chambres à gaz et les fours crmatoires de l'Allemagne nazie », contre saint Hilaire de Poitiers, saint Jérome, saint Ephrem, saint Grégoire de Nysse, saint Ambroise, saint Epiphane (né juif), saint Cyrille de Jérusalem et surtout saint Jean Chysostome « par l'abondance et la truculence des invectives, par le débordement des outrages » et saint Augustin « par sa merveilleuse (et dangereuse) ingéniosité dans l'élaboration d'une doctrine cohérente ».

Mais devant les protestations du Monde musulman — dont Rome attend beaucoup après l'avoir aidé à chasser les Français de l'Algérie — celles des théologiens et cardinaux traditionalistes tel Mgr Carli, Mgr Montini devenu Pape, comme prévu, sous le nom de Paul VI — désireux d'aller très loin, mais lentement afin que les changements soient définitifs) refusa de promulguer le vote du concile, à la grande joie des modérés qui ne comprennent jamais rien, et un nouveau texte fut voté par les Pères du Concile le 14 octobre 1965, texte plus favorable aux traditionalistes au 3/4. Et il en sera toujours ainsi sous le pontificat de Paul VI, des textes ambigus, deux lignes bonnes pour endormir les modérés et une ligne mauvaise pour faire progresser la Subversion ; nous avons ainsi fini par obtenir, sans bruit, un nouveau catéchisme, une nouvelle traduction de l'Ecriture Sainte, un nouveau calendrier, une nouvelle messe, une nouvelle politique vis à vis de l'Est.

Un Pape devrait être anticommuniste, or avec Paul VI et Jean Paul II nous avons deux « Papes »[7] pro-communistes et grâce à leur caution, nombre de catholiques votent communiste ou se retrouvent avec des communistes à combattre une injustice réelle ou non, peu importe, car toute collaboration est interdite. Les catholiques auraient pourtant dû s'étonner de l'édifiente histoire du R. P. Tondi s. j. ; homme de confiance de Paul VI alors Mgr Montini, convaincu d'avoir livré au K. G. B. des prêtres ukrainiens envoyés au delà du Rideau de fer, il avait été arrêté et jeté en prison pour deux ans. Il quitta l'Eglise en 1952 et devint officiellement communiste ; il épousa une responsable du Parti Communiste Italien, Carmen Zanti, qui aurait été son contact depuis 1944. Ils partirent en Allemagne de l'est lorsque Carmen fut nommée présidente du Mouvement International Communiste Féminin ; Tondi enseigna la critique de la religion à l'Université et devint, en 1958, le secrétaire de Walter Ulbricht. En 1962, ils rentrèrent en Italie où Carmen fut élue à la Chambre puis au Sénat. En 1965, Paul VI lui accorda le pardon de l'Eglise, leva l'excommunication sans condition, le réduisit à l'état laïc et le dispensa même de faire bénir son union par un prêtre. Le mariage civil de 1954 était reconnu valide ! En 1980, Jean Paul II lui permit de redevenir prêtre après le décès en 1979 de sa concubine dont l'enterrement donna lieu à une grandiose manifestation communiste. Est-ce une réelle soumission où bien le R. P. Tondi est-il revenu surveiller le Pape ?

Et dans l'hypothèse où les catholiques ignorent ces faits, ne savent pas que 300 évêques avaient demandé, en septembre 1965, la condamnation du communisme, que Paul VI empêcha cette condamnation par le Concile, ils devraient savoir, car cela est publié dans la grande presse, que Berlinguer, secrétaire général du Parti Communiste Italien, fut l'intermédiare du Vatican auprès de Hanoï (déclaration du Vatican l 21 février 1973), que Paul VI a reçu Podgorny, les terroristes du Mozambique etc, qu'il exalta la Révolution Culturelle Chinoise « nous voudrions aussi parler de paix avec ceux qui président aujourd'hui à la vie de la Chine continentale. Nous savons combien cet idéal humain et chrétien est celui-là même du peuple chinois » (Epiphanie Méditation de l'O. N. U., sanctuaire de la Franc Maçonnerie et du nouveau messianisme 1967), qu'il s'est recueilli dans la Salle de juif des B'nai B'rith, que Jean Paul II suit le même chemin, O. N. U., U. N. E. S. C. O. etc.

Il y aurait de quoi être inquiet, mais souvenous-nous que l'avenir appartient à Dieu seul ; et qu'un jour, peut-être proche, nous repartirons en Croisade sur le front de l'est.

JEAN CLAUDE DUMOULIN

---

1 Bernard Lazare, « L'antisémitisme, son histoire et ses causes, Documents et Témoignages, Paris, 1969, p. 164.

2 id. p. 165.

3 Georges Virebeau, « Infiltrations ennemies dans l'Eglise », Henry Coston éd., Paris, 1970, p. 15.

4 Voir Jean-Louis Tixier-Vignancour, « Des républiques, des justices et des hommes », Albin Michel, Paris 1976, p. 268, les confidences faites à l'auteur par Jacques Doriot, en 1940, confirmées par Henri Barbé en 1955. Ces deux anciens hauts responsables du P. C. F. indiquèrent que vers 1928 fut prise la décision de faire entrer au séminaire de jeunes communistes. Certains seraient devenus depuis évêques...

5 Selon M. Winckler, Mgr Pignedoli lui a confié le 2 janvier 1945 que Mgr Montini réussirait là où le cardinal Rampolla échoua. Voir Cahiers de Cassiciacum, № 1, mai 1979, Nice, p. 104 sq.

6 Voir l'ouvrage du R. P. Wiltgen, « The Rhine flows into the Tiber ».

7 Nous écrivons Pape entre guillements car nous pensons, humbl ement que Paul VI et Jean Paul II sont hérétiques et en tant que tels déchus de leur charge.

SAINT MARTIN, L'EVEQUE DES PAIENS

par HENRI GHEON

Ce livre qui vient d'être réédité, est préfacé par un entretien avec Mademoiselle Régine Pernoud. Cet ouvrage met admirablement en relief la vie de celui à qui revient le titre de « Patron des Gaules » : Apostolat exemplaire par la puissance de la foi et de la prière, richesse d'enseignement historique, civique et spirituel. Vous y découvrirez en outre une réponse aux « calomnies actuelles » : Non le « judéo-christianisme » n'a pas ruiné l'Empire romain ! Oui, Martin, officier romain, a ensemencé le sol celtique.

Un volume, 218 pages, 12,5×19, Editions Culture et Promotion Populaire, 48 F., diffusé par Duquesne-Diffusion, 27 Avenue Duquesne 75007 Paris (Par correspondance, franco 57,60 F. sur demande à D. P. F. Chiré-en-Montreuil 86190 Vouillé).

LES MEROVINGIENS « LES ROIS INCONNUS »

par Lucien-Jean BORD

Apreès sa « Généalogie commentée des Rois de France » (Ed. de Chiré, 84 F.), préfacée par Hervé Pinoteau, Lucien-Jean Bord fait revivre deux siècle et demi qui comptent parmi les plus importants de notre Histoire. De Clovis Ier à Childéric III, les temps mérovingiens, méconnus de nos jours, ont cependant profondément marqué les mentalités, et la féodalité occidentale ne peut s'expliquer qu'en référence à cet âge qui ne fut point si barbare qu'il est coutume de l'affirmer. L'auteur renouvelle le sujet en nous proposant une théorie inédite sur l'origine du peuple franc et en analysant la chronologie de nombreux faits, ce qui l'amène à remettre en question quelques idées reçues.

Die Standarte

ÜBER DIE LAGE DER JUDEN IN RUMÄNIEN

Zum ersten mal fand in einem sozialistischen Land, Ende September 1981 in Bukarest, eine Tagung der europäischen Grossrabiner statt die von Moses Rosen, Grossrabiner und gleichzeitig auch 1. Vorsitzender des Bundes aller jüdischen Organisationen in Rumänien, einberufen wurde. Unter den Teilnehmern dieser Tagung, die 7 Tage dauerte, befanden sich auch folgende Grossrabiner: René Sirat (Frankreich), Immanuel Jakubowits (England), Elio Toaf (Italien), Moses Just (Holland) und David Rosen (Irland), sowie mehrere Dutzend Oberrabiner aus ganz Europa, namhafte jüdische Persönlichkeiten und Berichterstatter jüdischer Zeitungen und Zeitschriften.

Über dieses Ereignis und über die jetzige Lage der Juden in Rumänien, hat ausführlich und mit einer gewissen Objektivität, die wichtigste jüdische Wochen-Zeitschrift in Frankreich „Tribune Juive" (12, rue Volney, 75002 Paris), in ihren Ausgaben vom 28. Sept., 16. und 22. Okt. 1981 berichtet.

Die Reportage fängt mit einem Gottesdienst in der Hauptsynagoge von Bukarest an und der Verfasser, Edwin Eytan, schreibt anschliessend:

„Vor der Aron Hakodesch rezitiert der Großrabiner (Moses Rosen) ein Gebet für das Wohlergehen des Staates Israel und der Rumänischen Sozialistischen Republik und seiner kommunistischen Regierung. Zu seiner Rechten steht der Generalsekretär der jüdischen Gemeinde, ehemaliger Minister für Transportwesen; zu seiner Linken der Direktor des jüdischen Heimes, ehemaliger Staatssekretär im Gesundheitsministerium . . .

Am Abend, beim Festessen im jüdischen Kulturzentrum in der Strada Popa Soare, habe ich eine andere jüdische Persönlichkeit vor mir, Victor Badareanu, politischer Redakteur der Zeitung der kommunistischen Partei, „Scinteia", sowie den Direktor der Nachrichten des 1. Programms des rumänischen Fernsehens, Gheorghe Jossub, der gemeinsam mit dem Chor Hevenu schalom aleichem singt.

400.000 Juden lebten Ende des Krieges in Rumänien, heute sind nur etwas mehr als 40.000 geblieben . . . Diejenigen, die weggehen wollten, sind gegangen. In den ersten 7 Monaten dieses Jahres, haben sich kaum 550 Juden für die Ausreise gemeldet. Die rumänischen Juden die trotz der Tatsache, dass die meisten Mitglieder ihrer Familie das Land verlassen haben, geblieben sind, können in zwei Kathegorien eingeteilt werden. Diejenigen die zu arm und zu alt sind und die vom rumänischen Staat eine Rente bekommen und jene denen es zu gut geht und die fest in der neuen Ordnung integriert sind. Man hat den Eindruck, dass jüdische Intellektuelle, hauptsächlich Schriftsteller, Journalisten, Professoren und sogar Mitglieder der Akademie, überall fest im Saatel sitzen.

An einem den ersten Abendempfänge in Bukarest, überraschte mich das nicht-jüdische Mitglied der Akademie Dan Zamfirescu mit seinen Behauptungen über die Rolle der Juden in dem Kulturleben des Landes. Er teilte mir nämlich mit, dass zur Zeit ugf. 15.000 Juden in Bukarest leben, die jedoch 25.000 geniale Köpfe ausmachen (Sic!). Unter den Juden, die noch namhafte Rollen spielen — teilte er mir mit — muss man Petru Lupu erwähnen, Mitglied des Politbüros der Partei, dann Anatol Vieru, der als Nachfolger von Enescu in der rumänischen Musik gilt (Sic!), Alexander Graur, Vizepräsident der Akademie und Henri Wald, Ordinarius für Philosophie an der Universität von Bukarest . . .

Die Mehrheit der jüdischen Intellektuellen haben Familienmitglieder in Israel, ihre Kindern, Brüder oder Schwestern. Victor Badareanu hat bereits sechs mal seine Tochter besucht, die in Jerusalem lebt und Gheorghe Jossub wird demnächst zu den Rosch Haschana Feiern nach Bat Ham reisen.

Edwin Eytan hat auch das Städtchen Dorohoi in der Nordmoldau besucht, wo 10.000 Juden lebten, also mehr als 50% der Bevölkerung. Heute sind es nur 500, meist Gewerbetreibende, Schneider, Schuster, Friseure und Uhrmacher, aber sie verfügen über ihr eigenes Symphonieorchester. Eine merkwürdige musikalische Begabung der 500 Juden aus Dorohoi.

Bis zu dieser Stelle, kann die Reportage als objektiv bezeichnet werden, aber gleich danach wird etwas behauptet, das der Wahrheit überhaupt nicht entspricht:

„Das Leben ist langsam zurückgekehrt in diese Gemeinde Rumäniens, die vor dem Krieg 800.000 Personen zählte, von welchen nur 400.000 überlebt haben".

Das ist eine glatte Lüge! Man versucht hier zwischen den Zeilen zu verstehen zu geben, dass die anderen 400.000 während des Krieges und in Rumänien umgekommen sind. In Wirklichkeit haben die 400.000 Juden in Bessarabien (allein in Kischinew ugf. 100.000), in der Nordbukowina (45.000 nur in der Stadt Czernowitz) und in Nordsiebenbürgen gelebt, in Gebieten, die Rumänien 1940 an die Sowjetunion und an Ungarn abzutreten gezwungen war. Während der Regierungszeit von Marschall Antonescu wurden für die rumänischen Juden, gewisse, allerdings sehr milde, Einschränkungen angeordnet, aber umgebracht wurde keiner. Das ist die reine Wahrheit!

Was aber Edwin Eytan in dem folgenden Absatz schreibt, ist vollkommen richtig und auch beweisbar:

„Die ersten Jahre des kommunistischen Regimes galten (für die rumänischen Juden) als eine Befreiung . . . Von den 800 Mitgliedern, welche die kommunistische Partei Rumäniens Ende des 2. Weltkrieges zählte, waren sechshundert Juden. Anna Pauker (NN. geborene Rabinsohn) war die Galionsfigur des Politbüros und Kischinewski (NN. Richtiger Name: Broitmann) hielt den ganzen Parteiapparat fest in seinen Händen . . ."

So war es! Von 1945 bis 1953 befand sich die gesamte Exekutive in Rumänien in jüdischen Händen. Die Juden übten die Kontrolle über die gesamte Wirtschaft aus, leiteten die wichtigsten Ministerien und führten die Säuberung aller Bibliotheken durch, auch solcher, die Privatpersonen gehörten. Das gesamte Unterrichtswesen wurde von Juden reformiert. Bischöfe, Ordensbrüder, Priester, namhafte Politiker, ehemalige Offiziere, Polizisten, aber auch einfache Bauern wurden nach ihrer Verhaftung meistens von Juden verhört und auch grausam gefoltert.

Dieses Schreckensregiment ist in der Erinnerung der Rumänen geblieben und deshalb wird die massive Auswanderung nach Israel von ihrer Mehrheit auch begrüßt. Das ist auch die Ursache für eine gewisse antijüdische Stimmung, die sich in Rumänien bemerkbar macht und von dem Reporter der Wochen-Zeitschrift „Tribune Juive" ebenfalls festgestellt wurde. Es sind auch andere Dinge, die zu einer solchen Stimmung beitragen, zum Beispiel die Tatsache dass die jüdischen Kascherrestaurants und Kantinen, sowie solche, die in Kurorten für Touristen aus Israel zur Verfügung stehen, mit allem ausgezeichnet versorgt sind und jeden Tag Kascher-Fleisch servieren, während die übrige Bevölkerung Fleisch nur sehr selten zu sehen bekommt. Juden, die noch hohe Funktionen bekleiden, hauptsächlich in der Wirtschaft, bevorzugen ihre Glaubensgenossen. Und nicht zuletzt sorgt der berüchtigte Grossrabiner Moses Rosen dafür, dass die Rumänen die Juden nicht besonders lieben. Rosen, der viele Auslandreisen unternimmt, wird von der rumänischen Regierung auch als Mittelsmann zu einflußreichen amerikanischen Juden benützt. Deshalb fühlt er sich berechtigt, manche Schritte zu unternehmen, die geeignet sind, tiefe Empörung in den Reihen der Rumänen hervorzurufen. Zu diesem Thema ist z. B. sein Verlangen zu erwähnen, dass die Werke von Mihai Eminescu, dem größten rumänischen Dichter, der auch politische Schriften verfaßt hat, aus dem Verkehr gezogen werden.

Anfang 1981 hat die rumänische Akademie die gesamten Werke von Mihai Eminescu in einer neuen Auflage gedruckt. Das konnte Rosen nicht hinnehmen. Sein Wunsch wurde nicht erfüllt, aber mancher Journalist, der sich kritisch dazu geäussert hat, wurde getadelt oder entlassen.

Über dieses Thema werden wir noch sprechen, weil wir sowieso auf der schwarzen Liste des Herrn Bundesinnenminister Baum stehen.

Vlad BRATU

Wettlauf um LATEINAMERIKA

Geschichte, Gegenwart und Zukunft eines noch unbekannten Kontinents

Die USA sind schon längst nicht mehr das Land der unbegrenzten Möglichkeiten, als das sie im vergangenen Jahrhundert Millionen glücks- und erlebnishungriger Europäer anlockten. Ihre Rolle hat der benachbarte Halbkontinent Lateinamerika übernommen. In seinen 31 Ländern liegen alle Reichtümer der Erde, nicht nur Gold und Silber, die schon die Habgier der Konquistadoren reizten, sondern Erdöl und Uran, Kupfer und Blei und alle Metalle, die eine hochentwickelte Friedens- und Kriegsproduktion benötigt. Sein Arbeits- und Verbrauchspotential wächst mit einer der höchsten Geburtenraten der Welt. Und doch vermögen seine bisher schon 353 Millionen Menschen nicht entfernt seine rund 20 Millionen Quadratkilometer zu bevölkern (17,65 Einw. je qkm, in der BRD 246,7), seinen fruchtbaren Boden zu nutzen, seine Schätze zu heben. Dies Land der Zukunft, das in zwei Weltkriegen ausschließlich den westlichen Alliierten als schier unerschöpfliches Rohstoff- und Nahrungsmittel-Reservoir diente, ist zum Zankapfel der beiden Supermächte geworden, die einen Wettlauf angetreten haben, es unter ihre Beherrschung zu bringen, wie die täglichen Nachrichten aus Kuba, Nicaragua. El Salvador und anderen lateinamerikanischen Ländern sehr deutlich beweisen.

Auf diesem Hintergrund globaler Geopolitik hat Dr. Alphonse Max ein faszinierendes Bild Lateinamerikas entworfen. Der gebürtige Europäer, der 30 Jahre — weit mehr als die Hälfte seines Lebens — als politischer Schriftsteller und Journalist auf diesem Halbkontinent verbracht hat, ist dagegen gefeit, ihn mit der Elle europäischer (oder nordamerikanischer) Politologen und Soziologen zu messen. Aber er ist auch nicht mit den Ressentiments widerspruchsfreudiger (meist exilierter) lateinamerikanischer Autoren belastet. Er sieht die Verhältnisse dieses Raumes, wie sie wirklich sind, und er ordnet sie in ein sehr definiertes Weltbild ein. Es ist abendländisch wie dieser Halbkontinent, was auch immer bisher über ihn geschrieben worden ist.

Darum ist „Wettlauf um Lateinamerika" ein einzigartiges Buch seines Genres. Es informiert, aber es gibt auch Meinung, damit sich der interessierte und intelligente Leser selbst sein Urteil bilde. „Lateinamerika", sagt Dr. Max, „ist ein Kontinent, wo man täglich Farbe bekennen muß". Und er bekennt unter Bezugnahme auf den Zusammenschluß Europas: „Nach dem Jahr 2000 (vielleicht auch schon vorher) werden Europa und Lateinamerika einsehen, daß sie ebenfalls zusammengehen müssen, um zu überleben". Darum geht es — ums Überleben. Europa sollte mitmachen bei diesem erregenden und wahrlich lohnenden Wettlauf um Lateinamerika.

448 Seiten, vierfarbige Übersichtskarte Lateinamerikas, 7 Abbildungen, 9 Bildtafeln, genaue aktuelle Daten sämtlicher lateinamerikanischer Länder, Literatur-, Personen- und Sachverzeichnis, Ganzleinen DM 42,—.

GRABERT-VERLAG, Postfach 1629, Am Apfelberg 18, 7400 Tübingen 1.

KURZ GESAGT...

Das polnische Volk wollte sich von der kommunistischen Herrschaft befreien. Das ist die Wahrheit! Und das wollen alle Völker des Ostens und des Südostens Europas. Was in Polen geschehen ist und noch geschieht, was anderswo schon geschehen ist und sicherlich noch geschehen wird, ist die unvermeidbare Konsequenz der Teilung der Welt in Jalta.

Ein notorischer Säufer und Abenteurer, der später mit dem Karlspreis ausgezeichnet wurde und ein von Gehirnsklerose geprägter amerikanischer Präsident haben sich mit einem Massenmörder an einen Tisch gesetzt, um dem letzteren die Hälfte von Europa zu schenken. Mit welchem Recht?

Mit welchem Recht wurden europäische Völker mit geschichtlicher Vergangenheit, die viele Jahrhunderte den Schutzwall des Abendlandes bildeten, ohne gefragt zu werden einer barbarischen Satrapie preisgegeben und gezwungen, sich im eigenen Land einem System zu beugen, das sie nicht gewollt haben und das ihrer Mentalität, ihrer Ethik und ihrer Lebensart nicht entspricht?

Mit welchem Recht bestehen westliche Politiker darauf, dass dieser Zustand so bleibt, wie er heute ist? Das alles im Namen des Friedens, der Entspannung und der „europäischen Sicherheit und Zusammenarbeit".

Nein! Möge kommen was mag, man muß Schluß damit machen. Das ist das Verlangen von mehr als hundert Millionen Europäern.

Zwischen dem Kommunismus und der Zivilisation gibt es kein Zusammenleben. Das müssen die westlichen Politiker endlich kapieren.

Man kann den Kommunismus weder zähmen noch eindämmen, indem man ihm ständig hilft nicht unterzugehen. Und auch nicht durch Sanktionen und das Gerede vom Gleichgewicht. Abrüstung und Rüstungskontrolle werden nur dann aktuell, wenn der Kommunismus nicht mehr existiert und die Sowjetunion auch den nichtrussischen Völkern die Freiheit geben wird, die jetzt in ihrer Knechtschaft stehen.

Nicht das Gleichgewicht, sondern das Übergewicht wird uns einen neuen, alles zerstörenden Krieg, ersparren. Das Gebot der Stunde für den Westen ist es, das militärische Übergewicht zu erringen und hart und nicht nachgiebig gegen den sowjetischen Imperialismus zu bleiben.

Wenn das nicht geschieht, dann werden bald die Nutzniesser des Ost-Westhandels das Gas in die Rohre pumpen, und zwar an der Quelle, in Sibirien, und die Friedensmarschierer, alle, aber alle, werden einen unbefristeten „Zivildienst" in unzähligen Gulags leisten.

I. V. EMILIAN

FREIHEIT DER WISSENSCHAFT

Wie der Druffel-Verlag mitteilt, hat die Staatsanwaltschaft beim Landgericht München I aufgrund eines Beschlagnahmebeschlusses des Ermittlungsrichters am 27. November 1981 das Buch „Die Reichsparteitage der NSDAP 1923—1939" — Zeitgeschichte im Bild — beschlagnahmt.

Die Staatsanwaltschaft ist der Auffassung, daß es sich bei dem beschlagnahmten Werk um eine verbotene Verbreitung NS-Propagandamaterials handelt.

Nach Auffassung des Druffel-Verlages liegt ein grundgesetzwidriger Eingriff in din Freiheit der Wissenschaft vor, da es sich bei dem Buch um Quellen für die historische Forschung handelt.

Nach unserer Auffassung, kann durch solche einseitige Eingriffe die Geschichte nach dem Geschmack der Umerzieher weder umgeformt noch gefälscht werden.

Die Sonne wird es schon an den Tag bringen!

EIN APPELL AN DIE DEUTSCHEN

Die aufrüttelnde und ermutigende Schrift des 88-jährigen Autors, des größten lebenden deutschen Novellisten, geschrieben aus tiefer Sorge um das Vaterland mit der Weisheit und Reife des Alters und dem Feuer eines jung gebliebenen Herzens, ist nur vergleichbar mit Fichtes „Reden an die Deutsche Nation".

Unruh tritt der Verzerrung unseres Charakterbildes entgegen und spricht die Ermutigung aus, die den Deutschen erlaubt, zur Bewältigung der weltpolitischen Krise mit freier Stirn seinen Beitrag zu leisten.

Möge der Appell des achtundachtzigjährigen großen Dichters viele deutsche Menschen erreichen und ermutigen.

Friedrich Franz von UNRUH: ERMUTIGUNG — Ein Appell an die Deutschen — 120 Seiten — Leinen mit zweifarbigem Schutzumschlag DM 19,80 — HOHENSTAUFEN-VERLAG, Auslieferung 8137 Berg 3.

Vasilie Pârvan-martor și rapsod ai bătăliei dela Mărășești

(urmare din pag. 5)

intre în relații directe cu trupele rusești. Soldații a două divizii rusești — a 13-a și a 34-a — s'au angajat formal față de ofițerii diviziei a 12-a bavareze să nu lupte șisă propage în unitățile vecine mișcarea favorabilă suspendării oficiale a ostilităților ... In noaptea din 5 spre 6 August pozițiile diviziei 34 rusești sunt puternic bombardate. La ora 7 1/2 infanteria germană pornește la atac. Frontul rusesc este imediat sfărâmat pe o lățime de 10 km. și pe o adâncime egală. Rușii fug în dezordine către Nord, fără a opune o rezistență serioasă, părăsind una după alta toate pozițiile lor fortificate. După mărturia generalului rus N. Mokevici („La décomposition de l'armée russe", Paris, Payot) acesta este „primul act de lașitate făptuit de trupele rusești pe frontul românesc. Din păcate multe altele vor urma ... La un loc cu trădarea soldaților are loc și cea a generalilor: generalul Ragoza, comandantul armatei a IV-a rusești, fără a aviza pe colegul său român, interzice orice atac rusesc. In consecință, trupele rusești părăsesc în masă pozițiile și se retrag în grabă și în dezordine distanță de 5 km. Prin această breșă Germanii se precipită imediat și cad în flancul și în spatele diviziei a 9-a românești. Spărtura pare realizată. La cartierul rusesc — anarhie completă. Divizia a 9-a este aruncată în spărtură și sacrificată. Această jertfă românească a salvat situația închizând drumul către Mărășești".

Aproape totul ar trebui citat din cartea magistrală a lui Constantin Kirițescu, acest pasaj este însă suficient pentru a-l confirma în chip strălucit pe Pârvan. Așa dar „brutele orientale" s'au lăsat pur și simplu otrăvite de propaganda defetistă a serviciilor speciale din divizia a 12-a bavareză. Viziunea delirantă a lui Demostene Botez despre „soldații eliberați din stăpânirea care-i apăsa" se traduce mult mai simplu: comandamentul a trădat mână în mână cu trupa. Soldații noștri nu se aflau „de-a lungul drumului" spre a privi la spectacolul retragerii procleților ci ardeau în vâlvătaia luptei singuratice. Cunoaștem și datele precise: dimineața zilei de 6 August; martirii: flăcăii diviziei a 9-a românești; felonii: celovecii armatei a IV-a rusești comandate de Ragoza. „Lumina roșie" a apusului de soare e o monstruozitate; am putea vorbi de uriașa baltă de sânge românesc.

Să facem apel la altă mărturie a unui luptător — a tânărului ofițer Marcel Fontaine, viitorul profesor, neegalatul paladin al dreptății noastre călcată în picioare. Iată un text inedit, extras din Jurnalul său:

„Rezumatul bătăliei poate fi făcut într-o singură frază: timp de 2 săptămâni Germanii au încercat zilnic să străpungă frontul româno-rus atacând în sectoarele apărate de Ruși. De fiecare dată Rușii au fugit fără să reziste, iar Românii au sosit în grabă pentru a astupa breșele și a restabili situația printr'o rezistență îndârjită. Comemorarea R. P. R.-istă din 1957 a avut drept scop oficializarea noii versiuni rusești a evenimentelor, care se poate rezuma astfel: victoria românească n'a putut fi câștigată decât grație ‚rezistenței îndârjite, contra-atacurilor și vitejiei' unităților rusești care au vărsat un greu tribut de sânge la Mărășești. LAȘUL A DEVENIT EROU.

Campania din 1916 fusese pierdută; Românii erau copleșiți; două treimi din țară și capitala au fost părăsite în mâinile inamicului în urma refuzului Rușilor de a-și ține angajamentele, Statul Major țarist văzând un avantaj în aceasta. Rușii n'au sosit decât prea târziu în România pentru ... a jefui și teroriza satele. După revoluția bolșevică au trădat frontul pe care l-au părăsit. Au încercat — fără succes — să răspândească contagiunea revoluționară în rândurile armatei române. In iarna 1917—1918 au încercat să răstoarne monarhia prin provocarea unul putsch la Iași. Au dezertat frontul în masă, au angajat lupta împotriva trupelor românești care încercau să-i dezarmeze și să-i împiedece de a jefui și brutaliza populatia pe drumul de întoarcere în Rusia. Ei — Rușii — au forțat pe Români să ceară armistițiul și să semneze pacea dela București. In tot acest timp, atitudinea soldatului-țăran român, impermeabil la bolșevism, a trezit admirația ofițerilor francezi".

Aceste adevăruri profesorul Marcel Fontaine le-a sustinut cu aceeași vigoare și în alte ocazii, în cărțile-documente care vor servi istoriei de mâine: „Avec la mission du général Berthelot", Iași. 1936: „La République Populaire Roumaine contre la culture francaise". Paris, 1962, pp. 78—81, 182—185. — Fragmentul citat este însă suficient pentru luminarea contextului nostru. Nici pomeneală ca trupele rusești să treacă prin sate „încolonate", urmărite de privirile gânditoare ale țăranilor noștri. Bandele anarhizate au părăsit Moldova ca delicvente, dezarmate și încadrate de forțe de ordine. Cât despre evenimentul ieșit din comun" Pârvan l-a numit lapidar: „idei prea înalte pentru capetele lor obtuse".

*

Vasile Pârvan — marele tribun — e mai actual decât oricând. Și se cuvine să terminăm această evocare cu o frază ce îmbracă o miraculoasă, îndoită, semnificație. Pentru sufletele noastre rănite e mângâietor balsam, dar pe obrazul gras al nerușinaților șueră bici șfichiuitor:

„Ingenunchiați, voi ce-ați rămas în viață, înaintea maiestății celor ce au căzut la Mărășești și Târgul Ocnei! Acolo s'a făurit din nou, prin moartea incomparabilă, pactul vieții eterne a rasei noastre. In tragedia luptei fără speranță, acolo s'a petrecut Schimbarea-la-față a marelui martir, țăranul-ostaș".

In negurile timpului prezent, urmând exemplul lui Pârvan, ne plecăm cu smerenie și sărutăm rănile țării. Noi știm că în tragedia luptei — care, uneori, poate părea fără speranță — se plăsmuește obrazul transfigurat al României de mâine. Fiecare lacrimă vărsată e solul unui zâmbet.

„România" (New York) no. 71, anul VIII iulie-august 1963 p. 4—5.

ERORI INTENȚIONATE

(urmare din pag. 8)

nilor Rațiu și Coste: prin steaua lui David, la ciolanul american.

Cu ce drept acești doi vanitoși îndrăznesc să vorbească în numele nostru, al celor din exil și cu ce drept se consideră tocmai ei calificați să ne conducă? Cu ce drept cuteaza ei să scrie și s'o repete mereu că „Majestatea Sa Regele Mihai este regele tuturor Românilor"? Al tuturor Românilor? Peste actul de trădare dela 23 august 1944, peste abdicarea lui motivată, pentru el și pentru toți urmașii lui, peste faptul că timp de peste 30 de ani nu s'a interesat câtuși de puțin nici de țară și nici de exil? Cine vrea sa ni-l impună acum? Rațiu? Coste? Ambii pretinzând că reprezintă parodia de democrație care a existat în România de ieri, când se furau urnele, când partizanii mergeau la vot turmentați de băutură, iar celor bănuiți a vota contra li se spărgeau capetele cu ciomegele ...

Dumnealor obișnuiesc să spună astăzi, mai mult în șoaptă bine'nțeles, pentru a nu-i supăra pe cei ce le dau gologanii, că Americanii și Englezii ne-au vândut țara Sovietelor, asta pentru a se da uitării trădarea din interior, trădare la care ei au participat din plin.

După cum reușisem să-i împingem pe bolșevici până la porțile Moscovei și până la Volga, am fi putut rezista și la porțile Moldovei, dacă n'ar fi fost complotiștii dela Palat care s'au folosit de paiața regală ...

Departe de a fi om politic, eu nu am făcut și nici nu fac parte din vreun partid și nici nu posed talentul de a juca cartea „uite regele, nu e regele", dar îmi dau perfect de bine seama ca acel nefast 23 august s'a urzit la Palat, autorii ticăloșiei în frunte cu Grigore Niculescu-Buzești, Mocsony-Stîrcea, Mircea Ioanițiu etc acționând conform directivelor lui Bodnăraș și slujindu-se de Mihai de Hohenzollern ca de o paiață. Care, la rândul lui, prin ibovnica grecoaică primea sugestii și ordine tot dela Bodnăraș.

Este de neînchipuit ca eu, invalid de război care mi-am vărsat sângele la Stalingrad și care port mereu în suflet amintirea camarazilor căzuți acolo, să accept ca trădătorii de neam și de țară să ajungă astăzi să conducă exilul pentru a rămâne noi, prin ei, în robia actuală sau a cădea în altă robie ...

Unde ereau domnii Rațiu și Coste când noi luptam pe viață și pe moarte, îmotriva tancurilor și catiușelor sovietice, înpotriva gerului cumplit și când eu imi pierdeam piciorul?

Domnul Ion Rașiu, plecat din țară din 1939 și aciuit pe lângă Viorel Tilea, era la Londro și ne îndemna, de la postul de radio BBC, să aruncăm armele și să ne predăm Rușilor care vor ferici țară și ne vor da ... democrația, democratie ce am plătit-o cu vârf și îndesat, răbdând jafurile și omorurile acestor „liberatori".

Domnul Brutus Coste, chibiț la ambasada dela Lisabona, rămas în post și după venirea la cârmă a comuniștilor, a primit dela aceștia misiunea de a repatria Românii aflători în străinătate, mai ales pe cei din Statele Unite care, prin muncă grea, dispuneau de ceva dolari foarte trebuitori noului regim. După cum Visoianu, prin Cretzianu, pusese mâna pe fondul de 6 milioane franci elvețieni (NN. Mai mult de 6 milioane) depuși de Mareșalul Antonescu pentru susținerea cauzei românești după înscăunarea comunistilor, sumă pe care a păpat-o cu câtiva ciraci de-ai lui, tot astfel Brutus Coste și-a însusit un alt depozit în sumă de aproape un milion de dolari americani. Când a fost întrebat de Vasiliu-Cluj, printr'o scrisoare deschisă, ce a făcut cu banii, Brutus Coste a răspuns cinic că o parte a distribuit-o la ovreii care suferiseră în România de pe urma regimului „fascist", iar cealaltă parte a păstrat-o pentru el. Drept recompensă, ovreii l-au făcut profesor la un institut particular de-al lor, deși nu avea nici pregătire corespunzătoare și nici vreo lucrare.

Cum însă, în prima fază a stăpânirii lor comuniștii au găsit destule lichele în rândurile „democraților", n-au mai apelat și la serviciile domnilor Rațiu și Coste, așa că numiții au rămas în străinătate și au devenit exilați, rezistenți și personalități politice „anticomuniste", ei care au îmbrâncit țară în prăpastie.

Prin scoaterea dela naftalină a fostului rege Mihai de către o anumită ocultă pe care noi știm prea bine din cine se compune și ce scopuri urmărește, fanții dela Londra, dela New York, dela Paris și mai știu eu de unde cred că le-a sosit „momentul". Se gudură pe lângă Mihai, se străduiesc să ni-l impună, doar-doar vor căpata și ei un ciolan de ros. Prea mulți nu cred că vor cădea în asemenea capcană, dar mie îmi sună și-acum în urechi proclamația din seara zilei de 23 August 1944: „Eu, Mihai I, rege al României ... ordon încetarea oricăror ostilități împotriva armatelor Uniunii Sovietice ... Între România și Uniunea Sovietică s'a încheiat armistițiu." Ce minciună sfruntată! Chiar în acea noapte, Rușii luau prizonieri 170 000 ostași români ce încetasera lupta pe frontul din Moldova, din ordinul aceluiași rege. Din cei 170 000 nu s'au mai întors în țară decât vreo 10 000, restul pierind de epidemii, de foame, de ger și de istovire în lagărele din Siberia și din indepărtate ținuturi asiatice.

Câte văduve, câți orfani și câte alte victime a făcut această minciună regală? Din sute de mii de morminte, cei jertfiți prin actul dela 23 august 1944 ne porunces, să barăm drumul trădătorilor de ieri și impostorilor de azi, oricât de puternice ar fi forțele pe care ei cred că se pot sprijini. O facem, în ordința că servim cauza românească și din respect pentru cei care au murit pentru noi.

George Ștefăniu
1706 E. Sheridan Street
Phoenix, Arizona 85006

Zwischen dem Kommunismus und der Zivilisation gibt es kein Zusammenleben. Das müßen die westlichen Politiker endlich kapieren.

GROSSE PREUSSEN
12 bibliographische Skizzen

In den in diesem Buch dargebotenen zwölf literarischen Porträts grosser Preussen, die den Preussengeist überzeugend wie wenige vorlebten, werden nicht nur Sternstunden der deutschen Geschichte ins Gedächtnis zurückgerufen, sondern auch jene geistig-seelischen Kräfte aufgedeckt, denen das kleine Preussen seinen weltpolitischen Rang zu verdanken hatte und die auch heute noch alle Voraussetzungen bieten, eine längst fällige geistige Erneuerung in diesem Land einzuleiten.

Gerade angesichts eines gelenkten Abbaus der öffentlichen Moral in unserem Staat, der sich nicht auf verpflichtende Vorbilder berufen kann und ohne rechtes geistiges Fundament in seiner Existenz bedroht zu sein scheint, sollte man sich wieder auf so notwendige Tugenden wie Pflichterfüllung, Leistungswillen und Disziplin erinnern, die sich im wesentlichen mit dem Inhalt des in den letzten Jahrzehnten verketzerten preussichen Ethos decken.

Dieses Buch, das in seiner Bedeutung weit über das Preussenjahr hinausragt, enthält biographische Skitzen von Friedrich Wilhelm II., Gerhard von Scharnhorst, Ludwig Graf Yorck von Wartenburg, August Graf Neidhardt von Gneisenau, Gottfried Schadow, Ernst Moritz Arndt, Heinrich von Kleist, Friedrich August Ludwig von der Marwitz, Helmuth von Moltke. Adolf Menzel, Theodor Fontane und Alfred Graf Schlieffen. Mit diesen glänzend formulierten Porträts tritt der Autor mit aller Entschiedenheit einer Verfälschung der Preussenlegende und damit einer Denkmalsdemontage entgegen.

So ist dieses Buch aus der Feder des bekannten Zeitkritikers ein leidenschaftlicher Appell für Preussen und eine Stimme zur geistigen Besinnung in einer Zeit falsch verstandener Liberalität.

Gustav Sichelschmidt: GROSSE PREUSSEN — zwölf biographische Skizzen — 256 Seiten — 12 Tafeln — Ganzleinen mit Schutzumschlag DM 28.80 — TÜRMER VERLAG, 8137 Berg 3.

MUT ZUR WAHRHEIT
Beiträge zur Geschichte unserer Zeit

Helmut Sündermann (19. 2. 1911 bis 25. 8. 1972) in den Jahren 1942—1945 stellvertr. Pressechef der Reichsregierung, nach dem Krieg Schriftsteller und zeithistorischer Publizist, hat uns in seinem literarischen Nachlaß eine Fülle von teils veröffentlichten, teils unveröffentlichten Aufsätzen und Beiträgen hinterlassen.

Diese Sammlung von historisch-politischen und tagespolitischen Aufsätzen beinhaltet ein dramatisches Stück deutscher und europäischer Geschichte. Manchmal, in der Eile der Tagesereignisse formuliert, sind sie in ihrem Kernanliegen dennoch von grundsätzlicher Bedentung.

Dieses Werk, das sich in vier Abschnitte gliedert, konzentriert sich einmal aus der Sicht eines Tatzeugen auf entscheidende Epochen der Geschichte des Zweiten Weltkrieges, des Antigermanismus, des Endes des zweiten Weltkrieges in Deutschland und Ostasien und auf die Nürnberger Prozesse nach 1945.

Ein weiterer Schwerpunkt dieses Bandes ist die deutsche Entwicklung nach 1945. Hier erweist sich der Autor als profunder Kritiker der deutschen und europäischen Nachkriegspolitik bis zum Abschluß der Ostverträge im Frühsommer 1972.

Trotz der vielen Fragezeichen, die die deutsche Frage noch und immer wieder aufwirft, ist allen Aufsätzen eines gemeinsam: die Zuversicht, daß sich die Deutschen nach den Katastrophen dieses Jahrhunderts wieder regenerieren und kräftigen werden.

So ist dieser Band ein in vieler Hinsicht richtungsweisendes Buch, das sich nicht nur an den nachdenklichen Leser von heute richtet, sondern auch die jüngere Generation in ihrem Wünschen und Wollen für die Zukunft beflügeln soll.

HELMUT SÜNDERMANN: „MUT ZUR WAHRHEIT — Beiträge zur Geschichte unserer Zeit" — 256 Seiten — Ganzleinen DM 28.—, Druffel-Verlag, D-8137 Leoni/Starnberger See.

Stindardul

808 FÜRSTENFELDBRUCK
BALDUIN HELMSTR. 16

Für Leute, die vom Lügen leben, ist jeder, der die Wahrheit sagt ein Hetzer.